

கனடா வரலாற்றில் தமிழர் படகுகள்

TAMILS' BOATS IN CANADA'S HISTORY

பண்டிதர் ச.டி.வ. பஞ்சாட்சரம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

**கனடா வரலாற்றில்
தமிழர் படகுகள்**
TAMILS' BOATS IN CANADA'S HISTORY

பண்டிதர் ச.ஐ.வ. பஞ்சாட்சரம்

கனடா வரலாற்றில் தமிழர் படகுகள்
பண்டிதர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம்
© ஆசிரியருக்கு

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2023
வெளியீடு: இணுவில் கலை இலக்கிய கழகம் - கனடா
அச்சமைப்பு, அச்சப்பதிப்பு: கிரஃபிக்லேண்ட் அச்சகம்
விலை: \$20

TAMILS' BOATS IN CANADA'S HISTORY

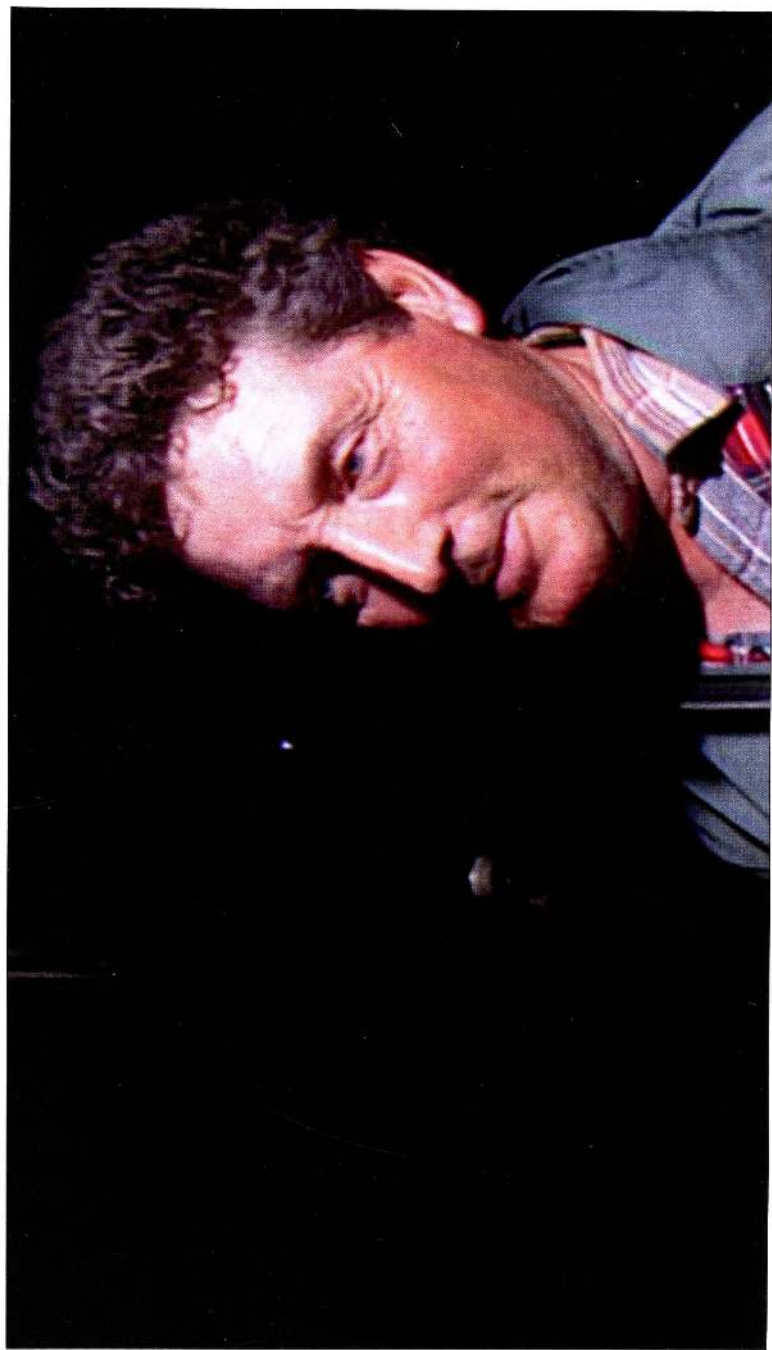
Pandit S.V.Panjatcharam

© Author

First Edition: December 2023

Published by: Inuvil Kalai Ilkkiya Kalaham - Canada

Layout & Printing: Graphicland Inc., Scarborough, Canada

வெளிமீட்டுரை

கனடா வரலாற்றில் இடம் பிடித்துள்ள முக்கிய நிகழ்ச்சி ஒன்று 1986 ஆகஸ்டில் நிகழ்ந்திருந்தது. அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்தில் உயிர்காப்புப் படகுகளில் விடப்பட்ட மொத்தம் 155 ஈழத்தமிழ் அகதிகள், மிதமிஞ்சிய பாரத்தினால் நீரில் மூழ்கிச் செத்து மிதக்கவிருந்த தறுவாயில் ஒரு கனடிய மீனவத்தலைவரால் விரைந்து மீட்கப்பட்டு, கனடியக் கடலோரக் காவற் கப்பலில் கரை சேர்க்கப்பட்டு, செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினால் முதல் உதவிகள் வழங்கப்பெற்று, கனடிய

அரசினால் 155 அகதிகளும் குடியுரிமை வழங்கப்பெற்று, இன்று அவர்கள் வளமாக, பெற்றுப் பெருகி வாழவைக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்த 155 தமிழகதிகளை உள்வாங்க வாய்ப்பாகவே அந்நாளைய குடிவரவுத் துணையமைச்சர் கெரிவெய்னர், கனடியப் பிரதமர் மல்ரோணி ஆகியோரால் மாற்றியமைக்கப்பட்ட அந்தக் கனடிய குடிவரவு குடியகல்வுச் சட்டத்தினால் பின்னாளில் இன்றுவரை 3.5 இலட்சம் மேலதிக தமிழகதிகளும், பல இலட்சம் சிரிய, லிபிய ஆப்கனிஸ்தானிய, உக்ரேனிய அகதிகளும் கடனாவில் தஞ்சம் பெற முடிந்துள்ளது.

இந்தப் படகு அகதிகள் இரட்சிக்கப்பட்டதும், அதைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்றவையுமான ஏராளம் வியத்தகு சம்பவங்களும் பற்றிய செய்திகள் கனடாவின் முதன்மை வாய்ந்த தொலைக்காட்சிகள், வானொலிகள், நூல்கள், பத்திரிகைகளிலெல்லாம் முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

ஆனால் அப்பிரசுரங்கள் அனைத்தும் அங்கொன்று இங்கொன்றாகவே தோன்றி மறைந்தும், மறக்கப்பட்டும் விட்டன. எனினும் அப்படி மறந்துவிடலோ மறக்கப்பட்டுவிடலோ கூடாதது இந்த வரலாற்று முக்கியச் சம்பவத்தொடர். இதனை அனைத்துக் கனடியர்களும், அனைத்து ஈழத்தமிழர்களும் அறிந்து பெருமிதங்கொள்ள வேண்டும். கனடா அன்னையைக் கைதொழ வேண்டும்!

எத்தனையோ இழப்புகளை ஏற்று, எத்தனையோ இடர்களுக்கு முகங்கொடுத்துத் தம் உயிரையே பணயம் வைத்து, 155 அப்பாவி, அநாதைக்குழந்தைகள், பெண்கள், முதியோர், இளைஞர்களைச்

சாவின் விளிம்பில் வைத்து மீட்டுக்காத்த மீனவர்தலைவர், கடவுள்தந்தை கஸ்டோல்ரன் அவர்களின் கருணையின் உன்னதத்தை உலகம் உணர்ந்து தொழுவேண்டும். ஆருமற்று, மீண்டுநின்ற அந்த 155 மனித உயிர்களுக்குக் குடியுரிமை வழங்கி மறுவாழ்வு கொடுத்த குடிவரவுத் துணையமைச்சர் கெரிவெயினர், பிரதமர் மலேராணி ஆகியோரின் மானுட நேயத்தை அனைத்துத் தலைமுறையினருமே அறிந்தறிந்து வாழ்த்த வேண்டும் என்ற தணியாத வேட்கை அந்த விபத்தில் சிக்கி உயிர் அருந்தப்பாக்கக் காக்கப்பட்ட 155 தமிழர்களில் ஒருவனான எனக்கும் இருந்து வந்தது இயற்கையே.

அந்த அழுத்தமான இலட்சிய உறுதியோடு அன்றிருந்து அந்த வரலாற்று நிகழ்வுகள் பற்றி வெளிவந்த அனைத்துப் பதிவு ஆவணங்களையும் முடிந்தவரை சேகரித்து வந்த நான், அவை அனைத்தையும் தொகுத்து ஒரு முழுமையான ஆவணமாக அச்சிட்டுப் பரப்பும் முயற்சியில் இறங்கினேன்.

அந்தப் பெரும்பணியை நிறைவேற்றத் தேவையான அதுபற்றிய கரிசினையும், வினைத்திறனும், நல்லுள்ளமும், அறப்பற்றும், எழுத்து ஆளுமையுங் கொண்ட ஒருவரைத் தேடிப் பல ஆண்டுகளாக அலைந்து வந்தேன். இந்தத் தேடலின் நீட்சியில் இறுதியாக எனக்குக் கிடைத்தவர்தான் பண்டிதர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்கள். முன்பின் தெரியாத அந்த மனிதர் என் மனைவியின் ஊரவர் என்பதாலும் கனடாவில் அவரைச் சந்திக்கப் பல வாய்ப்புகள் கிடைத்திருந்ததாலும், அவரது நண்பர்களும், எனது உறவினர்களான சிலர் ஊட்டிய துணிச்சலாலும் அவரை அணுகினேன்.

“என்னால் இயன்றவரைதான் இப்பணியைச் செய்வேன். ஆனால் அதன் முழுமைக்குப் பொறுப்புக் கூறமாட்டேன்!” என்றார். இது மறைமுக நழுவலல்ல, மறைமுக ஒப்புதல் என்று விளங்கிக் கொண்ட எனக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியேற்பட்டது.

இப்பொழுது பார்க்கிறபொழுது, தமிழர்கள் படித்தறிய உதவும் வகையிலும், ஏனைய இனத்தவர்கள் படித்துப் பயன் பெறும் விதத்திலும் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலுமாக இரு மொழிகளில் இந்நூல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

நியுபவுண்லாந்து துறைமுகத்தில் நாங்கள் 155பேரும் கரை சேர்க்கப்பட்டதிலிருந்து இந்நாள்வரை கனடியத் தமிழ்பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருந்த செய்திகள், கட்டுரைகளையும், ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிருந்து பெற்ற செய்திகளைப் பல அன்பர்கள் தொகுத் தெழுதித் தந்தவற்றையும் பண்டிதர் பஞ்சாட்சரம் அவர்களிடம் ஒப்படைத்தேன். அந்த அன்பர்களின் ஆங்கிலக் கட்டுரைகளுக்காக அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

மேலும் நாங்கள் கரைசேர்ந்த செய்தியை வானொலிகள் மூலம் அறிந்து உடனே ஓடோடி வந்து, உதவிகள் புரிந்த திரு பொன்னுச்சாமி - செல்வ வடிவேல், திரு சில்வெஸ்ரர் இராசரத்தினம் ஆகியோருக்கும், செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தாருக்கும், கனடியத் தமிழர் பேரவைவினருக்கும், எங்களுக்குக் குடியுரிமை தந்து சில கனடியக் குடிமக்களின் எதிர்ப்பையும்பொருட்படுத்தாமல் ஏற்று ஆதரித்துவரும் கனடிய அரசுக்கும், 155 தமிழகதிகள் சார்பிலும் இச் சந்தர்ப்பதிலும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

அனைத்துக்கும் மேலாக 155பேருக்கு உயிர்ப்பிச்சை வழங்கி இரட்சித்த மீட்பர், கடவுள் தந்தை, மீனவ கப்பல் கப்டன் கஸ்டோலர்ன் அவர்களையும், அவருடைய 3 படகுத் தலைவர்களையும் முழங்காலிட்டு வணங்கி, எங்கள் நன்றியறிதலை அவர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

மேலும் இந்நூலை அழகுறத் தொகுத்து எழுதித்தந்த பண்டிதர் ச. வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களுக்கும் முன்னுரை வழங்கிய திரு. கணாகவியமுகன் அவர்களுக்கும், இதனை அழகுற வடிவமைத்து, அச்சிட்டு வழங்கிய 'கிராபி.ஃக்லாண்ட்' அச்சக உரிமையாளர் திரு. கிருஷ்ணா அவர்களுக்கும், இந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சித் தொடரின் முதுகெலும்பாக விளங்கிநிற்கும் கனடியப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. ஹரி ஆனந்த சங்கரி அவர்களுக்கும், மேலும் பல வழிகளிலும் ஒத்துழைப்பு வழங்கிய அனைவருக்கும் எம்நன்றி உரித்தாகட்டும்.

அன்புடன்

சுகப்பிரமம் அன்னலிங்கம்

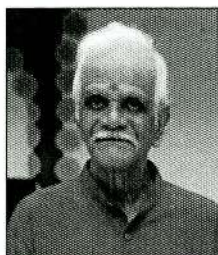
இணுவில் கலை, இலக்கியக் கழகம்

கனடாக்கிளை,

கனடா.

1.3.2020

நூலாசிரியரின் முகவுரை

நான் கனடாவிற்கு 2005இல் குடிவந்து, 2006இல் கலந்து கொண்டு உரையாற்றிய ஒரு மிருதங்க அரங்கேற்ற விழாவில் எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கப்பட்ட ஓர் இன்முக இளைஞர் திரு. அன்னலிங்கம் சுகப்பிரமம்! அரிய தமிழினப் பணியொன்றுக்கு வித்திட்ட ஒரு சந்திப்பு அது என்பது எனக்கு அப்பொழுது தெரியாது. வித்திட்ட சுகப்பிரமம் மட்டும் அறிந்திருந்தார்.

தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் திருமண மண்டபங்களில் நாமிருவரும் ஒன்றாய் அமர்ந்து கதைத்துள்ளோம். அவற்றுள் வசதிவாய்த்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் 1986ஆம் ஆண்டு தாமும் 154 தமிழ் அகதிகளும் ஜேர்மனியிலிருந்து கப்பலில் புறப்பட்டு, கனடாவுக்கு 300 கி. மீ தூரத்தில் நடுக்கடலில் கைவிடப்பட்டு மரணிக்கும் நிலையில் கனடிய மீனவ மீட்பர்களால் உயிர்காத்து மீட்கப்பட்டுக் கனடிய அரசால் வாழ்வளிக்கப்பட்ட கதையைச் சொல்லி மீனவ மீட்பர்களுக்கும், பிரதமர் மல்ஹோணிக்கும், உதவிக் குடிவரவு அமைச்சர் கெரி வெயினருக்கும் கனடாவுக்கும் நன்றிசொல்லும் விதத்தில் அவ்வரலாறு எழுதும் பணியை என்னிடம் பணிவாக வேண்டினார்.

அந்த வரலாறு உண்மைகளை மட்டும் கொண்டதாகவே அமைய வேண்டும். அதற்கான சான்று ஆவணங்களைத்திரட்டித் தந்தால் ஒரு சமுதாயக் கடமையாகப் பொறுப்புணர்வோடு நிறைவேற்றித் தருவேன் என உறுதியளித்திருந்தேன். ஏற்றுக் கொண்ட சுகப்பிரமம் தான் அந்த ஆதாரங்களைத் திரட்டும் முயற்சியில் மும்முரப்படப்போவதாகச் சபதமெடுத்தார். இதன் பின் சில ஆண்டுகள் ஓடி மறைந்தன.

2016ஆம் ஆண்டு கனடாத் தமிழ் வார இதழ் ஒன்றில் சுகப்பிரமம் அவர்களின் பெரிய புகைப்படம் உள்ளிட்ட படத் தொகுதியோடு அவரும் ஹரி ஆனந்தசங்கரி, கனடியத் தமிழர் பேரவைப் பிரமுகர்கள் தமிழின உணர்வாளர்களெனப் பல நூற்றுக் கணக்கான தமிழர்களும் நியுபவுண்லாந்திலுள்ளவரும் 155 தமிழரை கடலிலிருந்து மீட்டுக் காத்த மீனவ மீட்பருமான கஸ் டோல்ரன் அவர்களைச் சந்தித்து நன்றி கூறி வணங்கி, அன்பளிப்புகள் வழங்கி 3 நாட்கள் 30ஆம் ஆண்டுப்

படகுப்பயண நினைவு விழாக் கொண்டாடியதாக பெருமெடுப்பில் செய்தி வெளிவந்திருந்தது.

2018ஆம் ஆண்டு ஒரு நாள் திரு. சுகப்பிரமம் தொடர்புகொண்டு தான் போதிய தகவல்களைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலிருந்தும், 2016-2018 காலப்பகுதியில் 30 ஆண்டு நிறைவு விழாவில் அறிமுகமான பாலரிடமிருந்தும் (ஆங்கிலத்தில்) திரட்டியள்ளதாகவும் கூறி அவற்றை என்னிடம் ஒப்படைக்க அனுமதி கேட்டு விண்ணப்பித்திருந்தார்.

2019இல் நான் சம்மதித்துக் குறித்தநாளில் அனைத்து ஆவணங்களை யும் என் வீட்டில் கொணர்ந்து ஒப்படைத்துச் சென்றார். அவற்றைப் பல மாதங்கள் ஆராய்வோடு படித்துப் பார்த்த நான் அவரை 2020 தையில் மீண்டும் என் வீட்டுக்கு அழைத்தேன். கலந்துரையாடலின் போது, வரலாறு தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் தனித்தனிப் பகுதிகளாக எழுதுவது என்றும், அவர் ஒப்படைத்திருந்த பல சிறப்புச் செய்திகள் தாங்கிய தமிழ் பத்திரிகைக் கட்டுரைகளையும் அவர் தனி நபர்களிடமிருந்து திரட்டியிருந்த ஆங்கிலக் குறிப்புகளையும் துணை ஆவணங்களாக நூலில் இணைப்பது எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

யாரெவரென்று தெரியாத 155 மனித உயிர்களை மரணத்திலிருந்து மீட்பதற்காக, எவ்வளவோ ஆபத்துகளை, பொருள் இழப்புகளை, அரச தண்டனைகளை ஏற்கத் தயாராகி, தமது உயிரையும் பணயம் வைத்த மீனவமீட்பர் கஸ்டோல்ரனக்கும், 155 பேரையும் கனடாவுள் ஏற்பதற்காக நாட்டின் சட்டத்தையே மாற்றியமைத்த பிரதமர் மல்கோணி, குடிவரவு அமைச்சர் கெரிவெய்னருக்கும் நன்றி சொல்லவே எழுதப்பட்ட நூலாக இது அமைய வேண்டும் என்று கண்ணீரோடு திரு சுகப்பிரமம் வேண்டிக் கொண்டார்.

அதேவேளை தொழுகைக்குரிய இந்த மூவர் முதலானோரதும் கருணைப்பூமி கனடாவினதும் அருட் செயல்களின் கனதியை உள்ளது உள்ளபடி வெளியிருவதற்குத் தேவையான இலங்கை அரசியல் சமூகப்பின்னணிகளையும் தெள்ளத் தெளிவாக வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டவும் நான் தயங்கப் போவதில்லை என உறுதி வழங்கினேன்.

நூலை அச்சிடும் விநியோகிக்கும் செலவு அனைத்தையும் உயிர்ப் பிச்சை வழங்கிய, வாழ்க்கை வசதிப்பிச்சை வழங்கிய மீட்பர்களுக்கும் கனடா அன்னைக்கும் செய்யும் அர்ச்சனையாக ஏற்றுக் கொள்வதாக

திரு சுகப்பிரமம் தாமாக முன்வந்து பொறுப்பேற்றார்.

நூல் எழுதத் தொடங்கப் பட்டது!

உயிரச்சங் காரணமான தஞ்சக் கோரிக்கை கனடா அரசினால் ஏற்கப்பட்டுத் தமிழர் சிலர் அகதிகளாகவும், சிலர் தொழிலொப்பந்த விசா பெற்றும், சிலர் மாணவர் வதிவிட அனுமதி பெற்றும், சிலர் பராமரிப்பு உத்தரவாத (Sponsor) மூலமும், சிலர் அமெரிக்கா வந்து, அதன் எல்லையுடாகக் கனடாவுள் நுழைந்தும் சில ஆயிரம் ஈழத்தமிழர்கள் மட்டுமே கனடாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த 1986ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதி அது.

ஐரோப்பியர் தவிர்ந்த எந்த நாட்டவரும் கடல்வழியாகக் கனடாவுள் தரையிறங்குவது சட்டபூர்வமாகத் தடைசெய்யப்பட்டிருந்த அந்தக் காலத்தில் 1986இல் ஐரோப்பியரல்லாதவர்களான ஈழத்தமிழர்கள் சட்டவிரோதமாகக் கனடாவுக்குள் கடல்வழியாகத் தரையிறங்கியமை பெரும் மக்களெதிர்ப்புக்குள்ளானது. அவர்கள் உடையாகத் திருப்பி அனுப்பப்படவேண்டுமென்று பல மட்டங்களிலும் வற்புறுத்தல் வலுத்தபோது கனடாப்பிரதமர் மல்கோணி அவர்களும், குடிவரவு, குடியகல்வு அமைச்சர் கெரி வெய்னர் அவர்களும் அதற்குச் செவிசாய்க் காமல், இறுக்கமான குடிவரவுச் சட்டங்களை மாற்றியமைத்து, 155 ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்கும் கனடாவில் குடியமரும் வாய்ப்பை வழங்கினர்.

அன்று அவ்வாறு செய்யப்பட்ட சட்டத்திருத்தங்கள் அந்த 155 தமிழர்களுக்கு மட்டுமன்றி, பின்னைய ஆண்டுகளில் 3 இலட்சம் ஈழத்தமிழர்களுக்கும் கனடாவில் குடியேற வாய்ப்பளித்தன. மேலும் 25000 இற்கு மேற்பட்ட கடல்வழிச் சிரிய நாட்டு அகதிகளும் கனடாவில் புகலிடம்பெற்றனர்.

மேலும் லிபியா, ஆப்கானிஸ்தான் போன்ற பயங்கரம் நிலவும் பல நாடுகளில் இருந்து பலர் கனடா அரசிடம் அகதி அந்தஸ்துக் கோரி விண்ணப்பித்துத் தஞ்சம் பெற வாய்ப்பளித்தன.

இன்று 200 வரையான பல்லின மக்கள் வாழும் பல கலாசார நாடாகக் கனடா பரிணமிக்கவும், கனடாவின்கருணை முகத் தோற்றம் உலகநி

புகழ் பெறவும் வழிவகுத்த குடிவரவுச் சட்டமாற்றத்துக்கு மூல காரணமாய் அமைந்துவிட்ட 1986 ஆண்டுத் தமிழ் அகதிப் படகுகளின் வருகை கனடாவின் வரலாற்றில் இடம் பிடித்துக் கொண்டு விட்டது.

மேலும் 50இற்கு மேற்பட்ட உலக நாடுகளில் சிதறி வாழும் ஈழத் தமிழர்களின் விடுதலைப்போராட்ட வரலாற்றிலும், சுதந்திர தமிழீழ வரலாற்றிலும் இந்த உலகப்பிரசித்திபெற்ற தமிழர்படகுப் பயணம் ஒரு காலம் நிச்சயம் இடம்பெறும். அதற்குத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் இவ்வரலாற்றுச் சம்பவம் ஆவணப் படுத்திப் பேணிகைவக்கப்பட வேண்டும்.

இத்தகையதொரு நூலாக்கத்தை 1986இலேயே, சுடச்சுட எழுதி வெளியிட ஏற்ற பின்புலம் அன்று அமைந்திருக்கவில்லை. சில ஆயிரம் தமிழர்கள் மட்டும் கனடாவெங்கும் கஞ்சிக்குள் பயறு போலச் சிதறி வாழ்ந்ததால் செயற்பாட்டுக்குப் போதிய ஆட்பலம், பண்பலம் இருக்கவில்லை. மேலும் உடுத்த உடுப்போடு, உயிரச்சத்தால் உமியப்பட்டு அரைப்பிணங்களாகக் கரைசேர்ந்த ஏதிலித் தமிழர் 155பேரும் அன்றாட உணவுக்கும் உறைவிடத்துக்கும், தொழிலுக்கு மெனப் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். ஒருவாறு தங்களை நிலைப் படுத்திக் கொண்டு நிமிர்ந்து வாழ 25 ஆண்டுகள் வரை பிடித்தன.

1986-2016 வரையான 30ஆண்டுக் காலப் பகுதியில் கனடாவில் 3.5இலட்சம் தமிழர்கள் பன்முகப்பட்ட வளர்ச்சிகளைத் தம் கடின உழைப்பின் மூலம் சம்பாதித்திருந்தனர். கனடாவின் சமூக, அரசியல் நீரோட்டங்களில் தமிழர் என்ற அடையாளத்தோடும் கலந்துகொண்டு பல துறைகளில் உச்சநிலை எய்தியிருந்தனர். கனடிய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாக, ஒன்றாறியோ மாகாண அரசின் உறுப்பினர்களாக மக்களால் தெரிவுசெய்யப் பெற்று அசத்தினர். சங்கங்களாக ஒன்றுகூடி ஒடியோடி உழைத்துப் புதிய வருகைத் தமிழரை அரவணைத்தனர். இதன்மூலம் கனடாவின் 9ஆவது பெரிய சிறுபான்மை இனத்தவராகவும், visible minorities அதாவது பிரபல சிறுபான்மை இனமாகவும் கணிப்புப் பெற்றனர்.

இவ்வாறு கனடாவில் வலிமைபெற்ற 3.5இலட்சம் தமிழர்களும் கனடியத் தமிழர் பேரவையும், இங்கு இளந் தமிழ்த்தலைமுறைகளும் எடுத்த தீவிர முயற்சியும், 155 தமிழ் அகதிகளில் அன்னலிங்கம்

சுகப்பிரமம், மகேந்திரன், சண்முக பாஸ்கரன்,மேகநாதன் முதலியோரும், இவர்களுையெல்லாம் தலைமை தாங்கி வழி நடத்திய ஹரி ஆனந்தசங்கரி அவர்களும், மீனவமீட்பர் கடவுள் தந்தை கஸ்டோலர்ன் அவர்களுக்கும் 155 தமிழ் அகதிகளை ஏற்று வாழ்வளித்ததன் மூலம் மேலும் 3 இலட்சம் தமிழர்களுக்கும் பல இலட்சம் உலக அகதிகளுக்கும் தஞ்சமளித்த அந்நாளைய கனடியப் பிரதமர் மல்ஹோணி அவர்களுக்கும் குடிவரவு அமைச்சர் கெரீவெய்னர் அவர்களுக்கும், உலகின் அவலப்படும் மனித இனங்களுக்கெல்லாம் புகலிடம் வழங்கி அரவணக்கும் கருணைத்தாய் கனடாவும் 2016 ஆம் ஆண்டு நன்றி செலுத்தும் 30 ஆண்டு நிறைவுக் கோலாகல விழாவினை நடத்தி வைத்தமை பெரும் சாதனையேயாகும்.

எனவே இந்த நூலாக்கப்பணிக்கு இப்பொழுதுதான் நிறைவாகக் காலங்கனிந்துள்ள நிலையில் இப்பணியில் பங்கெடுத்த, ஊக்கம் தந்த அனைவருக்கும் கனடாவின் தமிழர்களன்றி அனைத்துக் குடியேறி இனங்கள் சார்பிலும் நன்றிகூறி அமைகிறேன்.

வணக்கம்

பிறாம்ரன்
கனடா

ச.வே. பஞ்சாட்சரம்
30.11.2021

முதற்சொல்

புதிய மிலேனியம் பிறந்த 2000 ஆண்டின் முதல் நாட்களில் பல்வேறு சுவாரசியமான செய்திகளும் ஆய்வுகளும் ஜோதிடங்களும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. எல்லாமே சுவாரசியமான, சொல்லப்போனால் ஆச்சரியமான வகையில் பூரிப்படைய வைக்குமாறு தான் இருந்தன. ஆனால் இவற்றுக்கிடையே வியக்கத்தக்க வகையில் நான் ஒன்றைப் படிக்க நேர்ந்தது.

ஒரு விஞ்ஞானியிடம் கேள்வி ஒன்று கேட்கப்படுகிறது “இந்த மிலேனியத்தில் மனிதகுலம் சந்திக்கப்போகும் சவால் என்னவாக இருக்கும்?” என்று.

அவர் அதற்கு சொன்னார் “மனிதர்கள் தங்கள் அடையாளத்தைத் தேடி அலையப்போகும் காலம் பிறக்கிறது” என்று. இந்த பதிலில் நான் கொஞ்சம் அதிர்ந்தது போனேன்.

போர் உக்கிரமாக நடந்துகொண்டிருந்த வன்னியில் விடுதலைப் புலிகள் நம்பமுடியாதவாறு தமிழீழ விடுதலை போராட்டப்போர் முனையில் வெற்றி மேல் வெற்றியாக முன்னேறிகொண்டிருந்தார்கள். இந்தத் தருணத்தில் படித்த விஞ்ஞானியின் இத்தகைய பதில் என்னை இன்றளவும் மறக்கமுடியாதவாறு மனதில் ஊன்றியிருக்க வைத்திருக்கலாம்.

அரசிழந்துபோன தமிழர்கள் தமது அடையாளத்தை நிறுவிவிடமுடியும் என்ற நம்பிக்கை பிறந்திருந்த தருணமது. அரசுகளின் உலகமாக கட்டமைக்கப்பட்ட இந்தப் பூமியில் ஆகக் குறைந்த பட்ச அடையாளத் தைத் தக்க வைக்க அரசு தேவைப்படுகிறது.

அரசில்லாததால் இனக் கருவறுப்புக்குள்ளாகித் தவிக்கும் கெட்ட உலக, உள்நாட்டு அரசியலில் ஈழத்தமிழ் மக்கள் சிக்க நேர்ந்தது. வழியற்று அதை எதிர்க்க நேர்ந்தது. வன்முறை, எதிர் வன்முறை என்று மக்களின் வாழ்வு தீராத துன்பச் சுழிக்குள் மீட்க முடியாதவாறு

தள்ளிவிடப்பட்டது. வாழ்வு தீக்கங்குகள் போல அச்சமும் சாகசமுமாய்க் காற்றில் மிதந்தது.

குடும்பத்தையும் நிலத்தையும் பிரிந்து ஒரு தொகுதி இளைஞர்கள் உலகம் முழுதும் அலைந்தார்கள். உயிர் தப்பவும் போரில் சிக்கிய தம் குடும்பங்களின் உயிர்காக்கவும் தஞ்சம் தேடி அலைந்தார்கள். எண்பதுகள் இந்த அலைவுகளின் தசாப்தம். அக்காலத்தின் அலைவுகளுக்கு ஓர் அச்சொட்டான சாட்சியமே இந்த நூல்.

கனடா வந்த முதல் ஈழக் குடிகளின் பயணக்கதை இது.

இரு பெரும் உலக யுத்தங்களை கண்டிருந்த மேற்குலகு அழிவுகளில் இருந்து மீள கட்டமைக்க மனித வளம் இன்றி தத்தளித்தது. ஜனநாயக சித்தாந்தத்தை ஆதரித்த புதிய உலக ஆதிக்கத்தின் நேரடி அடிமைகள் சாத்தியமற்று இருந்த காலம் அது. மூன்றாம் உலக நாடுகளொங்கும் உள் நாட்டுப் போர்கள் பிரசவிக்கப்பட்டன. இந்தப் பின்னணியில் தான் உலகெங்கும் அகதிகளின் பயணங்கள் தொடங்குகின்றன. இன்று திரும்பிப்பார்க்கையில் உலக அரசியலால் அகதிகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டார்களா என்ற கேள்வியைத் தவிர்த்து வரலாற்றை என்னால் மறு வாசிப்புச் செய்யமுடியவில்லை.

இலங்கையில் இருந்து ஜெர்மனி வந்தவர்கள் கனடா என்ற ஒரு தூர தேசத்திற்குப் படகுகளில் பயணம் செய்த திகிலும் துயரும் கொண்ட தீராப்பொழுதுகளின் சாட்சியம் இந்த நூல். ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட மனிதக் கடத்தலில் நிகழும் வாழ்விது. இந்த வாழ்வினோடு தான் ஈழத் தமிழர்களின் கனேடிய வாழ்வு தொடங்குகிறது.

கனேடிய புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகம் தமிழ் மக்களின் பிரிக்கமுடியாத கூறாக இன்று இருக்கிறது. கேள்வி என்னவென்றால் இது நாளை இருக்குமா?

புதிய மிலேனியத்தின் சவால் என்ன என்பதற்கு அந்த விஞ்ஞானி சொன்ன பதில் ஆலகண்ட விசமாக இன்று என்னைத் தீண்டுகிறது. எங்கள் வரும் தலைமுறை தம் அடையாளத்தைத் தேடி அலையும் தூர் விதிக்கு ஆளாகிப்போகுமா? கூடாது என்பதற்காக புலம்பெயர் முதல்

தலைமுறை தன் அடையாளத்தையும் கதையையும் கையளித்துப் போகும் கடமையை நூலாசிரியர் செய்திருக்கிறார்.

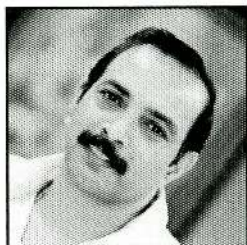
காலம் இதனை கைவிடுமா? காவிச்செல்லுமா? நானறியேன். காலமே அறியும். கைமாறிக் கொள்ளுங்கள் இளையவர்களே என்று சொல்வதைத் தவிர வேறென்ன முதற்சொல் என்னிடம் இருக்கிறது.

குணா கவியழகன்

19.03.2022

பௌர்ணமி பின்னிரவு

பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்கள்

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் கவிதை தரவல்ல ஆசு கவிஞர் வரிசையில் நம்மிடையே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஈழ அன்னை தந்த அற்புதக் கவிஞர். நமக்குத் தொழில் எழுத்து என்பதனைத் தனது வாழ்நாள் குறிக்கோளாகவும், சாதனையாகவும் கொண்டவர். அவர் எழுதிய நூல்கள் நூற்றையும் தாண்டி பிரபலமடைந்து நிற்கின்றன.

இலக்கணம் மீறா இயல்புடன் இவர் பாடித்தந்தவை பல்லாயிரம்!" என கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையாலேயே புகழப்பட்ட ஒரு சிறந்த கவிஞர். அவரது கவிதைகள் வீரியம் செறிந்தவை. தூங்கிக் கிடக்கும் கும்பகர்ணனையே பறை கொண்டு எழுப்பத்தக்க கவிதைகளை ஆக்கித்தந்து போர்ப்பாசுறையை வீறு நடைபோட வைத்த அற்புதக் கவிஞர்.

ஆலயந்தோறும் இவர் கவிதைகள் ஆர்ப்பரிக்கின்றன. திருவஞ்சல் கவிதைகளாகட்டும், தோத்திரங்களாகட்டும், சமுதாய விழிப்புணர்வாகட்டும் இவரது கவிதைகள் தாளமிட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன. 10000ஐத் தாண்டிவிட்ட கவிதைகள் இவரது படைப்புக்களாக வலம் வருகின்றன.

கவிதைகளுக்கு மேலாக கட்டுரைகள், கதைகள் இவரது நுண்மாண் நுழைபுலத்திற்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கின்றன. உயர்தர மாணாக்கருக்குத் தமிழ் ஆசானாகவும், இந்து சாதனம், கலைச்செல்வி போன்ற இதழ்களுக்கு உதவி ஆசிரியராகவும் "உங்கள் நண்பன்" பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் அயராது உழைத்த, உழைக்கும் ஒரு எழுத்துப் போராளியாகத் தன்னைப் புடம்போட்டுக்கொண்டார்.

மனித நேயனாகத் தன்னை முதனிலைப்படுத்தி, போர்க்களத்தில் பெற்ற அனுபவங்களோடு, சமுதாயத்தில் நலிந்து காணப்படும் சீர்கேடுகள், அரசியல் பிழைத்து நிற்கும் அரசு செயல்கள் பற்றி எல்லாம் நேரடியாக அனுபவம் பெற்றவர். இவ்வித உற்றுநோக்குகையால் தனது உள்ளத்தில் குமுறிக்கொண்டிருந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக அவரது படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளமையை வாசகர்கள்

புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

“தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா” என்னும் கணியன் பூங்குன்றனாரின் வழி வந்தவர் எங்கள் கவிஞர் ச.வே. என்றால் தவறாகாது. “மக்களை மக்களாக மதிக்கக் கற்றுக்கொள்” எனப் பாடம்புகட்டிய ஆசான். மக்களின் நாடித்துடிப்பைக் கண்டறிந்து கவிதைக் கணைகளை எடுத்து வீசி எறிந்தவர்.

சங்க இலக்கியங்களில் தேர்ச்சிபெற்ற கவிஞர் பிள்ளைத்தமிழ்கள், மணிமாலைகள் என்பனவற்றின் மூலம் தனது உள்ளத்துச் செய்திளை ஊதித் தள்ளிவிட்டுள்ளார். “நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்” என்னும் சத்திமுற்ற ஏழைப்புலவனின் நிலைமையில் நின்றும் தனது கருத்துக்களைத் தூதாக ஆளுவோருக்கும், ஆளப்படுவோருக்கும், அல்லல் படுவோருக்கும் விடுத்துள்ளார் என்பது நன்கு புலப்படத்தக்கதாக, கம்பனைப்போல் பல்லாயிரக்கணக்கான கவிதைகளில் கொட்டித் தீர்த்திருக்கின்றார் என்றால் அவரது உள்ளம் எத்துணைத் துன்ப சாகரத்தில் தோய்ந்து நீச்சலிட்டு அல்லல் பட்டிருக்கும் என்பது வெளிப்படை.

வாழ்க்கை முழுமையும் எழுத்திற்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துள்ள பண்டிதர் அவர்களின் படைப்புக்கள் உன்னதமானவை. அவற்றைப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டுகின்றேன்.

graphicland
5-285 Progress Ave
Scarborough
Canada

-கிருஷ்ணா
02.10.2023

தமிழர் வரலாற்றில் 2 பெரும் புலம் பெயர்வுகள்

வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்ட இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுக் காலத்தில், மனிதகுலம் மேற்கொண்ட புலப்பெயர்ச்சிகள் மத்தியில், குமரிக்கண்ட ஆதித் தமிழ்க்குடிகளின் இடப்பெயர்வுகள் குறித்தும் கால ஆராய்ச்சியாளர்களால் கணிசமான அளவு ஊகங்கள் முன்வைக்கப் பட்டு வருகின்றன.

ஆனால் கடந்த 200 ஆண்டு வரலாற்றுக் காலத்தில் 2 கட்டங்களில் தமிழர்கள் தங்கள் தாய்த்தமிழ் நிலங்களை விட்டு இலட்சக் கணக்கில் பெருந்தொகையாகக் கடல்கள் தாண்டிப் பல உலக நாடுகளுக்கும் புலப்பெயர்ந்து வாழ்வது ஆதாரபூர்வமாக, தெளிவாக அறியப்படுகிறது.

ஐரோப்பிய நாட்டவர்கள் இலங்கையையும், இந்தியாவையும் ஆக்கிரமித்து ஆண்டுகொண்டிருந்த காலத்தில், இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 200 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ முடியாத வறுமை நிலையால் இந்தியத் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்கள், அந்த ஐரோப்பிய நாட்டவர்களின் ஆசைகாட்டல்களின், உதவிகளின் மூலம் தாங்கள் குடியேற்றப்பட அழைக்கப்படும் நாடுகளில் பாலும் தேனும் பெருகி ஓடுவதாக நம்பி, குடும்பம், குடும்பமாகப் பாய்க்கப்பல்களில் ஆயிரக்கணக்கில் ஏறி, அந்தத் தூர, அயல் நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்தனர். அவ்வாறு கியூபா, கயானா, பிஜி, தென்னாபிரிக்கா, மொனீஷியஸ் ரிறியூனியன் தீவுகள், பர்மா, மலாயா, சிங்கப்பூர் இலங்கை முதலிய நாடுகளில் போய்க் குடியேறினர். வரலாற்றுக் காலத்தில் தமிழர்கள் இலட்சக்கணக்கில் பெருந்தொகையாகப் புலம்பெயர்ந்த முதலாவது இடப்பெயர்ச்சி அதுவாகும்.

உலக நாடுகளில் தமிழர்கள் சென்று குடியேறும் 2ஆவது பெரும் தமிழினப் புலப்பெயர்ச்சி தமிழீழ நாட்டிலிருந்து, கடந்த 40 ஆண்டுகளாக இடம்பெற்று வருகிறது. 1958, 1977, 1983 ஆண்டுகளில் சிங்கள அரசுகளின் திட்டமிட்ட தமிழினப் படுகொலை இனக்கலவரங்களின் போதும், 1985இலிருந்து நிகழ்ந்த போரினால், சிங்களப் படைகளால் தமிழீழக் கரையோர ஊர்கள், தீவுகளிலிருந்து தமிழர்கள் விரட்டப்பட்ட போதும், 2009 முள்ளிவாய்க்கால் இறுதிப்போரில் 1 1/2 லட்சம் அப்பாவித் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டு,

90ஆயிரம் தமிழ்ப்பெண்கள் விதவைகளாக்கப்பட்டு, 35 ஆயிரம் தமிழர்கள் அங்கவீனர்களாகப்பட்டு, 24,000 தமிழர்கள் அரச படைகளிடம் சரணடைந்து, காணாமலாக்கப்பட்ட போதும், 10 இலட்சம் ஈழத்தமிழர்கள் கனடா, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், இத்தாலி, இந்தியா, ஜேர்மனி, சுவிற்சர்லாந்து, நோர்வே, அவுஸ்திரேலியா முதலிய 50 இற்கும் மேற்பட்ட உலகநாடுகளுக்கு ஏதிலிகளாக உயிர்காக்கத் தப்பியோடும் புலப்பெயர்ச்சி நிகழ்ந்தது.

இந்தத் தப்பியோட்டங்களின்போது, அவர்கள் பயணித்த படகுகள் பல கவிழ்ந்து, ஆயிரக்கணக்கில் அந்தத் தமிழர்கள் மாண்டனர். ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டினுள் நுழைந்துவிடும் முயற்சியில் சரக்குந்துகளுள் ஏதும், கொள்கலங்களுள் ஏதும் திணிக்கப்பட்டு, நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் மூச்சுத்திணறி மாண்டனர். கருங் குளிரில் பயணிக்க நேர்ந்து, வழி வழியே விறைந்து வீழ்ந்தும், நோய்வாய்ப்பட்டும் நூற்றுக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் இறந்தனர். இன்னும் தமிழர் சிலர் ஆட்கடத்தல் முகவர்களால் இடைவழியில் கொன்று புதைக்கப்பட்டனர்.

இவற்றுக்கெல்லாம் தப்பிப்பிழைத்து ஒருவாறு ஜேர்மனி சென்றடைந்த ஆயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் அங்கும் ஆண்டுக்கணக்கில் அகதிமுகாங்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அந்த அகதி முகாங்களும் ஏறக்குறையச் சிறைக்கூடங்களாகவே அவர்களை அடக்கி, ஒடுக்கி வைத்திருந்தன. சட்டி சுடுகிறது என்று அடுப்பினுள் குதித்த கதையாக முடிந்து விட்டதே என்று சில அகதிகள் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்த நிலையில் ஜேர்மனியில் ஒரு கப்பல் நிறுவனத்தினர் ஆளுக்கு 5000 டொலர் பயணக்கட்டணம் செலுத்திக் குறிப்பிட்ட அளவு தொகையினர் விண்ணப்பித்தால் அவர்களைக் கப்பலிலேற்றிச்சென்று கனடா மொன்றியலில் கரையில் விடுவதாகச் செய்தி பரவவிட்டனர். இந்தச் செய்தி அங்கு மனமுடைந்து கிடந்த 155 தமிழ் அகதிகளுக்குப் புதிய நம்பிக்கை ஒளியைப்பாய்ச்சியது. அந்த 155 தமிழர்களும் தலா 5000 டொலர் கட்டணம் செலுத்திக் கடற்பயணத்தை 1986 ஆகஸ்ட் முதல் நாள் மேற்கொண்டனர்.

ஜேர்மனி நாட்டின் ஹம்பேர்க் துறைமுகத்திலிருந்து இந்த 155 தமிழ் அகதிகளோடு கப்பல் புறப்பட்டது. அதன்பின் பயணத்தின்போது அத்தமிழர்கள் 155 பேரும் அனுபவித்த திகில் நிறைந்த அவலங்கள், சூபத்துக்கள் பற்றிய நேர்காணற் கட்டுரை ஒன்று பிரபல எழுத்தாளர் அ. முத்துலிங்கம் அவர்களால் எழுதப்பட்டு, தமிழக யூனியர் விகடனால் “தடம்” என்ற பெயரில் நூலுருவில் வெளியிடப்பட்டு உலகெங்குமுள்ள 50இலட்சம் தமிழர்களால் படிக்கப்பட்டது. கனடாத் தமிழர் தகவல் 2016 ஆண்டு மலரிலும் “உலகத்தமிழர் ஏட்டிலும்” மீள் பிரசுரமானது. அதைவிடச் செல்விகள் ஆரபி, ஆரணி சுகப்பிரமம் ஆகியோர் Voice எனும் சஞ்சிகையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கட்டுரையும் இப்பயணம் பற்றிப் பேசுகின்றது.

இவ்விரு கட்டுரைகளிலும் வெளிவரத்தவறிய அக்கடற்பயணம் பற்றிய மேலும் பல தகவல்களையும் முடிந்த வரை திரட்டித்தொகுத்து, இந்நூல் உருவாக்கப்படுகிறது. இது ஈழத்தமிழர் புலப்பெயர்ச்சி பற்றிய ஒரு வரலாற்றுப்பதிவாக – ஆவணமாகப் பிற்சந்ததிகளுக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்பதே இந்நூலாக்கத்தின் நோக்கமாகும். இப்படகுப் பயணம் கனடாவின் வரலாற்றில் இடம்பிடித்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்.

சுடுதியில் வந்து சாவுகள் தடுத்த தயர்வாளியாளன்

ஜேர்மனியிலிருந்து 155 தமிழர்களும் அந்தச் சரக்குக் கப்பலின் கீழ்த்தளத்தில் பட்டிக்குள் ஆடுகள் போல நெருக்கமாக அடைக்கப் பட்டுக் கதவு மூடப்பட்டது. பெருங்கடலில் ஓடும் உரிமம் அற்றதும், ஏரிகளில் மட்டும் ஓடும் உரிமம் வழங்கப்பெற்றதும், நிலக்கரியேற்றிப் பயணிப்பதற்கே யுரியதுமான ஒரு சரக்குக் கப்பலே அது என்பது பின்னர் அவர்களால் அறியப்பட்டது. அவர்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த அக்கீழ்த்தளத்தில் ஒன்றிரண்டு மின் குமிழ்களின் மங்கலான வெளிச்சம், வசதிகளற்ற ஒரேரு கழிப்பறைகள் மட்டுமே இருந்தன. இருக்கைகளே இல்லாத அந்தத்தளத்தில் தங்களுக்கு மாலுமியால் பின்னர் வழங்கப்பட்ட தகர டப்பாக்களில் அடைக்கப்பட்ட உணவு வகைகள், தகரப் பீப்பாக்கள் சிலவற்றில் நிரப்பப்பட்ட குடிதண்ணீருடன், கடலைகளால் ஆட்டப்படும் கப்பலுக்குள் பந்தாடப்பட்டு, அல்லோல கல்லோலப்பட்ட வண்ணம் அத்திலாந்திக் சமுத்திரப் பரப்பில் உறக்கமற்றவர்களாய் 10 இரவுகள் 10 பகல்களை

அந்தப்பயணிகள் கழித்தனர்.

10ஆம் நாள் மாலை கீழ்த்தளத்தின் கதவைத்திறந்து உள்ளே வந்த மாலுமி அந்த 155 பயணிகளையும், கப்பலின் அருகில் நின்றவையும், ஒன்றோடொன்று கயிற்றால் பிணைக்கப்பட்டவையுமான ஒவ்வொன்றும் 40 பேர் மட்டும் பயணிக்கக்கூடிய 2 மீட்டிப் படகுகளில் (Life boats) மாற்றி நெருக்கமாக ஏற்றினான். பயணிகளின் பொதிகளையும் படகுகளில் ஏற்ற அவன் அனுமதிக்கவில்லை. அவற்றில் ஒரு படகுக்கு மட்டுமே இயந்திரம் இருந்தது. ஏற்றியவன் “மொன்றியல் கரை வந்து விட்டது. 300 மீற்றர் தூரம்தான். போயிறங்குங்கள்” என்று சொல்லியதும் அவனது கப்பல் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டது. 80 பேர் மட்டும் செல்லக்கூடிய 2 படகுகளிலும், 155 பேர் ஏற்றப்பட்டமை காரணமாக அளவுக்கு மிஞ்சிய பாரத்தால் படகுகள் அமிழ்ந்து விளிம்புவரை கடல்நீர் விழுங்கி, அலைபாய்ந்தது. பயணி ஒருவர் சற்று இடம் பெயர்ந்தாலும் படகு சரிந்து, கடல்நீர் உட்புகுந்து 2 படகும் நீரில் முற்றாக மூழ்கிவிடும் பெரிய அபாயம் காத்திருந்தது.

நேரம் இரவாகிக் கடற்பரப்பு கரிய இருளில் மூழ்கியிருந்த நிலையில், கப்பல் மாலுமி சொல்லிச் சென்றபடி உரிய 300 மீற்றர் தூரம் கடந்தும் மொன்றியல் கரை வெளிச்சமேதும் கண்ணில் தென்படாததால் பயணிகள் மனம் தளர்ந்தனர். படகுகள் மெல்லவே நகர்ந்தன. விடிய விடிய நகர்ந்தன. பகல்நேரமாகியது. இந்த நிலையில் மழை வேறு பெய்ய ஆரம்பித்தது. படகுகளுள் நீர் திரள்வது கண்டு பயணிகள் சிறு கிண்ணங்களால் வெள்ளத்தை அள்ளி அள்ளிக் கடலில் ஊற்றியும் தம் தாகம் தீரப்படுகியும் படகு கடலுள் பாரத்தால் மூழ்காமற் காப்பதில் முனைப்பாயிருந்தனர்.

பகல் ஒன்று இவ்வாறு கழிந்து மீண்டும் அக்கடற்பரப்பை இரவு இருள் கப்பிக் கொண்டது. அந்த இருட்டின் நடுவே, படகுகளுக்கு மிக அண்மையில் ஒரு பேரோசை எழுவதையும், ஒரு கரிய மலைபோன்ற உருவம் நீர்ப்பரப்பிலிருந்து மேலெழுந்து நின்று, மீண்டும் மூழ்குவதையும் கண்டு படகுப் பயணிகள் நெஞ்சதிரந்து அலறினர். படகுகள் வேறு தங்கள் ஆறுதல் நகர்வைக்கூட நிறுத்தி நின்று தத்தளிக்கலாயின. மீளமுடியாத ஆபத்தில் தாங்கள் சிக்கி விட்டதாகவும், தங்கள் கதை முடியப்போகிறது என்றும் பீதியுற்ற பயணிகள் “காப்பாற்று, காப்பாற்று” என்று அலறினர். பலர் “கடவுளே

அடைக்கலம்!" என்று தேம்பினர். இப்படியே அவர்கள் ஒலமிட்டு அலறிக் கொண்டிருக்க ஒருவாறு இரவு கழிந்து அடுத்த பகல் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது. துளி நம்பிக்கையுமற்றவர்களாய்ச் சேர்ந்து போயிருந்த பயணிகள் கடலில் தூரத்தில் ஒரு பெரும்படகு தெரிவதைக் கண்டு உற்சாகமடைந்தனர். மேலாடை ஒன்றை துருப்பு நுனியில் கட்டி, உயர்த்திப் பிடித்தபடி, "Help Help" என்று கூக்குரலிட்டனர். நீண்ட நேரப் போராட்டத்தின் பின் அந்த படகு தங்களை நோக்கி மெல்ல நகர்ந்து வருவதை அவதானித்துப் பயணிகள் அழுகையும், ஆனந்தமுமாக ஆரவாரித்தனர். அவ்வாறு நெருங்கி வந்தது ஒரு பெரும் மீன்பிடிப் படகு என்பதும் அதில் வந்தவர் ஒரு வெள்ளைக்காரர் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது. ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களைப் பார்த்துத் தெரியாதவர்களும் "Help Help" என்று கூக்குரலிட்டனர், கைகளை உயர்த்திப் பிடித்தபடி.

அந்த மீனவ மீட்பர் தம் கைத்தொலைபேசி மூலம் அவசர தொனியில் யார் யாருக்கோ ஆணைகள் இட்டு விட்டு, தமது படகில் நிரம்பிக்கிடந்த மீன்குவியலை வாரிவாரிக் கடலில் வீசி முடிக்கும்போது, மேலும் இரு பெரும் மீன்பிடிப்படகுகள் மீன்களைக் கடலில் வாரி வீசிக்கொண்டே அவ்விடத்துக்கு விரைந்து வந்து சேர்ந்தன. 2 படகுகளிலுமிருந்து 155 அகதிகளையும் விரைவாகவும் அவதானமாகவும் 3 மீனவப் படகுகளிலும் மாற்றி ஏற்றினர். "நாங்கள் இனிச் சாகமாட்டோம்" என்று உயிர்ப்பயம் நீங்கிய நிலையில், அதுவரை பயணிகளால் உணரப்படாதிருந்த நீர்த்தாகம் உணரப்பட்டு அவர்களை வதைக்கத் தொடங்கியது. அதை உணர்ந்த மீனவ மீட்பர்கள் தாங்கள் மீன்பிடிக்கும் வேளையில் தாகம் தீர்க்க என எடுத்து வந்திருந்த தண்ணீரைச் சிறிய அளவில் அனைவருக்கும் பங்கிட்டு வழங்கினர். சற்று நேரத்தில் அந்த "கஸ் டோல்ரன்" எனப்படும் மீன்பிடிப்படகுத் தலைவர் ஏற்கனவே அழைத்ததற்கிணங்க ஒரு பாரிய கப்பல் அப்படகுகளை அணுகி வந்துநின்றது. ஒரு கயிற்றேணி மூலம் ஒவ்வொருவராக 155 பயணிகளும் அந்தக் கப்பலுள் ஏற்றப்பட்டனர்.

அக்கயிற்றேணியில் மேலேறிச் சென்ற ஒரு பயணி கைதவறி இன்னொரு பயணியாகிய சுகப்பிரமம் மேல் விழுந்ததால் அவர் மயக்கமுற்று மூர்ச்சையானார். சுகப்பிரமமும் மயங்கிய நிலையில் கப்பலில் ஏற்றப்பட்டு, 300 கிலோ மீற்றர் தூரம் பயணம்

பண்ணி, Leonard J. Cowley எனும் அக்கப்பல் நியுபவுண்லாந்துத் துறைமுகத்தைப் போய்ச் சேர்ந்தது.

பதற்றந் தீர்த்த பரிவுகள்

இப்படி ஒரு தமிழ் அகதிக்கூட்டம் கனடா சென்றடைந்துள்ள செய்தி கனடாவின் மைய ஊடகங்களிலெல்லாம் முதன்மை கொடுத்து வெளியிடப்பட்டது. இவற்றின் மூலம் செய்தியறிந்த நியுபவுண்லாந்து ஞாபகார்த்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் அப்பொழுது பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டிருந்த ஒரு ஈழத்தமிழர் சில்வெஸ்ரர் இராசரத்தினம் என்பவர் இவ்வகதிகள் அப்பொழுது தங்க வைக்கப்பட்டிருந்த நியுபவுண்லன்லாந்து துறைமுகத்துக்கு ஒடோடிச் சென்றார். அவர் துணையில் அங்கு அழைக்கப்பட்டு, வந்திருந்த நோயாளர் காவு வண்டியில் மயங்கிக்கிடந்த சுகப்பிரமம் ஏற்றப்பட்டு, மருத்துவ மனைக்கு அனுப்பப்பட்டுச் சிகிச்சைக்கு அனுமதிக்கப்பட்டார்.

உடுத்த உடுப்புகளுடன் 12 நாட்கள் படகுகளிலும், கப்பல்களிலும் மாறி மாறிப் பயணித்திருந்த 155 தமிழ் அகதிகளுக்கும் மாற்றுடைகள் வழங்கப்பட்டு, உணவு, பானங்கள் வழங்கப்பட்டு, மருத்துவ சிகிச்சைகளும் அளிக்கப்பட்டன. முகாமுக்கு விரைந்த செஞ்சிலுவைச் சங்கம் பணியாளர்கள் அகதிகள் களைந்து போட்ட ஆடைகள் அனைத்தையும் எடுத்துச் சென்று சலவை செய்து, மடித்து மீளக்கொணர்ந்து அவர்களிடம் ஒப்படைத்தனர்.

இவ்வாறு, யார், எவர், எப்படியானவர் என்று ஒன்றுமே தெரியாத அந்நிய மனித உயிர்களான 155 அகதிகளை, கனேடிய அரசின் சட்ட திட்டங்கள் பற்றிக் கவலையே படாமல், உயிர்காத்துக் கரைசேர்த்த அந்த மீனவப்பெருமகன் “கஸ் டோலர்ன்” அவர்கள், கனடாவின் குடியுரிமையற்ற அந்நியர்களை நாட்டுக்குள் கொண்டுவந்தமை ஆட்கடத்தற் குற்றம் என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, சிறையில் 3 நாட்கள் அடைக்கப்பட்ட செய்தியும் கனடிய ஊடகங்களில் வெளிவந்திருந்தது. இதனை அறிந்து கொண்டு அந்த “கஸ்” மீட்பரின் மகள் ஒருத்தி தான் கற்றுக்கொண்டிருந்த தூரத்துப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து விரைந்தோடிச் சென்று, வாதாடி, வழக்காடி அவரைச் சிறை மீட்டார்.

மயக்க நிலையில் கிடந்த சுகப்பிரமத்தோடு மருத்துவமனைக்கு நோயாளர் காவு வண்டியில் சென்ற சில்வெஸ்ரர் இராசரத்தினத்திடம் சுகப்பிரமம் இறந்துவிட்டார் என்று அந்தச் சாரதி சொல்லிக்கொண்டு

சென்றார். ஆனால் தெய்விகமாக உயிர்பிழைத்து மீண்டார் சுகப்பிரமம்.

அந்த 155 தமிழகதிகளில் பெரும்பாலானோர் கனடாவின் நியூபவுண்லாந்து மாகாணத்திலிருந்து அவர்களின் விருப்பப்படி ஒன்றாறியோ மாகாணத்துக்கு அனுப்பப்பட்டனர் ஏனையவர்கள் மொன்றியால் மாகாணத்துக்கு விரும்பிச் சென்றனர் இரு மாகாணங்களுக்கும் அவர்கள் விமானங்கள் மூலம் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

அப்போது கனடாவின் பிரதமராக விளங்கிய “மல்டோணி” அவர்கள் 155 அகதிகளுக்கும் உடனடியாகக் கனடாக் குடியுரிமை வழங்கச் சம்மதித்ததையடுத்துக் குடிவரவு அதிகாரிகள் அதற்கான நடவடிக்கைகளில் இறங்கினர். ஆனால் கனடாவின் முதியகுடி மக்கள் பலர் அவ்வகதிகள் நாட்டிற்குத் தீங்கானவர்கள் என்று சொல்லி, எதிர்த்தனர். அந்த அகதிகளைக் கண்ட, கண்ட இடங்களில் அவமதித்தும் நடந்தனர். இவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு, கனடிய அரசு அவ்வகதிகளுக்கு உடனடியாகக் குடியுரிமை வழங்கும் திட்டத்ததைத் தாமதப்படுத்தித் தற்காலிகக் குடியுரிமை (Visitor's visa) வழங்கி அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டது. 3 ஆண்டுகளின்பின் நிரந்தரவதியுரிமை அட்டைகள் (P.R cards) வழங்கப்பட்டன. பின்னர் குடியுரிமைக்குத் தகுதிகாணும் வாய்மொழிப் பரீட்சைக்கு அவர்களை உட்படுத்தித் தகுதிபெற வைத்துக் கனடாவின் குடியுரிமை அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டது.

இவ்வகதிகளைக் கனடாவின் முதியோர்கள் பலர் படகுகளில் வந்த அகதிக்கூட்டம் என்று இழிவுபடுத்திப் பேசுவது பற்றி முறையிடப் பட்டபோது, அந்நாளைய குடிவரவுத்துறை அமைச்சராயிருந்த (Gerry Weiner) கெரி வெயினர் அவர்கள் “கனடா எனும் இந்தப் பெரிய கப்பலில் காலத்துக்குக் காலம் படகுகளில் வந்து ஏறிக்கொண்டவர்கள் தாம் இன்று இவர்களை படகில் வந்தவர்கள் என்று பழிப்பவர்களும் என்னும் உண்மையை பகிரங்கமாகக் குறிப்பிட்டார்.

பிற நாடுகளிலிருந்து மக்கள் பெருங்கூட்டங்களாகப் படகுகளில் வந்து, கனடாவில் குடியேறிய வரலாற்றில், 200 ஆண்டுகள் இடைவெளியின் பின் முதன் முதலாக இடம் பெற்ற இந்த 155 தமிழகதிகள் குடிவரவை அங்கீகரித்து அரவணைத்த அந்நாளைய கனடாப்பிரதமர் “மல்டோணி”

அவர்கள் கனடாவாழ் தமிழர்களால் இன்றுவரை பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு வருகிறார். அண்மையில் 2020 தையில் ரொறன்ரோவில் கனடியத் தமிழர் தேசியஅவை நடத்திய விருது வழங்கல் விழாவிற் கூட மாண்புமிகு அந்நாளைய பிரதமர் மல்கோணி அவர்கள் சார்பில் அன்னார் புதல்வியர்கள் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டனர். மேலும் கனடியத் தமிழர் பேரவை முதலான தமிழமைப்புகள் பல உயர்திரு மல்கோணி அவர்களின் மனிதாபிமானத்தை மனங்கசிந்து போற்றி வருகின்றன.

கனடாவில் நிரந்தரக்குடியரிமை வழங்கப்பெற்று அந்த 155 தமிழகதிகளும் ரொறன்ரோவிலும், மொன்றியேலிலும் வீடு வாசல்கள், தொழில் வாய்ப்பு, கல்விமுன்னேற்றங்கள், அடிப்படை வசதிகள் அனைத்தும் பெற்றுக்கொண்டுள்ளனர். அதற்கெல்லாம் கனடியத் தமிழர் பேரவையே பெரிதும் காரணமாய் உழைத்து வந்துள்ளது.

கனடா வரலாற்றின் கருணைப் பதிவு

கனடாவில் வரலாற்றுச் சிறப்புப்பதிவு பெற்றதாகிய 1986 ஆண்டுத் தமிழகதிகள் வருகைச் சம்பவம் பற்றிக் கனடாவின் ஆங்கில, பிரஞ்சு மைய ஊடகங்களான தொலைக்காட்சிகள் செய்திகள் ஒளிபரப்பியும், நாளேடுகள் படங்களுடன் செய்திகள் பிரசுரித்தும், வானொலிகள் செய்திகள் ஒளிபரப்பியும் வருகின்றன. அவற்றுள் ஆங்கில “ரொறன்ரோ ஸ்ரார் பத்திரிகை கடந்த 30 ஆண்டுகளாக ஒவ்வொரு ஆகஸ்ட் 11 இலும் இந்தப் படகு வருகை பற்றிய செய்தியைப் புகைப்படங்கள் சகிதம் வெளியிட்டு வருகிறது.

கனடியத் தமிழர்பேரவையும் குறிப்பாக இந்நாள் பா.உ.ஹரி ஆனந்தசங்கரி அவர்களும், 155 தமிழர்களின் இன்னுயிர்களைக் காத்த மனித நேய நெஞ்சரான “கஸ்டோல்ரன்” அவர்களை வீடு தேடிப்போய்ச் சந்தித்துத் தமிழினத்தின் சார்பாக நன்றியும், வாழ்த்தும் தெரிவித்து வந்தனர். திரு ஹரி ஆனந்த சங்கரி அவர்களுடன் தொடர்ந்தும் நெருக்கமான உறவைப் பேணிவந்தவர் மீட்பர் கஸ்டோல்ரன் அவர்கள்.

இந்த அகதிப்படகுகளின் வருகைச் செய்தி கனடாவின் பெரும்பான்மை இனத்தவர்களான ஆங்கிலேயர்களால், பிரெஞ்சுக்காரர்களால் மட்டு

மன்றி நூற்றுக்கணக்கான இனங்களைச் சேர்ந்த குடியேறிகளாலும் அறியப்படவும், அக்கறை கொள்ளப்படவும் நேர்ந்துவிட்டது.

இப்படகுகளின் வருகைக்குப் பின்னான 24 ஆண்டுகளில் அந்த மீனவமாலுமி கஸ் டோல்ரனுடன் கனடியத் தமிழர் பேரவையும், ஹரி ஆனந்தசங்கரி அவர்களும் நிகழ்த்தி வந்த தொடர்பாடலின் போது, இப்படகு மீட்பின் 25ஆவது ஆண்டு நிறைவை வெள்ளி விழாவாக 2011 ஆகஸ்ட் மாதத்தில், ரொறன்ரோ மாநகரில் கனடியத் தமிழர் பேரவையின் ஏற்பாட்டில் கொண்டாடும் முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இதனைக் கனடாவின் முதன்மை நாளேடுகள், தொலைக்காட்சிகள், வானொலிகள் விளம்பரப்படுத்தின.

அதற்கிணங்க, மீட்பர் கஸ் டோல்ரனும் அவர் புதல்வியர் மூவரும், மனைவியும் ரொறன்ரோவிலுள்ள ஒரு பிரபல விருந்து மண்டபத்தில், பலநூறு பார்வையாளர்கள் மீட்கப்பட்ட அகதிகளில் ஒருவர், தமிழர் பேரவை உறுப்பினர்கள் மத்தியில் வரவேற்பளிக்கப்பட்டு, மதிப்பளிக்கப்பட்டு, விருந்தளிக்கப்பட்டனர். அந்த நிகழ்ச்சியின்போது தம் கையால் மரப்பலகைகளில் உருவாக்கி, நியூபவுன்லாந்திலிருந்து எடுத்து வந்திருந்த மாதிரிக்கப்பற் பொம்மையை மீட்பர் கஸ் டோல்ரன் அவர்கள் ஹரி ஆனந்தசங்கரி அவர்களுக்கு மேடையிற் பரிசாக வழங்கினார்.

நன்றி நவின்றது நம்மமிழ் மரபு

அந்த விழாவிற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்த, அகதிப் படகுகளில் பயணித்து, மீட்டுக் காக்கப்பட்டு, கனடாவில் குடியும் குடித்தனமுமாக நல்நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் 155 தமிழர்களில், ஒருசிலரைத் தவிர ஏனையோர் அவ்விழாவில் தலை காட்டவில்லை. தாங்கள் அநாதைகளாக - அகதிகளாகக் கனடா வந்ததும், இன்னொருவரால் காப்பாற்றி, மீட்கப்பட்டிருப்பதும் பலர் அறிந்தால் தமக்கு அவமானமாகி விடும் என அவர்கள் அஞ்சியமைதான் அவர்கள் தலைமறைவாகக் காரணம் எனப் பின்னர் அறியப்பட்டது.

பெற்றார் பிள்ளைகளை வளர்க்கச் செலவிடுவது, ஓர் உறவினர், ஒரு நண்பர் திருமணம் போன்றவற்றில் 100 டொலர் அன்பளிப்புச் செய்வது

போன்றவை எல்லாம் பிரதிபலனை எதிர்பார்த்துச் செய்யப்படும் சாதாரண நன்றிகள். இந்த நன்றிகளைப் பெற்ற ஒருவன் அவற்றை மறந்தோ, தீங்காகவோ நடந்தால் அக்குற்றம் சிலவேளை கடவுளால் மன்னிக்கப்படலாம்.

ஆனால் எவனோ ஒருவன் நாம் ஆபத்தில் சிக்கி நிற்கும் வேளை, எந்தவிதப் பிரதிபலனையும் எதிர்பார்க்காமலும், தனக்கு ஏற்படும் இடர்கள், இழப்புகளைப் பொருட்படுத்தாமலும் பாடுபட்டு நம்மைக் காப்பாற்றி விடுவது தான் அதி உயர்ந்த, தெய்விகமான நன்றி. இதுதான் செய்ந்நன்றி எனப்படுவது. இந்தச் செய்ந்நன்றியை மதிக்கத்தவறி, வேண்டிய போது உதவத்தவறி அலட்சியம் செய்தோ, அவ்வுபகாரிக்கே தீங்கு செய்ய முற்பட்டோ நடக்க முற்படும் அந்த வன்னெஞ்சர்களுக்கு ஒருபோதும் உய்தியோ கடவுளின் மன்னிப்போ, கிடைக்காது.

இதைத்தான் பொய்யாமொழிப் புலவர் வள்ளுவர்,

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்! உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்றமகற்கு” என்று இரத்தினச்சுருக்கமாக உரைத்தார்.

தனதும், தனது சகாக்களினதும் மூன்று படகுகளில் நிறைந்திருந்த மீன்களைக் கடலில் கொட்டி, தங்கள் 3 மாத வாழ்வாதாரத்தைத் தியாகஞ்செய்து, இவ்வகதிப் படகுகள் பற்றிக் கனடாக் கடலோரக் காவல்துறைக்கு அறிவித்து விட்டு, மீட்கும் அனுமதிக்காகக் காத்திராமல், தண்டனைக்கும் அஞ்சாமல், விரைந்து 155 மனித உயிர்களையும் மீட்டுக் காத்த தற்கொடை முனைப்புக் கொண்ட உத்தமரை, அதற்காக அரச தண்டனையாகச் சிறையில் தள்ளப்பட்ட ஒரு மகானான “கஸ் டோல்ரனை, சகாக்களை, தங்களனைவருக்கும் தஞ்சம் தந்த பிரதமர் மல்கோனி முதலியோரை முழு மனித குலமுமே தலைசாய்த்து கௌரவித்து வணங்கும் போது, அவர்களால் உயிர்பிச்சை வழங்கப்பெற்ற 151 தமிழர்கள் நன்றிசொல்லத் தவறிய பாவம், அறமோ ஆண்டவனோ மன்னிக்கவே முடியாத பாவமாகும்.

இலங்கையில் அரச பயங்கரவாதத்திலிருந்து தமிழர் உயிர்களைக் காப்பாற்றத் தம்முயிரைப் பலிகொடுத்துப் போராடிக் கொண்டிருந்த விடுதலைப் போராளிகளையே தாம் தஞ்சமடைந்த நாடுகளின்

அரசுகளுக்குக் காட்டிக்கொடுத்து - அதாவது, உண்மையில் தமிழரைக் கொன்று குவித்துக் கொண்டிருந்த அரசு படைகளுக்கு அஞ்சியே ஓடிவந்துவிட்டு, அநியாயமாகப் புலிப்போராளிகளுக்கு அஞ்சியே தஞ்சமடைந்ததாகப் பொய் வாக்குமூலம் வழங்கி, அந்நாடுகளில் குடியுரிமை பெற்றுக்கொண்ட நம் தமிழர் பலர் செய்ததும், செய்து வருவதும் பாவமே. இது என்றுமே அவர்களை உய்யவிடாத செய்ந்நன்றி கொன்ற, கொல்லும் செயலாகும்.

ஸ்ரீலங்கா அரசு திட்டமிட்டு முந்திக்கொண்டு இந்த உலகநாடுகளுக்கு அனுப்பிவைத்த சிங்களவர்களும் தமிழ்க் கைக்கூலிகளும் விரித்த வலையில் வீழ்ந்து அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்த விதத்திலான இவர்களின் இந்தக் கொடிய வாக்குமூலங்களும்தான் உலகநாடுகள் ஈழவிடுதலைப் போராட்ட அமைப்பின் மீது பயங்கரவாத முத்திரை குத்தவும், தடை விதிக்கவும், இலங்கை இனப்படுகொலை அரேசோடு சேர்ந்து நின்று, முள்ளிவாய்க்காலிலும், முன்னும், பின்னும் தமிழினப் படுகொலை புரியவும் எந்த அளவிலோ காரணமாயின.

இவ்விரு வகைத் தற்கொலை முனைப்புத்தமிழர்களும் தங்கள் தவறுகளை உணர்ந்து, மனந்திருந்தித் தம்பாவச் செயல்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாக, இனியும் தமிழினம் அழிக்கப் படுவதைத் தடுக்க, ஆபத்துக்கள் அற்ற இன்றைய அறவழி - ஜனநாயக வழி விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஒத்துழைப்பு நல்க முன்வரவேண்டும். தம் பிற்சந்ததிகளையாவது அழியாமல் காக்க வேண்டும்.

ஆயினும் அந்த அகதிப்படகு வருகையின் வெள்ளிவிழாவில் அவர்களில் ஒரு சில அகதிகளோடு, அப்பயணத்தில் சம்பந்தப்பட்டிராத தமிழின உணர்வுமிக்க நூற்றுக் கணக்கான தமிழர்கள் தன்னார்வமாகக் கலந்து கொண்டு, படகு மீட்பர் கஸ்டாலர்ன் சகாக்கள், தஞ்சமளித்த பிரதமர் மல்கோணி, குடிவரவு அமைச்சர் கெரிவெயினர் ஆகியோருக்கு நன்றி மதிப்பளித்து, அவர்கள் நெஞ்சு நெகிழவைத்த பணி "நன்றிமறவாத தமிழினம் நாளை விடுதலை பெற்று நிமிரும்!" என்ற நம்பிக்கையைத் தருகிறது.

155 தமிழகதிகளும் கூட்டாகக் கனடாக் கரையில் வந்திறங்கிய 1986இற்கு முன்னர் 200 ஆண்டுகளாக அமுலிலிருந்து வந்த

கனடாவுள் குடிவரவு பற்றிய இறுக்கமான சட்டங்கள் இவர்களை உள் வாங்குவதற்காக மலேறோணி அரசால் நெகிழ்வாக மாற்றியமைக்கப்பட்ட நிலையில், அந்தப் புதிய சட்டங்களால் மேலும் 3 இலட்சம் வரையான ஈழத்தமிழர்கள் தங்குதடையின்றி கனடாவில் குடியேற முடிந்துள்ளது. அது மட்டுமன்றி அண்மைக்காலம் வரை சிரியா, லிபியா போன்ற பல நாடுகளிலிருந்தும் அகதிகள் பல்லாயிரக்கணக்கில் கனடாவுக்குள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார்கள். இதன் மூலம் ஏறக்குறைய 200 இனங்கள் வாழும் பல்கலாசார நாடாகக் கனடா பரிணமிக்க வழிபிறந்தது. எனவே 1986இன் தமிழகதிகள் 155 பேரின் வருகை கனடாவின் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

ஈழத்துயர்களையும் சூப்பி அறிந்தது.

பூமிப்பந்தில் இலங்கை என்றொரு தீவுமுண்டு என்பதும், அங்கு தமிழர் என்றொரு இனமும் வாழ்கிறார்கள் என்பதும், அவர்கள் தங்களைத் திட்டமிட்டு இனப்படுகொலை புரிந்துவரும் சிங்களப் பேரினவாத அரசுக்கெதிராகத் தமது இனத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடி வருகிறார்கள் என்பதும் கனடிய மக்களால் மட்டுமன்றி, முழு உலக மக்களாலும் அறியப்படுவதற்கும் இப்படகுகளின் வருகையும், அது பற்றிய கனடிய ஊடகங்களின் பரப்புரைகளும் காரணமாயின.

ஸ்காபரோ ஒன்ராறியோ

கனடா

ஆகஸ்ட் 11, 2016

அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய கஸ் டோல்ரன் அவர்களே,

என் தலைக்குள் எண்ணற்ற சிந்தனைகளும், உணர்ச்சிகளும் பிரவகித்துக்கொண்டிருப்பதால், என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியறிதலைத் தங்களுக்குச் சமர்ப்பிக்க விரும்பும் இக்கடிதத்தை எப்படித் தொடங்குவது என்று மனம் குழம்புகிறேன். உங்களுக்கு என் நன்றி என்ற வார்த்தையுடனே ஆரம்பிக்க விரும்புகிறேன்.

என்னை மட்டுமன்றி, என்னுடன் வந்த 154 தமிழகதிகளையும் 1986 ஆகஸ்ட் 11இல் நீங்கள் மீட்டு உயிர்காத்தது முதலான உங்கள் அனைத்துக் கருணைச் செயற்பாடுகளையும் என்னைக்குமே மறக்க மாட்டேன்.

30 ஆண்டுகளுக்குப்பின் மீண்டும் நியுபவுண்லாந்துக்கு நாம் வருவது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. அதே வேளை அவலம் நிறைந்த அந்தக் கடற் பயணம் பற்றிய பயங்கர ஞாபகங்களே மனதில் மேலோங்குவதையும் உணர்கிறேன். அவை இன்றும் எனக்கு வியப்பைத் தருகின்றன. அதன்போது, எந்த அதிகப்படி அளவுக்கு மீண்டயிர்க்கவும், எனக்கு ஒரு நல்வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளவும், தியாகங்களைப் புரிவதற்கும் தயாராக இருந்தேன் என்று எண்ணிப்பார்க்கும் பொழுது என்னால் அதை இப்பொழுது நம்பமுடியாதுள்ளது. கடலில் நாம் தத்தளித்த அந்த 2 நாட்களுள் முதன் முதலாக உங்கள் கப்பலைத் தொலைவில் நாம் கண்ட சம்பவம் இன்றும் என் மனதில் தெளிவாய்ப் பளிச்சிருகிறது. செத்துவிட்டிருந்த எங்கள் நம்பிக்கை அந்தக்கணமே மீண்டும் உயிர்பெற்று விட்டதையும் உணர்ந்தோம்.

எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. எங்கள் படகிலிருந்த ஒருவர் உங்கள் கவனத்தைக் கவர்வதற்காகத் தம் சட்டையைக் கழற்றி உயர்த்திப் பிடித்துச் சுழற்ற, எஞ்சியோர் உங்கள் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காக உரத்த குரல்களில் காப்பாற்றுங்கள் என ஓலமிட்டோம். நாங்கள் நன்றி

பாராட்டித் தொழும்படியாக நீங்கள் உங்கள் கவனத்தை எங்கள் படகுகள் பக்கம் திருப்பினீர்கள்.

எங்கள் மீட்புப் படகுகளை நோக்கி உங்கள் கப்பல் நெருங்கத் தொடங்கிய போது, என்னால் உண்மையாகச் சொல்லமுடியும், என் முழு வாழ்நாளிலுமே பெற்றிராத உச்சமான மனஆறுதலைப் பெற்றேன். அந்தச் சுற்றுக்காவற் கப்பலான “லியனா ஜே.கொலியில் நாங்கள் மாறி ஏறத் தொடங்கியதும் “நான் உயிர்பிழைத்துவிட்டேன்!” என்று எண்ணிக் கொண்டேன். திரு.கஸ் அவர்களே! இந்த நன்றியெல்லாம் உங்களுக்கும், சகாக்களுக்குமே உரியவை. உதவி புரிந்து எங்களை வரவேற்கவும், கனடா நாட்டுள் ஏற்றுக்கொள்ளவுமாக அங்கு நின்ற அதிசயிக்கத்தக்க மனிதர்களின் தெய்விகத்தை வியந்துநயந்தேன். எனக் கு மட் டுமன றி அந் த மீட் புப் படகுகளிலிருந் த ஒவ்வொருவருக்குமே மீண்டும் வாழும் ஒரு வாய்ப்பை நீங்கள் வழங்கினீர்கள். நான் எனக்கும், என் குடும்பத்துக்கும் இன்னும் நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவே என்னுயிரைப் பணயம் வைத்தேன். ஆனால் அதிலும் பார்க்க அதிகம் நன்மைகளை உங்களால் நான் அடைய முடிந்திருக்கிறது. நான் கனடா வந்து சேர்ந்ததைத் தொடர்ந்து, நான் வேறெங்கும் ஈட்டிக் கொண்டிருக்க முடியாத பலபேறுகளை அடையும் வண்ணம் எண்ணற்ற வாய்ப்புகள் வழங்கப்பெற்றேன். இன்று இங்கு குடும்பங்களாக, மகிழ்ச்சிகரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எனது அம்மா, 3 சகோதரிகள், சகோதரன் ஆகியோரை எனது (Sponsor) உத்தரவாதப் பொறுப்பேற்றல் மூலம் கனடாவுக்கு அழைக்க முடிந்திருக்கிறது.

நானும் திருமணம் செய்துகொண்டு, என் மனைவியையும் இங்கு அழைத்துக்கொள்ளவும், 2 புதல்விகளைப்பெற்று, அவர்களுக்குச் சிறந்த வசதிகளை அமைத்துக்கொடுக்கவும் உங்கள் மேலான உதவியால் தான் முடிந்திருக்கிறது.

ஒவ்வொரு ஆண்டு ஆகஸ்ட் 11 இலும் நான் நினைவுட்டப்படுகிறேன், இந்த நாள்தான் என் வாழ்விலேயே பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது என்பதையும், இடர்மிகு கடற்பயணத்தைத் தாண்டி மீளத் துணைபுரிந்த உங்களுக்கு நான் எந்தப்பெரிய நன்றிக்கடன் பட்டவன்என்பதையும்.

ஒவ்வோர் ஆண்டும் நியூபவுண்லாந்துக்கு வருகை தந்து உங்களைப் பார்க்க விரும்பியதுண்டு. ஆனால் சில வாய்ப்பற்ற சூழ்நிலைகள் தடுத்து வந்துள்ளமையும் உண்மையே. ஆகையால் 30 ஆண்டுகள் கடந்தேனும் இம்முறை வந்து உங்களைச் சந்திக்கவும், என்னுயிர்காத்த அற்புதமனிதரான உங்களுக்கு என் மனைவி, மக்களை அறிமுகம் செய்து வைக்கவும் அனுமதி அளித்தமைக்காகவும் நான் உங்களுக்கு நன்றி கூற விரும்புகிறேன். என் குழந்தைகள் தாங்கள் பெற்றுள்ள வசதிகள் குறித்து மகிழ்கிறார்கள். அந்த இனிய வாழ்வினை நீங்களே அவர்களுக்கு வழங்கியவராதலாலும் அவர்களும் உங்களுக்கு நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடு உடையவர்களாகிறார்கள். உங்கள் இரட்சிப்பு எனக்குக் கிடைத்திராவிட்டாலும், எங்கள் படகுகள் திருப்பி அனுப்பப் பட்டிருந்தாலும் என் பிள்ளைகளின் வாழ்வு முழுமையும் வேறுபட்டதாகவே அமைந்திருக்கும். எனவே உங்கள் மீட்புக் கருணையின் பெறுமதியை உங்களிலும் பார்க்கக் கூடுதலாக நான் உணர்கிறேன்.

திரு. கஸ் அவர்களே! நீங்கள் செய்த அனைத்து உதவிகளுக்கும் எங்கள் நன்றி. நீங்கள் ஓர் அசாதாரண மனிதர். அன்று நீங்கள் எமக்கு ஊட்டிய தன்னம்பிக்கையும், காட்டிய ஆதரவுந்தான் ஸீலங்காவில் வாழும் ஒரு மனித இனம் அங்கு வதைபடுவதை இந்த உலகம் அறியும்படி செய்துள்ளன.

மத, இன, நிற அடிப்படையில் எங்களை வேறாக நோக்காமல், எங்களுக்கு உதவிக்கரம் நீட்டிய உங்கள் மனிதாபிமானத்தை வியந்து மனம் சிலிர்க்கிறேன். என்னிதயத்தில் எக்காலமும் இறுதிவரை ஓர் உன்னத, உயரிய இடம் உங்களுக்கு உண்டு. அதே வேளை என்னுயிர்காத்த உங்கள் கருணையைத் தொழுவதற்கு “நன்றி” எனுஞ் சொல்மட்டுமல்ல. எந்த வார்த்தையுமே போதியதாகாது.

வணக்கம்.

இப்படிக்கு.

தங்கள் உண்மையுள்ள
சுகப்பிரமம் - அன்னலிங்கம்

தமிழ்ப்பயணம் 1986 – ஓகஸ்ட் 2016 11ஆம் திகதி முதல் 14ஆம் திகதி வரை நியூபவுண்லாந்து மாநிலத்தின் சென்ற ஜோன்ஸ் நகரில் நம் அனைவராலும் கொண்டாடப்படவிருக்கிறது.

ஒரு சரக்குக் கப்பலில் ஏறி, கனடா வந்து சேரும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட 155 தமிழர்களும் 12 நாட்கள் கடல் பிரயாணத்தின் பின்னர் “நாங்கள் கனடாவின் மொன்றியல் மாநகரை அண்மித்துவிட்டோம்” எனக் குதூகலித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் நடந்ததோ வேறு. நடந்தது என்ன?

1986ஆம் ஆண்டு... ஓகஸ்ட் மாதம்.. 11ஆம் திகதி..! அந்த 155 கனடியத் தமிழர்களதும் வாழ்வில் மறக்க முடியாத ஒரு நாள். ஆம் அவர்கள் எல்லோருக்கும் மறுவாழ்வு கிடைத்த தினம் அது.

அதற்கு மூன்று தினங்களுக்கு முன்னர் நடுக்கடலில் வைத்து 155 தமிழர்களும் சரக்குக் கப்பலிலிருந்து இறக்கப்பட்டனர். Lifeboats என்று அழைக்கப்படும் ஆபத்துக்காலத்தில் உயிர்தப்ப உபயோகமாகும் சிறு படகுகள் இரண்டிற்குள் அவர்கள் ஏற்றிவிடப்பட்டார்கள். “இந்தப் படகுகளில் ஏறிப் போங்கள்- இன்னும் சிறிது தூரம் போனால் நீங்கள் மொன்றியால் கரையை அடைந்துவிடலாம்” என்று சரக்குக் கப்பலின் கப்ரன் சொல்லி அவர்களை நடுக்கடலில் விட்டுவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டார். நடுக்கடல் - 155 பேரும் இரண்டு சிறிய படகுகளில் நெருக்குப்பட்டபடி உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். எழுந்து நிற்கவே முடியாது. உப்புக்காற்று, குளிர், சுற்றிலும் கடல், பனிப்புகார் நிறைந்து கிடந்ததால் தூரத்தில் எதுவும் தெரிவதாக இல்லை. மூன்று நாட்கள் ஆகின.. ஆனால் இன்னும் கரை தெரிவதாக இல்லையே. குழந்தைகள் வீரிட்டு அழுதன. பெண்கள் கண்ணீர் விட்டனர். மரத்துப்போன நிலையில் ஆண்களில் பலரும் எதுவும் புரியாமல் திணறினர். பெரும் அலைகள் அடித்தன.. கடல் கொந்தளித்தது. பாரம் தாங்காமல் அச்சிறு படகுகளோ தத்தளித்தன. மரணபயத்தால் அந்த 155 உள்ளங்களும் அல்லாடிக் கொண்டிருந்த நேரம் அது.

பனிப்புகாரிடையே கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த 155 பேருள் ஒருவருக்குத் தூரத்தே விசைப்படகு ஒன்று கண்ணுக்குத் தென்பட்டது.

மரணத்தின் பிடியிலிருந்த 155 பேரும் கதறி ஒலம் இட்டனர். கூக்குரல் இட்டனர். கைகளை ஆட்டிக் காட்டினர். 155 தமிழருக்கும் உயிர்வாழ இருந்த ஒரே நம்பிக்கை அவர்கள் கண்ணில் தெரிந்த அந்த விசைப்படகு மட்டும்தான்.

தூரத்தே தெரிந்த அந்த விசைப்படகில் இருந்தவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலாளர்கள். நியூபவுண்லாந்தின் சென்ற்மேரி கடலோரக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வழக்கம்போல அன்று மீன்பிடிக்கச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். அதிர்ஷ்டவசமாக தமிழ் அகதிகள் வந்த சிறு படகுகள் அவர்கள் கண்களிலும் பட்டுவிட்டன. படகுகளை உற்று நோக்கிய மீனவர்கள் அதிர்ந்து போனார்கள். கொந்தளிக்கும் அபாயகரமான கடலில் சிறு படகுகளில் பெருந்தொகையில் குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்கள் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் இருப்பதை அவர்கள் தம் வாழ்நாளில் என்றும் கண்டதேயில்லை. இன்னும் சற்று நேரம் தாமதித்தால் அந்தச் சிறுகப்பல்களை அலைகள் தூக்கி வீசும். கரையில் இருந்த பாறைகளுடன் மோதவைக்கும். சக்குநாறாக்கும். விசைப்படகின் கப்ரன் பதறிப்போனார். இரண்டு சிறு படகுகளையும் நோக்கித் தன் கப்பலைச் செலுத்தினார்.

சிறு படகுகளில் இருந்தவர்கள் விசைப்படகு தம்மை நோக்கி வருவதைக் கண்டனர். “நாம் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள்.. மொன்றியால் நகருக்குப் போகவேண்டும். உதவுங்கள்” என தம்மால் முடிந்தவரை - உரத்த குரலில் - ஆங்கிலத்தில் கதறினர். அந்தக் கதறலிலிருந்து “Help”, “Sri Lanka”, “Refugee”, “Montreal” என்ற ஒரொரு சொற்களை மட்டுமே கப்ரனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆயினும் அந்த நிலையில் அந்தச் சொற்களா முக்கியம்? தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் சிறு படகுகளில் இருந்தவர்களுக்கு ஆபத்தானது என்பதுதான் கப்ரனுக்கு அதி முக்கியமானதாகத் தெரிந்தது. விசைப்படகு அருகே வந்தது. ஈழத்தமிழ் அகதிகளின் கைகளைக் கனடிய மீனவர்களின் கைகள் பற்றிக் கொண்டன. உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருந்த 155 தமிழரும் காப்பாற்றப்பட்டுக் கரைக்கு கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்டனர். அது மட்டுமல்லாமல் கனடாவினால் அகதிகளாகவும் ஏற்கப்பட்டனர். இந்த மயிர்க்கூச்செறியும் உண்மைச் சம்பவம் நடந்து இன்று முப்பது வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன.

நியுபவுண்லாந்து மக்களும், கனடிய அரசாங்கமும் செய்த மனிதாபிமானச் செயல் இன்று தமிழ்க் கனடியர்களது எண்ணங்களில் மட்டுமல்ல கனடிய சரித்திரத்திலும் இடம்பெற்றுவிட்டது. கனடாவின் அரசாங்கத்தை, நியுபவுண்லாந்து மக்களின் செயலை மட்டுமல்ல, ஆபத்துக்களைப் பொருட்படுத்தாது புதிய வழியொன்றில் கனடாவிற்குப் பயணித்த அந்த 155 தமிழர்கள் மறுவாழ்வு பெற்ற தினத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டாட வேண்டியது எம் கடமை. குறிப்பாக, கடலில் அறிமுகமற்ற படகுகளைக் கண்டதும், அரசாங்கத்திற்கு அறிவித்து விட்டு, “கனடா கடற்படை வரும்போது வரட்டும்” என்று இருந்துவிடாமல் தானே 155 பேரையும் காப்பாற்ற முன்வந்த விசைப்படகின் கப்ரன் என்றென்றும் எம் நன்றிக்கு உட்பட்டவர்.

இதற்காகக் கனடியத் தமிழர் பேரவை நன்றிகூறல் நிகழ்வு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. ஆம். 155 அகதிகளதும் கப்பல் பயண மீள்நினைவும், அதையொட்டி நியுபவுண்லாந்து மக்களுக்கு நன்றி தெரிவித்தலும் “தமிழ்ப் பயணம் 1986” என்ற பொது நிகழ்வாக எதிர்வரும் 2016 ஓகஸ்ட் 11ஆம் திகதி முதல் 14ஆம் திகதி வரை நியுபவுண்லாந்து மாநிலத்தின் சென். ஜோன்ஸ் நகரில் நம் அனைவராலும் கொண்டாடப்படவிருக்கிறது. நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் இதற்காக அங்கு செல்கிறோம். நீங்களும் வாருங்கள். கலந்து கொள்ளுங்கள். ஆதரவு தாருங்கள். நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டாடிச் சிறப்புச் செய்யுங்கள். இந்த ஓகஸ்ட் மாதம் 13ஆம் திகதி “தமிழ்ப் பயணம் 1986” சிறப்பு நிகழ்வாக ஒரு மாபெரும் விருந்துபசாரமும் அங்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் அங்கு “தமிழ்ப் பயணம் 1986” குறித்த ஆவணப்படத்தின் முன்னோட்டத் திரையிடலும் இடம்பெறும். நம் தமிழர்களைக் காப்பாற்றிய கப்பல் கப்ரினுக்குச் சிறப்பு மரியாதையும் செய்யப்படும். அங்கு ஒரு நினைவு நடுகல் இடவும் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வுக்கு “வாருங்கள்.. வாருங்கள்” என உங்களை மீண்டும் அழைக்கிறோம்.

ஒருவேளை நியுபவுண்லாந்துக்கு உங்களால் வர முடியாது போகுமாயின் நாம் ரொறன்ரோவில் ஒழுங்கு செய்யும் “தமிழ்ப் பயணம் 1986” கண்காட்சிக்கு வருகை தந்து சிறப்பிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம். இக்கண்காட்சியில் “தமிழ்ப் பயணம் 1986” குறித்த

பத்திரிகைச் செய்திகள், படங்கள் என்பனவற்றுடன் 30 வருடங்களுக்கு முன்னர் தொலைக்காட்சியில் காட்டப்பட்ட பல்வேறு செய்திப் படங்களும் இடம்பெறும். அதுமட்டுமல்லாமல் இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பயணத்தில் நேரடியாகப் பங்கு கொண்ட பலரையும் நேரில் சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்பும் உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.

வாருங்கள், ஆதரவு தாருங்கள். பெருமை செய்யுங்கள். “தமிழ்ப் பயணம் 1986” கனடியத் தமிழரின் நற்பெயரை மேலும் உயர்த்தி வைக்கட்டும்.

மீட்பர் கஸ் வெளிமிட்ட திகிலூட்டும் உண்மைகள்

1986 ஆம் ஆண்டு 155 ஈழத்தமிழ் அகதிகளைக் கடல் மரணத்திலிருந்து மீட்டுக்காத்த மீனவப் படகுகளின் கப்டன் கஸ் டோல்ரன் அவர்களும், அவரது சகாக்களும் கனடாவின் சென்மேரீஸ் குடாவிலுள்ள மீன்பிடித் துறைமுகமான “அட்மிரல்ஸ்” கடற்கரைப் பகுதியில் வசிப்பவர்கள். கொலிநெற் தீவை விட்டு அங்கு சென்று, கடற்கரையோரத்தில் தங்களுக்கான வீடுகளை அமைத்து வாழ்ந்து கொண்டே, கடலுக்குச் சென்று மீன்பிடிப்பதை வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டவர்கள். கப்டன் கஸ் டோல்ரன் தாம் வசிக்கும் வீட்டைத் தாமே தம்கைப்பட அமைத்து தம் மனைவியோடும் 3 மகள்மாரோடுங் குடியிருந்தார். அந்த மீனவக் குடியிருப்பு ஒரு குக்கிராமமாகக் காட்சியளித்தது. வீடுகள் கூப்பிடுதொலை தூரங்களில் ஐதாகவே அமைந்திருந்தன. ஆனால் நகரங்களைப் போல் தனித்தனித் தீவுகளாகத் தம்முள் தொடர்பற்று வாழாமல், தமிழீழக் கிராமங்களிற் போல், தங்களுக்குள் கலந்துறவாடி, ஆளுக்காள் உதவி புரிந்து, ஒட்டுறவாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

அந்தக் கிராம வாசிகள் அனைவரும் ஐரோப்பாக் கண்டத்து, ஸ்கொட்லாந்து, அயர்லாந்து ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வந்து கனடாவில் நிரந்தரமாகக் குடியேறியவர்கள் ஆவர். இந்தக் கரையோரப் பிரதேசம் சந்திக்கும் இயற்கையின் சீற்றங்கள் முதலியவற்றால் மக்கள் வாழ்வு கடினமானது. அந்த அவலநிலைமைகளைச் சமாளிக்கு முகமாக அங்கு வாழும் “கஸ்” போன்ற குடிமக்கள் தங்களுள் ஒற்றுமையாயும் இடர்களில் ஆளுக்கு ஆள் தோள்கொடுத்தும் ஊர்ப்பற்றோடு ஒத்தியங்கியும் வருகிறார்கள்.

1986 தமிழகதிப் படகுகளின் வருகையின் 30 ஆம் ஆண்டு நிறைவு குறித்துக் கனடியத் தமிழர் பேரவை ஏற்பாடு செய்திருந்த நன்றி நவிலல் விழா இடம் பெறவிருந்த நியுபவுண்லாந்து மாகாண சென்ஜோன்ஸ் நகருக்குக் கனடியத் தமிழர் பேரவையினருடன் அவ்வகதிப்படகில் மீட்கப்பட்ட 155 பயணிகளில் நால்வரான சிவா-மகேந்திரன், பாஸ்கரன் - நடராசா, புவனேந்திரன் - சண்முகா, சுகப்பிரமம்-அன்னலிங்கம் ஆகியோரும் சுகப்பிரமத்தின் மனைவி, 2 மகள்மாரும் சென்றனர். அனைவரும் நியுபவுண்லாந்துக்கு விமானத்தில் பறந்தும், 2 மணி நேரம் தரை வாகனங்களில் பயணித்தும் அட்மிரல்ஸ் ஊரைச் சென்றடைந்து மீட்பர் கஸ்டோல்ரனின் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

அன்று 1986இல் 50 வயதுக் கம்பீர இளைஞனாகத் துடிப்போடு செயற்பட்டு, 155 மனித மரணங்களைத் தடுத்தது வென்ற கஸ்டோல்ரன் இன்று 82 வயது மூப்பில் தளர்ச்சியுற்றுக் காணப்பட்டார். 30 ஆண்டுகள் முன் தாம் உயிர்காத்த அகதிகள் தம்மைக் காண வந்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்த போது கஸ்டோல்ரன் அவர்கள் மெய்சிலிர்த்து உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கண்கலங்கினார். அந்த அகதிகள் நால்வரும் அவரது கரங்களைப் பற்றியும், கன்னங்களில் முத்தமிட்டும் விம்மிய போது அவரும் அமுதுவிட்டார். அகதிகளில் ஒருவரான சுகப்பிரமம் கண்ணீரோடு தமது கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கியபோது அவரை ஆசீர்வதித்து அகம் நெகிழ்ந்தார் கஸ் அவர்கள்.

இன்ப அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோய்ச் சில நிமிடங்கள் மௌனமாய் இருந்த கப்டன் கஸ் அவர்கள் மெல்ல வாய்திறந்தார்.

அந்த ஆகஸ்ட் 11 நாங்கள் கடலில் நிற்கும்போது, கடற்பரப்பின் ஆபத்துகள் நிறைந்த பகுதியிலிருந்து எனக்கு ஒரு கூக்குரற் பேரொலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பகுதிகளில் ஒரு பயங்கர நீர்ச்சுமூல் இருக்கிறது. அந்த உண்மை தெரியாமல் அந்த எல்லைக்குள் நுழைந்த பல கப்பல்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்ட கதைகள் உண்டு. அதைவிட அவ்விபத்துகளில் கொலையுண்ட ஏராளம் பயணிகளின் ஆவிகள் நள்ளிரவில் கிளப்பும் நெஞ்சை உறையவைக்கும் மர்மக் கூக்குரல்களையும் இரவு நேரங்களில் நாங்கள் அவதானித்த சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அதனால் தான் விடியும் வரை பொறுத்திருந்து, விடிந்ததும் உங்கள் படகுகளின் திசையில் நகர்ந்தோம். உங்களைக்

காப்பாற்றினோம். நீங்கள் சந்தித்த அந்த அவலம் போன்ற பல அவலங்களைக் கடந்து பயணித்துத்தான் நாங்களும் ஸ்கொட்லாந்து, அயர்லாந்து தீவுகளிலிருந்து வந்து இக்கிராமத்தில் குடியேறினோம். எங்கள் அந்தத் துயர அனுபவங்கள் தந்த படிப்பினைதான் உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற உந்தல், உறுதியை நமக்குத் தந்தது.

அந்த ஆபத்தான இக்கட்டில், தங்கள் படகுகளின் அருகில், அந்தக் காரிருளில் பேரோசையோடு ஒருகரிய, பெரிய உருவம் மலையாக மேலெழுந்து மூழ்கியமை பற்றி அந்த அகதித் தமிழர்கள் அவரிடம் குறிப்பிட்டனர். அப்போது கஸ் அவர்கள் ஓர் அதிர்ச்சித் தகவலை வெளியிட்டார்.

“அது ஒரு திமிங்கிலம். அதுவந்து உங்கள் படகுகள் நீர்ச்சுழலை நெருங்கவிடாமல் தடுத்து வைத்திருந்ததால் தான் 155 பேரும் உயிர் தப்பினீர்கள். அதற்கு முன்னமும் இப்படிப் பல கப்பல்களைத் தடுத்து வைத்திருந்து, அது பலநூறு மனித உயிர்களைக் காப்பாற்றியிருக்கிறது. இவற்றைச் செவிமடுத்த அகதிகளுக்குத் தலை சுற்றியது.

அந்தப் பயணிகள் நால்வரில் ஒருவரான சுகப்பிரமம் தாம் செய்வித்து எடுத்து வந்திருந்த நங்கூர வடிவிலான தங்கப்பதக்கத்தை அந்த வடிவம் பச்சை குத்தப்பட்டிருந்த தம்கையாலே மீட்பர் கஸ் அவர்களுக்கு அணிந்து வணங்கினார்.

கோலாகலமாய் நடைபெற்ற 30 ஆண்டுக் கொவ்டாட்டங்கள்.

அகதிகள் 155 பேரும் 2 நாட்கள் நடுக்கடலில் தந்தளித்த 2 மீட்பப்படகுகளில் ஒன்றான இயந்திரப்படகு கடலோரக் காவற் படையினரால் விற்கப்பட்டு எங்கோ சென்றுவிட, எஞ்சிய ஒரு படகு அட்மிரல் மீன்பிடித்துறையில் நின்றது. அந்த 4 அகதிப்பயணிகளும் அங்கு சென்று அதைப்பார்த்துத் தங்கள் பயங்கரப் பயண ஞாபங்களை மீட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் சுகப்பிரமம் என்பவர் அப்படகில் தாம் 2 நாட்கள் அமர்ந்திருந்து கலங்கிய இருக்கையில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு குலுங்கக் குலுங்க அமுதார். ஏனையவர்கள் அவரைத் தேற்றி ஒருவாறு அமைதிப்படுத்தினர். மறுநாள் கஸ் டோல்ரனுக்கு நன்றி பாராட்டும் விழா நடைபெற்றது. அதற்கு மறுநாள் கனடாத் தமிழர் பேரவையினால் அப்படகு கொள்வனவு செய்யப்பட்டு,

ரொறொன்ரோவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, சில நாட்களில் ரொறொன்ரோ நகரில் கனடியத் தமிழர் பேரவை ஏற்பாட்டில் கோலாகலமாக 3 நாட்கள் நடைபெற்ற ஆண்டு தோறுமான “தெருவிழா”வில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டது. அந்தத் தெரு விழாவில் அந்த மீட்சிப்படகே கவர்ச்சிமையமாக விளங்கியது. ரொறொன்ரோ, மொன்றியால், நியுபவுண்லாந்து மக்கள், தமிழர்கள், ஏனை இனத்தோர் என்ற வேறுபாடின்றி ஏராளமானோர் அப்படகைத் தரிசித்து வியந்து, நயந்து மகிழ்ந்தனர். அப்படகில் நிகழ்ந்த அவலப்பயண வரலாற்றை அப்படகில் ஒட்டப்பட்டிருந்த விளம்பரத்திலிருந்தும், விளக்க உரைஞர்களின் பேச்சுகளின் மூலமும் அறிந்து கொண்டு தமிழர்களின் ஆழமான நன்றியுணர்வையும் வியந்தும், நயந்தும் கண்கலங்கினர். கனடிய கப்டன் கஸ் டோல்ரனை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டனர்.

மேற்படி அகதிப் படகுகள் வருகையின் 30 ஆண்டு நிறைவு குறித்த 4 நாட் கொண்டாட்ட நிகழ்ச்சிகள் கீழ்க்கண்ட ஒழுங்கில் மொத்தத்தில் இடம் பெற்றன.

முதலாம் நாள் 10.08.2016 ரொறொன்ரோவிலிருந்து பறந்து நியுபவுண்லாந்து விமான நிலையத்தில் இறங்கியவர்கள் 3 (Vans) சிறுந்துகளில் ஏற்றிச் செல்லப்பட்டு, 2ஆம் நாள் சென்மேரீஸ் நகரிலுள்ள மீனவமீட்பர் கஸ்டோல்ரன் வீட்டில் ஒன்று கூடல், மதியவிருந்துகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

பிற்பகல் சைரஸ்சிங்ளனும் றைசன் பல்கலைக் கழக மாணவன் பெற்றுத்தந்த அனுமதிகளால், 1986 இல் குடிவரவு அமைச்சராயிருந்த கெரிவெய்னரும் கூடவரப் பேருந்தில் பயணித்த அகதிகளும், கனடியத் தமிழர் பேரவையினரும் அடங்கிய குழுவினர் 2 மீட்புப் படகுகளில் எஞ்சி நின்ற ஒன்றினைப் பார்வையிட்டதோடு, 2.30 – 4.30 மணி வரையான நேரத்தில் 1986 ஆகஸ்ட் 11 இல் மீட்புப்படகுகளிலிருந்து மீட்கப்பட்ட அகதிகளைச் சென்ஜோன்ஸ் துறைமுகத்துக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்திருந்த “லியனாட் ஜே குறோலி” எனும் கரையோரக் காவற் கப்பலையும் பார்வையிட்டனர். 3 ஆம் நாள் ஆகஸ்ட் 12 ஒபிநீன்ஸ் படகுபயண மையம் மற்றும் பல நகரங்களையும் பார்வையிட்ட அக்குழுவினர் ஷெறாற்றன் நகரில் ஹரி ஆனந்தசங்கரி அவர்களால்

விருந்துபசாரம் வழங்கப் பெற்றனர்.

4 ஆம் நாள் ஆகஸ்ட் 13 சனி காலை, ரொறொன்ரோவிலிருந்து வந்த 2 பேராசிரியர்களும், சென்ஜோன்ஸ் நகரிலிருந்து வந்த கெரிவெயினரும், ஹரிணியும் வேறு சிலரும் கலந்து கொண்ட அகதிகள் பட்டியற் குழுவின் ஒன்று கூடல் இடம் பெற்றது.

மாலை 6 மணிக்கு ஆரம்பமான முக்கிய கொண்டாட்டமான 30 ஆண்டு நிறைவு விழா, கனடாவின் குடிவரவு வரலாற்றில் புதிய அத்தியாயம் எழுதப்பட மூலகாரணராகவும், அவ்விழாவின் நாயகராகவும் விளங்கிய மீனவத்தலைவர் கஸ்டோல்ரன் அவர்களும், குடும்பத்தினரும் பாராட்டிக் கௌரவிக்கப்பட்ட முதன்மை நிகழ்வேடும், பல கலை நிகழ்ச்சிகளோடும் இரவு 10 மணி வரை நீடித்து நிறைவு கண்டது.

கடவுள் காலடியில் கருணை மறவர் கஸ்டோல்ரன்

இவைகள் நடந்து 2 ஆண்டுகள் கடந்த நிலையில் 2018 ஆம் ஆண்டு தை 17 அன்று கப்டன் கஸ்டோல்ரன் தமது 84 ஆவது வயதில், நியுபவுண்லாந்திலுள்ள தமது வீட்டில் இயற்கை எய்தினார்.

செய்தி அறிந்து, ரொறொன்ரோவிலிருந்தும் ஏராளமான தமிழர்கள் கனடியத் தமிழர் பேரவையினரோடு நியுபவுண்லாந்து சென்று அமரர் கஸ் அவர்களுக்கு இறுதி அஞ்சலி செலுத்தினர். அதன் போது நியுபவுண்லாந்து மாகாண அரசின் 3 மந்திரிமாரும் வந்திருந்தனர்.

முதல் நாள் அமரர் கஸ் டோல்ரனின் ஊரான அட்மிரலிலுள்ள ஒரு தேவாலயத்தில் வைத்து இறுதிக் கிரியைகள், வழிபாடுகள் நிறைவேற்றப்பட்டு மறுநாள் அமரரின் பூதவுடல் சேமக்காலையில் உரிய மரியாதைகளுடன் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

அங்குள்ள சனசமூக நிலைய மண்டபத்தில் கனடாவின் தேசியக்கொடி அரைக்கம்பத்தில் பறக்கவிடப்பட்டு, இறுதிக்கிரியைகளில் கலந்து கொண்ட அனைவருக்கும் விருந்து பரிமாறப்பட்டது.

தொடர்ந்து ரொறொன்ரோவில் சில தினங்களில் இடம்பெற்ற தமிழர் தைப்பொங்கல் விழாவில், கனடியத் தமிழர் பேரவை அமரர் கப்டன் கஸ்டோல்ரன் அவர்களுக்கான அஞ்சலி நிகழ்ச்சியை உணர்வு

பூர்வமாக நடத்தியது.

அமரர் கஸ் அவர்களுக்குப் படகுப்பயணிகளில் ஒருவரான அன்னலிங்கம் சுகப்பிரமம் அவர்களால் நன்றி நெகிழ்ச்சியுடன் அணிந்துவிடப் பட்டிருந்த நங்கூர வடிவிலான தங்கப் பதக்கமும், எஞ்சியிருந்த ஒரு மீட்புப்படகும் கனடாவின் அரும்பொருட்காட்சிய கத்தில் மக்கள் பார்வைக்கென வரலாற்றுச் சின்னங்களாக, விளக்கக் குறிப்புகளுடன் நிரந்தரமாகக் காட்சிக்கு வைப்பதற்குத் தீர்மானிக்கப் பட்டது.

155 தமிழ்க் கடற் பயண அகதிகளின் உயிர்கள் காக்கப்பட்டு அவர்கள் கனடாக்கரை சேர்க்கப்பட்ட நாளிலிருந்து இன்றுவரை கனடாவின் மைய ஊடகங்களான ஆங்கில CBC News, Metro News Canada, The Telegram, C.T.V News, The Star (By Garry Ananda Sangari), Maclean's, The Global & Mail, Toronto.com என்பனவும், ஸீலங்கா T.V.யும் கனடாத் தமிழேடுகளான உலகத்தமிழர், தமிழர் தகவல் தமிழர் செந்தாமரை, தீபம், சுதந்திரன் முதலியவையும் இப்படகுப் பயணப் பெரும் நிகழ்வு பற்றி முதன்மை இடங்கொடுத்துச் செய்திகள், கட்டுரைகள் படங்களுடன் வெளியிட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக கனடா Toronto Star எனும் நாளோடு கடந்த 33 ஆண்டுகளாக ஆகஸ்ட் 11 தோறும் இப்படகுப்பயண நிகழ்ச்சி பற்றிய கட்டுரைகள், படங்களை வெளியிட்டு வருவது நினைவு கூரத்தக்கது.

இவைதவிர, கனடாவில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சீன, கொறிய, அரபு, பிரெஞ்சு, இந்தியப் பத்திரிகைகளும் இந்நிகழ்ச்சி பற்றிய செய்திகளை அக்கறையோடு வெளியிட்டு வருவதாக அறியப்படுகிறது.

மேலும் கனடியத் தமிழர் பேரவை மட்டுமன்றி கனடா வாழ் ஏனைய நூற்றுக் கணக்கான இனக் குழுமங்களின் அமைப்புக்களும் இப்படகுப்பயண நிகழ்ச்சி குறித்துக் கரிசனை காட்டி வருகின்றமையும் தெரிகிறது.

கனடாவே உலகின் முதல் பல்கலாசார நாடாகப் பரிணமிக்கக் காரணமாகிவிட்ட இந்த 1986 தமிழகதிகள் படகுப்பயணம் கனடிய வரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்படுவது போல, மலரப்போகும் தமிழீழ அரசு எழுதப்போகும் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றிலும் முக்கியமான சம்பவங்களில் ஒன்றாகப் பதியப்படும்

என்பதில் ஐயமில்லை.

Ekuruvi இயணய நாளிதழ்
ஆகஸ்ட் 2016இல்
ஹரிஆனந்தங்குறி (MP) அவர்கள்
எழுதிய கட்டுரை

30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கனடாவில் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க 155 தமிழர்கள் அனுமதிக்கப்பட்ட சம்பவம் கனடிய அகதிகள் மற்றும் குடிவரவு வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது.

இந்த வருடம்(2016) ஆகஸ்ட் மாதம் 11ஆம் திகதி வியாழக்கிழமை, தமிழ்க் கனடியர்கள் மற்றும் நியுபவுண்லாந்து வாசிகளுக்கு மட்டும் ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த நாள் அல்ல. கனடியர்கள் அனைவருக்கும் இது ஒரு சிறப்பு வாய்ந்த நாள். அன்றைய தினம் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 155 தமிழ் அகதிகள் மூன்று மீன்பிடிப் படகுகள் மூலம் நியுபவுண்லாந்து பகுதியில் உள்ள சென். ஷொட்ஸ் கடற்கரையைத் தடம்புரண்டு வந்து சேர்ந்த தினம். 1986ஆம் ஆண்டு நடந்த அந்த மீட்புச் சம்பவம், கனடாவில் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க 155 தமிழர்களை அனுமதித்தது மட்டும் இல்லாமல் கனடிய அகதிகள் மற்றும் குடிவரவு வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையையும் ஏற்படுத்தியது.

நியுபவுண்லாந்து மற்றும் லபறடோர் மாகாணத்தின் சென்.மேரீஸ் குடாக் கடற்கரையைச் சேர்ந்த கப்டன். கஸ் டால்டனும் (Gus Dalton) மற்றும் அவரது குழுவைச் சேர்ந்தவர்களும், இரண்டு மீன்பிடி இழுவைப்படகுகளைச் சேர்ந்தவர்களும், தமிழ் அகதிகளால் நிரம்பி வழிந்த இரண்டு வலுவற்ற படகுகளைக் கண்டனர். தமிழ் அகதிகள் 155 பேர், மனித கடத்தல்காரர் மூலம் இரவில் அந்த இடத்தில் விட்டுச் செல்லப்பட்டனர். மேற்குத் திசையில் சென்றால் மொன்றியல் நகரைச் சென்றடையலாம் எனவும் அந்தக் கடத்தல்காரர்கள் தமிழ் அகதிகளிடம் கூறியிருந்தனர்.

கப்டன் டால்டன் கனடியக் கடற்படையை உதவிக்கு அழைத்தார். தமிழ் அகதிகளைக் காப்பாற்றத் தமது மீன்பிடிப் படகுகளில் அகதிகளுக்கு இடமளிக்கும் முகமாகத் தம்மால் பிடிக்கப்பட்ட மீன்களை மீண்டும்

கடலில் எறிந்தார். தங்களிடம் இருந்த சிற்றுண்டிகளைக் கொடுத்து, மூன்று நாட்களுக்குக் கடலில் தத்தளித்த அந்தத் தமிழ் அகதிகளை நன்கு உபசரித்தார். கடலோரப் பாதுகாப்பு ரோந்துக் கப்பலான CCG வியனாட் J. கிறவுலி தமிழ் அகதிகளின் உதவிக்கு விரைந்தது. கடலில் பயணித்த தமிழர்கள் சென்.யோன்ஸ் நகருக்குக்கும் பின்னர் மெமோறியல் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அங்கே அவர்களுக்கு உணவு, உறைவிடம் வழங்கப்பட்டு அகதிகளாகப் பதியப்பட்டனர்.

கனடா தனது கடற்கரைகளில் வந்தடையும் ஐரோப்பியர் அல்லாத அகதிகள் மற்றும் புலம்பெயர்ந்தோரை அவ்வளவாக வரவேற்பது இல்லை. 1914ஆம் ஆண்டில், கொமகட்டாமாறு எனும் கப்பல், பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாவின் மேற்குக் கடற்கரையில் உள்ள புறாட்சின்லெற் பகுதியில் பெரும்பாலும் சீக்கிய மக்களை உள்ளடக்கிய கப்பலாக இந்தியாவின் பஞ்சாப் பகுதியில் இருந்து 376 பயணிகளுடன் வந்து சேர்ந்தது. அவர்கள் இரண்டு மாதங்கள் அந்தக் கப்பலிலேயே கடலில் தடுத்து வைக்கப்பட்டு, பின்னர் கனடியக் கடல் பகுதியை விட்டு வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றப்பட்டனர். இந்தியா திரும்பிய பின் அவர்களுள் குறைந்தது 19 பயணிகள் கொல்லப்பட்டனர், எண்ணற்றவர்கள் சிறை வைக்கப்பட்டனர். 101 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், இந்த வருடத்தின் வசந்த காலத்தில் கனடியப் பிரதமர் ஜஸ்டின் ரூடோ கொமகட்டாமாறு சம்பவத்திற்காக மன்னிப்பைக் கனடியப் பாராளுமன்றத்தில் கோரியது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

மீண்டும் இதேபோன்றதொரு துயரமான சம்பவமாக, 1938இல் MS சென் லூயிஸ் கப்பலில் வந்த 908 யூத அகதிகள் கனடாவில் நுழைய அனுமதிக்கப்படாமல் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர். ஐரோப்பா திரும்பிய யூத அகதிகள் பலர் ஹிட்லரின் மரண முகாம்களை எதிர்கொண்டனர். ஆனாலும் 1986ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் கனடா மீண்டும் அதே தவறைச் செய்யவில்லை.

1986ஆம் ஆண்டு கப்பல் மூலம் கனடாவை வந்தடைந்த தமிழர்களின் வருகைக்குச் சர்ச்சைகள் இருக்காமல் இல்லை. ஏனைய அகதிகள் போல், தாங்களும் மோசமாக நடத்தப்படுவோமோ என அஞ்சினர். இதனால் தமது பயணத்தின் ஆரம்பப் புள்ளி குறித்துக் கனடிய

அதிகாரிகளிடம் பொய்களைக் கூறினர். 1986ஆம் ஆண்டு கனடாவை வந்தடைந்தவர்கள் இலங்கையில் பிறந்த தமிழர்கள். 1983இல் உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தபோது ஏற்பட்ட கடுமையான எண்ணற்ற கொடுமைகள் அவர்களை அங்கிருந்து கட்டாயப்படுத்தி வெளியேற வைத்தன. அங்கிருந்து வெளியேறிய பலர் ஜெர்மனியில் தஞ்சம் கோரினர். ஆனால் அங்கு அமுலில் இருந்த கடுமையான அகதிகள் பாதுகாப்புச் சட்டங்கள் காரணமாக ஒரு சுதந்திரமான மற்றும் பாதுகாப்பான இடத்தைத் தேடினர்.

கனடியர்கள் சிலர் வெறுப்புற்று அகதிகள் மீது மோசடிக் குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைத்தனர். இந்தச் சர்ச்சை மிகப் பெரியதாக வெடிக்க ஆரம்பித்த கட்டத்தில் அப்போதைய கனடியப் பிரதமர் பிரையன் மல்ரோனி (Brian Mulroney), அகதிகளைத் திருப்பி அனுப்ப வலியுறுத்தியவர்களின் வாயை அடக்கும் வகையில் முடிவுகளை எடுத்தார். “அகதிகளைத் திருப்பி அனுப்புவது எனும் பேச்சுக்கே இடமில்லை”, எனத் தேசியச் செய்தி ஊடகம் மூலம் கனடிய – மக்கள் அனைவருக்கும் பிரதமர் மல்ரோனி தெரிவித்தார். பின்னர் சில நாட்களிலேயே அந்த 155 தமிழர்கள் அனைவரும் மொன்றியால் மற்றும் டொரண்டோவில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். அங்கு அவர்கள் புதிய தொழில், குடும்பம் மற்றும் புதிய வாழ்வைத் தொடங்கினர்.

எனினும், 1986ஆம் ஆண்டு தமிழர்களுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு, 2009 மற்றும் 2010களில் பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாவிற்கு MV Ocean வினீபீவ் கப்பலில் வந்த 76 தமிழர்கள் மற்றும் விசுஷி Sun Sea கப்பலில் வந்த 492 தமிழர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்த இரு குழுக்களும் பயங்கரவாதிகள் என முத்திரையிடப்பட்டனர். 2011ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மத்திய தேர்தல் பிரசாரத்தில் கூட MV, Sun Sea பற்றிய விடயங்கள் அகதிகளைப் பூதாசனமாக சித்திரிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன. MV Ocean Lady மற்றும் MV Sun Sea கப்பல்களின் வருகையை ஒட்டிய எதிர்ப்புக் காரணமாக, அவர்களின் வழக்குகள் நீதிமன்றங்களில் தொடர்ந்து ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. அகதி அந்தஸ்த்துக் கோரியிருக்கும் பலர் இன்னும் புறக்கணிக்கப் பட்டவர்களாகவே வாழ்கின்றனர்.

சென் ஷொட்ஸ் பகுதியில் வந்திறங்கிய முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்,

தமிழர்கள் தங்களது கனடியப் பயணம் தொடங்கிய நியுபவுண்ட்லாந்து பகுதிக்கு இந்த வருடம் திரும்பினர். இம்முறை புதிய தேசமொன்றில் அசாதாரண வாழ்க்கையை உருவாக்கிய தமிழ்க் கனடியர்களாக, நியுபவுண்ட்லாந்து மாகாண மக்கள் மற்றும் கனடாவுக்கும் நன்றி தெரிவித்தனர். கப்பலில் பயணம் செய்தவர்களுடன், தமிழ்ச் சமூகத்தில் 1986இல் தலைமைப் பதவிகளில் இருந்தவர்கள், தற்போது தலைமைப் பதவிகளில் இருப்பவர்கள், அகதிப் பெற்றோருக்கு பிறந்த எதிர்காலக் கனடியத் தலைவர்கள் உட்படப் பலர் இணைந்து இந்த முப்பது வருட நிகழ்வுத் திட்டத்தை ஒருங்கிணைத்துள்ளனர்.

கனடா மீண்டும் இந்த விடயத்தில் பழைய தவறைச் செய்யாது. எங்கள் கதவுகள் அகதிகளுக்கு எப்போதும் திறந்திருக்கும். எமது கடற்கரைகளில் வந்து தஞ்சமடையும் அகதிகளுக்கு மட்டும் அல்ல, அடைக்கலம் தேடி ஏனைய கடற்கரைகளைக் கடக்க அபாயங்களைச் சந்திக்கும் அகதிகளுக்கும் கூட எங்கள் கதவுகள் திறந்திருக்கும். சாதாரண சூழ்நிலையில் வாழும் மக்கள், பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையின்மை போன்ற காரணங்களுக்காகத் தப்பித்துச் செல்லத் தங்கள் உயிர்களை அல்லது தங்கள் குடும்பத்தாரின் உயிர்களைப் பணயம் வைப்பது இல்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நியுபவுண்ட்லாந்து மாகாணத்தின் சென் மேரீஸ்குடா மக்களுக்கு, அவர்களது பெருந்தன்மைக்காக நாங்கள் நன்றி கூறுகிறோம். எப்போதெல்லாம் தேவை ஏற்படுகிறதோ அப்போதெல்லாம் தங்களின் திறந்த மனதுடன் உதவி செய்யும் கனடிய மக்கள் அனைவருக்கும் நாங்கள் நன்றி கூறுகிறோம். இதேபோல், கனடியர்களாக, நாம் ஒருபோதும் புகலிடம் கோரி நமது கடற்கரைகளில் வந்து தஞ்சம் அடைகிறவர்களை மீண்டும் அனுப்பிவிடும் வரலாற்றை நிகழ விடக்கூடாது. தங்கள் சொந்த நாட்டில் ஏற்படும் குழப்பங்களால் அங்கிருந்து தப்பிச் செல்லும் மக்களுக்கு நாம் இன்னும் நிறைய உதவ வேண்டும்.

கனடியர்கள் நீரில் மூழ்கிக் கடற்கரையில் இறந்து கிடந்த மூன்று வயதுச் சிறிய நாட்டைச் சேர்ந்த சிறுவன் அலன் கேர்டி கதையைக் கேட்டு நெகிழ்ந்து போனார்கள். இதன் எதிரொலியாக அண்மைய

மாதங்களில் 25,000 சிரிய அகதிகளை வரவேற்கும் சரியான நடவடிக்கைகளை நாம் எடுத்து வருகிறோம், ஆனால் நாம் ஆற்றவேண்டிய கடமைகள் இன்னும் பல.

தீபம் 22.06.2016 வார ஏட்டில் கனடியத்தமிழர் ஔரணவ எழுதிய கட்டுரை

1986ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 11ஆம் தேதி கருமையான பனிப்புகாரால் கூழப்பட்டிருந்த நியூபவுண்லாந்து தென்கிழக்குக் கரையோரப் பகுதியில் அமைந்துள்ள சென் சொட்ஸ் என்ற கடலோரக் கிராமத்திலிருந்து 6 கிலோ மீட்டருக்கு அப்பால் உள்ள கடலில் “அட்லான்டிக் ரீப்பர்” என்ற 15 மீட்டர் நீளமுள்ள மீன்பிடிப்படகு மீன் பிடித்துக்கொண்டு இருந்தது. சொற்ப நேரம் பனிப்புகார் விலகியபோது மீன்பிடிப்படகின் தலைவர் கஸ் டோல்ட்ரன் கண்ட காட்சி தான் உயிருடன் இருக்கும்வரை தன் நினைவில் இருந்து மறையாது எனப் பின்னர் வர்ணித்தார். அவர் கண்ட காட்சி இதுதான். அவரது மீன்பிடிப்படகில் இருந்து சிறிது தூரத்தில் ஆபத்துக் காலங்களில் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக் கப்பல்களில் கொண்டு செல்லப்படும் “லைஃப் போர்ட்” என்று அழைக்கப்படும் இரண்டு சிறிய படகுகளில் நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட ஆண்கள் பெண்கள், குழந்தைகள் அடங்கிய குழு ஒன்று மிதந்து வருவதைக் கண்டார். இந்தச் சிறிய படகுகள் இரண்டில் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் இப்படகுகள் கொள்ளக் கூடியதைவிட மூன்று மடங்கு அதிகமானவர்கள் இருப்பதைக்கண்டு தலைவர் கஸ் டோல்ட்ரன் அதிர்ச்சியடைந்தார்.

உடனடியாகத் தனது மீன்பிடிப்படகை அவர்கள் படகுகளுக்கு அருகே கொண்டு சென்றார். அதில் இருந்தவர்கள் உரத்த குரலில் ஏதோ கூறிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அதில் “அகதிகள்” “ஸ்ரீலங்கா” “மொன்றியால்” “கனடா” என்ற வார்த்தைகளை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அந்தக் குழுவில் இருந்த ஒருவர் ஆங்கிலத்தில் “இது மொன்றியாலா?” எனக் கேட்டார். அதற்கு தலைவர் கஸ்டோல்ட்ரன் “இல்லை. மொன்றியாலுக்கு இன்னும் 1000 கிலோ மீட்டர் போக வேண்டும்” என்று கூற, படகில் இருந்தவர்கள் அதிர்ச்சி அடைந்தனர். ஏனெனில் இவர்களை ஏற்றி வந்த கப்பலின் தலைவன் வுல்ப்காங்க் பின்டல் இவர்களை இரண்டு லைஃப்போர்ட்களிலும் இறக்கியபோது மொன்றியால் நகரம் 10 கிலோமீட்டர் தொலைவில்தான் இருக்கிறது எனக் கூறியதே காரணமாகும். தாம் கனேடிய மாகாணம் ஒன்றாகிய நியூபவுண்லாந்து தீவுக்கு அருகே இருப்பதைப் படகில் வந்தவர்கள் உணரவில்லை.

சீற்றத்துடன் இருந்த கடலில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தவர்களைத் தொடர்ந்தும் கடலில் இருக்கவிட்டால் அவர்கள் உயிர்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம் என உணர்ந்த தலைவர் கஸ்டோல்ட்ரன், உடனடியாக 47 பேரைத் தனது மீன்பிடிப்படகில் ஏற்றிக் கொண்டார். அருகே மீன்பிடித்துக் கொண்டிருந்த நியூபவுண்லாந்தைச் சேர்ந்த 2 மீன்பிடிப்படகுகளுக்கு தன் ரேடியோ மூலம் தகவல் அனுப்பி அவர்களையும் அழைத்து மிகுதியானவர்களை அந்த 2 மீன்பிடிப் படகுகளில் ஏற்றுவித்தார்.

தலைவர் கஸ்டோல்ட்ரன் தனது படகில் 47பேரை ஏற்றியதால் அவரது படகு பாரம் தாங்க முடியாமல் இருப்பதைக் கண்ட அவர், தான் பிடித்து வைத்திருந்த மீன்களைக் கடலில் வீசினார். மிகுந்த பசி, தாகம், களைப்புடன் காணப்பட்ட தமிழர்களுக்குத் தம்மிடம் இருந்த உணவு, தண்ணீர் ஆகியவற்றை அவரோடு மீன்பிடிப் படகில் இருந்தவர்கள் வழங்கினார்கள். பின்னர் தலைவர் கஸ்டோல்ட்ரன் தனது ரேடியோ மூலம் கனடியக் கரையோரப் பாதுகாப்புப் படையினருக்குச் சம்பவத்தை அறிவித்தார். அவர்கள் உடனடியாக லெயினாட் ஜே குரோலி என்ற மீன்பிடி, கண்காணிப்பு ரோந்துக் கப்பலை சம்பவ இடத்திற்குச் செல்லுமாறு பணித்தனர். சில மணி நேரத்தில் அந்த ரோந்துக் கப்பல் சம்பவ இடத்திற்குச் சென்று, 3 மீன்பிடி படகில் இருந்த 146 தமிழ் ஆண்கள், 4 தமிழ்ப் பெண்கள், 5குழந்தைகளைத் தமது கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டனர்.

அனைவரும் சிறிது விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட பின்பு, நியூபவுண்லாந்தின் தலைநகர் சென்ட்ஜோன்ஸுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அனைவரும் அங்குள்ள மெமோரியல் பல்கலைக் கழகத்தின் மாணவர் தங்கும் விடுதியில் தங்க வைக்கப்பட்டனர்.

கனடிய வரலாற்றில் 100 வருடங்களுக்கு முன் இந்தியாவில் இருந்து “கொமகட்டா மாறு” என்ற கப்பலில் வந்த 366 சீக்கிய இனத்தவரைக் கனடியக் கடற்படையினர் கடலிலேயே தடுத்தவைத்து, பின் இந்தியாவிற்குத் திருப்பி அனுப்பிய சம்பவம், இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின்போது ஐரோப்பாவில் இருந்து நாஸிகளின் கொலை வெறியில் இருந்து தமது உயிரைக் காப்பாற்ற யூதர்கள் கப்பல்களில் ஏறிக் கனடா வந்தபோது அவர்களைக் கனடாவில் இறங்கவிடாமல்

அந்த யூத இனத்தவர்கள் ஐரோப்பாவிற்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட சம்பவங்கள் நடைபெற்று இருந்தும், 1986ஆம் ஆண்டு கடல்மார்க்கமாக வந்த 155 தமிழ் அகதிகள் கனடாவிலே காலடி வைக்க அனுமதிக்கப்பட்டது கனடிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாகும்.

கனடா உலகத்திலேயே மிக நீளமான கடற்கரையைக் கொண்ட நாடுகளில் ஒன்றாகும். கனடாவின் கரையோரத்தில் பல நூற்றுக்கணக்கான மீன்பிடிக்கிராமங்கள் அமைந்துள்ளன. இந்தக் கிராமங்களில் வாழும் மீனவர்களிடையே உன்னதமான வாழ்க்கை முறை உள்ளது. அதில் முக்கியமானதாகக் கடலிலே தத்தளித்துவரும் எவரையும் அவர்கள் நிறம் மதம் ஆகிய பாகுபாடுகளைப் பாராது அவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளை வழங்குவதாகும். அந்த மரபுப்படியே தலைவர் கஸ் டோல்ட்ரனும் மற்ற இரு மீன்பிடிப் படகுகளின் தலைவர்களும் நடந்து கொண்டனர்.

தலைவர் கஸ்டோல்ட்ரன் கடலிலேயே தத்தளித்துக்கொண்டு இருந்த மனித உயிர்களைக் காப்பாற்றத் தனது வாழ்வாதாரத்திற்கு முக்கியமான தான் பிடித்த மீன்களைக் கடலில் வீசி எறிந்து அந்த மீன்களின் நிறைக்குச் சமமாக விலை மதிக்க முடியாத மனித உயிர்களுக்குத் தனது மீன்பிடிப்படகில் இடம் கொடுத்தார். இவரின் இந்த இழப்பிற்கு ஒருவரும் நட்டஈடு வழங்கவில்லை. இவரின் விலைமதிக்க முடியாத செயலைப் பாராட்டிக் கனடிய தமிழர் பேரவை (Canadian Tamil Congress) ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு பாராட்டு விழா நடத்தி, ஒரு பட்டயமும் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

இவ்வருடம் ஆகஸ்ட் 11ஆம் திகதி 155 தமிழ் அகதிகள் கனடாவில் காலடி எடுத்து வைத்து 30 வருடங்கள் பூர்த்தியாகின்றது. இது தொடர்பாகக் கனடியத் தமிழர் பேரவை நியூபவுண்லாந்திலும், ரொறன்ரோவிலும் பல நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்துள்ளது.

கனடியத் தமிழர் வரலாற்றில் இந்த நிகழ்ச்சியை ஆவணப்படுத்தலோடு, இவர்கள் கனடா வந்தபோது கனடியப் பொதுமக்கள், பத்திரிகைகள், வானொலிகள், தொலைக்காட்சிகள் தெரிவித்த பலவிதமான கருத்துக்கள், மற்றும் அன்று ஆட்சியில் இருந்த கனடிய அரசாங்கத்தின்

நடவடிக்கைகள் போன்ற விடயங்கள் இந்தக் கொண்டாட்டத்தின்போது நினைவு கூரப்படவுள்ளன.

இந்த நிகழ்ச்சிகளைச் சிறப்பாக நடத்த 1986ஆம் ஆண்டு இக்கப்பலில் கனடா வந்தவர்கள், அவர்களுக்குப் பலவழிகளில் உதவி செய்தவர்கள், மற்றும் இக்கொண்டாட்டத்திற்கு உதவி செய்ய விரும்புவர்கள் உடனடியாகக் கனடியத் தமிழர் பேரவையுடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

யுனியர் விகடன் துடம், கனடா தமிழர் தகவல், உலகத்தமிழர் இதுழ்களில் அ.முத்துவிங்கம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை

பிரபல கவிஞர் மனுஷ்யபுத்திரன் ஒரு திரைப்படத்தைப் பற்றி எழுதும்போது இப்படிச் சொல்கிறார்: “அதிலே நல்ல ஆசிரியர்கள், நல்ல டாக்டர்கள். நல்ல நண்பர்கள், நல்ல போலீஸ் ஆபிஸர்கள் எல்லோரும் வந்து போகிறார்கள்.” நல்ல திமிங்கிலத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அது பற்றி அறியும் சந்தர்ப்பம் இன்று எனக்குக் கிடைத்தது. அவருடைய பெயர் சுகப்பிரம்மம். வயது 53. வெள்ளை அரைக்கைச் சட்டை அணிந்திருந்தார். மெல்லிய வசீகரிக்கும் குறுந்தாடி. அன்று ரொறன்ரோவில் நல்ல வெயில். யன்னல் வழியாகப் பாய்ந்த வெளிச்சம் அவர் முகத்திலும் மேகையிலும் ஒளிப்பொட்டுகளைச் சிதறவிட்டது. பக்கத்தில் இருந்த மகளின் வயது 16. நீள்வட்டக் கண்ணாடி. சிரித்த முகம். பேசும்போது அடிக்கடி கீழே குனிந்து பார்த்தார். நீலோற்பலம் போன்ற கண்கள் என்றுதான் எனக்குச் சொல்லத் தோன்றியது.

சரியாக 30 வருடங்களுக்கு முன்னர் சுகப்பிரம்மமும், அவருடன் படகில் வந்தவர்களும் அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்தில் உயிருக்குப் போராடியபோது ஒரு கப்பல் தலைவர் அவர்களைக் காப்பாற்றினர். அவருக்கு நன்றி கூறுவதற்காகச் சுகப்பிரம்மம் தன் மனைவியுடனும், இரு மகள்களுடனும் 2700 கி.மீட்டர் பயணம் சென்று அன்றுதான் திரும்பியிருந்தார்.

இலங்கையிலிருந்து நேராகக் கனடா வந்தீர்களா?

1983ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஓர் இரவில் நாங்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்தோம். அப்பாவின் புடைவைக் கடையை எரித்தார்கள். பிறந்த ஊரிலேயே அகதிகள் ஆக்கப்பட்டோம். எனக்கு வயது 21. எந்த நேரம் இராணுவம் வந்தாலும் என்னைப் பிடித்துப் போய்விடும். ஒரு குற்றமும் செய்யத்தேவை இல்லை. தமிழனாய் இருப்பதே குற்றம்தானே? என் மாமா வெளிநாடு புறப்பட்டபோது

என்னையும் அழைத்துப்போனார். கிழக்கு ஜேர்மனிக்கு விசா தேவையில்லை. அங்கே விமானத்தில் போய், பின்னர் மேற்கு ஜேர்மனிக்குள் நுழைந்தோம். எங்களுக்காகக் காத்திருந்ததுபோல போலீஸ் எங்களைக் கைதுசெய்து அகதி முகாமுக்கு அனுப்பியது. தங்க இடமும், படுக்கையும், உணவும் கிடைத்தாலும் அதுவும் ஒரு சிறைதான்.

சிலர் கள்ளக் கப்பலில் கனடா போகத்திட்டமிட்டார்கள். ஆளுக்கு 5000 டொலர் கட்டவேண்டும். அதற்கும் மாமாதான் பணம் கொடுத்தார். கனடா பற்றி எனக்கு எதுவித அறிவும் கிடையாது. இரவு விமானத்தில் தூங்கிய சமயம் ஜேர்மனி வந்ததுபோலக் கப்பலில் தூக்கம் போட்டால் கனடா வந்துவிடும் என்று நினைத்தேன்.

1986ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதப்பின்னிரவில் இரகசியமாக வாகனம் ஒன்றில் புறப்பட்டோம். இருட்டில் பிரம்மாண்டமான கப்பலின் உருவம் தெரிந்தது. ஆட்களின் முகங்கள் தெரியவில்லை. கப்பல்காரன் அவரச அவசரமாக எங்களைக் கீழ்த்தளத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு மேல்கதவை மூடினான். அது ஒரு சாமான் கப்பல். 4 பெண்கள், ஒரு கைக்குழந்தை உட்பட நாங்கள் 155 பேர். சாமான்கள் அருக்கும் ஒருக்கமான இடத்தில் நாங்கள் நெருக்கியடித்து உட்கார்ந்தோம்.

மூன்று நாட்கள் கப்பல் திகிலூட்டியபடி குலுக்கியது. எங்களுக்கு வேறு சிந்தனையே இல்லை. ஒரு பக்கத்திலிருந்து மறுபக்கத்துக்கு வீசி எறியப்பட்டோம். வாந்தி எடுத்துப் பின்னர் அதன்மேலேயே கிடந்தோம். ஒருவரும் எட்டிப் பார்க்கவில்லை. கதவு மறுபக்கம் பூட்டியபடியே கிடந்தது. ஆங்கிலச் சினிமாப் படங்களில் அடிமைக் கப்பல்களைப் பார்த்திருந்தேன். அதே தான். கப்பல் அமைதியடைந்த பின்னர் முதல் முறையாக மேல் கதவு திறந்தது. டின் உணவுகளும் தண்ணீரும் தந்த பின்னர் கதவு மூடிக்கொண்டது. ஆடு மாடுகளைக்கூட ஒருவர் கொஞ்சம் கருணையுடன் நடத்துவார். “பூட்ட வேண்டாம். எதற்காக பூட்டுகிறீர்கள்?” என்று அலறியபோது செம்பட்டை முடிக்காரன் “கதவு இருப்பது பூட்டுவதற்குத்தானே” என்றான்.

11 நாட்கள் கழிந்த நிலையில் ஒருநாள் மாலை கதவு திறந்து வெளிச்சம் பாய்ந்தது. எங்களை மேலே வரச்சொன்னபோது என்ன எது என்று கேட்காமல் இடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு மேலே வந்தோம். மூடை முடிச்சுகளைத் தூக்கிய போது அவற்றை அங்கேயே விடச்சொல்லிக்

கட்டளை பிறந்தது. கண்களைக் கூசிக்கொண்டு பார்த்தோம். செம்பட்டைத் தலைமுடிக்காரன் “கனடா, கனடா” என்றான். மகிழ்ச்சி தொடங்கிய அதே கணம் அது முடிவுக்கும் வந்தது.

இரண்டு படகுகள் கடலில் இறக்கப்பட்டன. “மேற்கு நோக்கிப் படகைச் செலுத்துங்கள், கரை வந்துவிடும்.” ஆட்கள் சரிசமமாகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். முதல் படகில் மோட்டார் இருந்தது. நான் ஏறியது இரண்டாவது படகில்தான். அதை முதல் படகுடன் கயிற்றினால் பிணைத்திருந்தார்கள். திரும்பிப் பார்த்தபோது கப்பல் மறைந்துவிட்டது. எங்கள் அதிர்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. 13 நாட்கள் கப்பல் அடித்தளத்தில் அனுபவித்த நரகத்திலும் பார்க்கப் பத்துமடங்கு நரகம் காத்துக்கொண்டிருப்பது எங்களுக்குத் தெரியாது.

பலமணி நேரம் முயன்ற பின்னர் மோட்டார் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. முழு இருட்டுக் கவிந்துவிட்டதால் முதல் படகில் இருந்தவர்களைத் தெரியவில்லை. அழகைச் சத்தம் மாத்திரமே கேட்டது. எஞ்சின் விசையை அதிகரிக்க அதிகரிக்கப் படகுகள் ஒன்றையொன்று சுற்றினவே ஒழிய நேரே போகவில்லை. அடுத்தநாள் காலை விடிந்தபோது எங்கே இறக்கிவிடப்பட்டதோ அங்கேயே படகு நின்றது. உணவு இல்லை, தண்ணீர் இல்லை. அப்பொழுதுதான் நாங்கள் எப்படியான ஆபத்தில் மாட்டியிருக்கிறோம் என்பதை முதன்முதலாக உணர்ந்தோம்.

இன்னொரு ஆபத்தும் இருந்தது. தண்ணீரின் மட்டம் படகின் விளிம்போடு இருந்தது. அனைவரும் அசையாமல் அதே இடத்தில் இருக்க வேண்டும். எழும்பினால் படகு சாய்ந்து தண்ணீர் உள்ளே புகுந்துவிடும். நாள் முழுக்கச் சூரியன் எறித்தது. எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவனுக்குப் 18 வயது இருக்கும். “அண்ணை” என்றான். திரும்பிப் பார்த்தேன். பரிதாபமாகச் சிரித்தான். அவனுடைய காதலிதான் அவனுக்குப் பணம் கட்டி அனுப்பினாளாம். திடீரென்று விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கினான். “என்ன?” என்று கேட்டேன். “அண்ணை, மரணம் பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டது. ஐயோ, நான் சாகப்போறேன். பனியில் விறைத்துச் சாவேனோ அல்லது மூச்சு முட்டிச் சாவேனோ? இங்கே திமிங்கிலம் இருக்காமே. ஒரு வேளை அது என்னைக் கடித்துத் தின்னுமோ? அண்ணை இனித் தாங்க முடியாது” என்றான். சிறுநீர் கால்களில் வழிந்து கீழே ஓடியது. ஒருவரும் ஒன்றுமே

சொல்லவில்லை. தாங்கமுடியாத நூற்றாம் எங்களைச் சூழ்ந்தது. அன்று இரவு மழை பெய்தது. நீரைக் கைகளால் ஏந்தித் தாகத்தைத் தீர்த்தோம். அதே சமயம் படகில் நீர் வேகமாக நிரம்பியது. ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடியே யாரோ விட்டுப்போன பிளாஸ்டிக் கிண்ணத்தால் நீரை அகற்றினோம். அடுத்த நாள் விடிந்தபோது படகு நிற்கிறதா நகர்கிறதா என்றே தெரியவில்லை. முதல் முறையாகத் திமிங்கிலம் ஒன்றைப் பார்த்தோம். மூச்செடுக்கத் தண்ணீருக்கு மேலே வரும் போது தண்ணீரை விசிறி அடித்தது. பாய்ந்திருந்தால் முழுப்படகும் கவிழ்ந்திருக்கும். அப்பொழுதுதான் தூரத்தில் பொட்டுப்போல ஒன்று தெரிந்து. அது வரவரப் பெரிதாகியது. ஒருவருடைய டீசேர்ட்டைக் கழற்றித் துருப்பிலே மாட்டிச் சூழ்றினோம். சூழ்றியவர் படகின் நடுவே நிற்க மற்றவர்கள் அவர் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். கப்பல் எங்களை நோக்கி வர ஆரம்பித்தது.

மீன்பிடிக்கப் பவரில் வந்தவர் பெயர் கஸ் டால்டன். சீட்டுக்கட்டில் காணப்படும் ஜாக் போன்ற அகலமான மார்பு, கருணையான கண்கள், எங்களை மீட்டுத் தண்ணீரும், உணவும் தந்தார். அதைத் தொடர்ந்து கனடிய எல்லைக் காவல் கப்பலுக்கு அறிவித்தார். எல்லைக் காவல் கப்பல் அருகில் வந்ததும் அதன் உயரத்தைப் பார்த்துப் பிரமித்தோம். மீன்பிடிக்கப் பவரில் இருந்து அதற்கு மாறவேண்டும். நீண்ட கயிற்று ஏணியில் ஏறியபோது எனக்கு முன்னே ஏறியவர் கைதவறி என் நெஞ்சின் மீது வந்து விழுந்தார். நான் மறுபடியும் மீன்பிடிக்கப்பவரில் விழுந்தேன். கண் விழித்தபோது சென்ற ஜோன் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தேன். கனடா மண்ணில் நான் காலவைக்கவே இல்லை. என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

கனடாவில் உங்கள் வாழ்க்கை எப்படி அமைந்தது?

ரொறன்ரோ வந்து மூன்று நாட்களில் தண்ணீர் மெத்தை செய்யும் தொழிற்சாலை ஒன்றில் வேலை கிடைத்தது. தொடர்ந்து வேலை செய்து உயர்ந்தேன். ஏழு வருடங்களில் என் பெற்றோரை வரவழைத்தேன். 1995இல் என் முதல் வீட்டை வாங்கினேன். மணம் முடித்தேன். எனக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். படகிலே தொடர்ந்து அமுத குழந்தை இன்று ஒரு டாக்டர். படகில் பக்கத்துப் பையன் விருந்து மண்டபம் ஒன்றுக்குச் சொந்தக்காரன். வாழ்க்கை அமைதியாக ஓடியது. ஒரேயொரு குறைதான்.

எங்களைக் காப்பாற்றிய கப்பல் தலைவரை மறுபடியும் சந்தித்து நன்றி கூறவில்லையே என்று. ஒவ்வொரு வருடமும் ஆகஸ்டு 11ஆம் திகதி வரும்போது என் உடம்பு பதறத் தொடங்கும். அன்று முழுக்கப் பிரமை பிடித்தவன் போல இருப்பேன். 30 வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்பொழுதுதான் 2016இல் என் ஆசை நிறைவேறியுள்ளது.

அந்த அனுபவத்தைச் சொல்லுங்கள்!

நான், என் மனைவி, இரண்டு மகள்களுடன் நியூ.பவுண்ட்லாந்து போனேன். முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் நான் ஏறிய படகு கரையில் கிடந்தது. மூன்று நாட்கள் படகில் நான் அமர்ந்திருந்த அதே இடத்தில் உட்கார்ந்தேன். அந்தக் கணமே என்மனையறியாமல் அழுகை பீறிட்டது. நிறுத்த முடியாமல் அழுதேன். மனைவி, பிள்ளைகள் தேற்றச் சமநிலை அடைந்தேன். மீன்பிடி கப்பல் தலைவர் கஸ் டால்ரனைச் சந்தித்தோம். அவருக்கு வயது 85. நாங்கள் அவருக்கு நன்றி சொல்ல வந்திருக்கிறோம் என்று அறிந்த போது கண்கலங்கினார். 155 உயிர்களைக் காப்பாற்றிய ஒருவருக்கு நன்றி என்ற வார்த்தை போதுமானதாக இல்லை.

டைடானிக் கப்பல் மூழ்கியதும் ஏறக்குறைய எங்கள் படகு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இடத்தில்தான். கொஞ்சம் வடக்கு நோக்கிப் படகு நகர்ந்திருந்தால் எங்கள் படகும் பனிப்பாறைகளில் மோதிச் சிதறியிருக்கும். அன்று நாங்கள் உயிர் தப்பியது ஓர் அற்புதம்தான். அப்பொழுது அது தெரியாது பின்னர்தான் அறிந்து கொண்டேன்.

உங்களை நடுக்கடலில் தவிக்கவிட்டுப் போன கப்பல்காரன் பிடிபட்டானா?

ஏறக்குறைய ஒரு மில்லியன் டாலர்களை நாங்கள் அவனுக்குக் கொடுத்திருந்தோம். 155 அகதிகளைக் கொல்ல முயன்ற அவன் ஒரு வெள்ளைக்காரன். எங்களைக் கொல்வதற்கு நாங்கள் அவனிடமே பணத்தைக் கொடுத்தோம். இரண்டு படகுகளில் அட்லாண்டிக் சமுத்திரத்தில் இரவு தொடங்கும் வேளை எங்களை இறக்கிய அந்தக் கணமே அவனுக்குத் தெரியும் நாங்கள் இறக்கப் போகிறோம் என்பது. “கனடா 10 கி.மீட்டர் தூரம்தான்” என்று எங்களிடம் சொன்னான். ஆனால் உண்மையில் அது 300 கி.மீட்டர் தூரம். எத்தனை கொடூர

நெஞ்சக்காரனாக அவன் இருந்திருப்பான். எங்களைக் காப்பாற்றிய கஸ் டால்ரனும் ஒரு வெள்ளைக்காரன்தான். அவருடைய மீன்பிடிக்கப்பலில் போதிய இடம் இல்லை. ஆகவே அவர் எங்களைக் கப்பலில் ஏற்றுவதற்காக, ஏற்கனவே பிடித்த மீன்களைத் திரும்பவும் கடலில் கொட்டினார். அது அவருடைய மூன்று மாதகால வருமானம். இவர்கனடாவின் ஆதிக்குடியைச் சேர்ந்தவர். கொலம்பஸ் வருவதற்கு 600 வருடங்கள் முன்னரே வந்து குடியேறியவர்களின் வழிவந்தவர். இந்தப் பிரதேசம் ஆபத்தானது. ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்யாவிட்டால் இங்கே வாழமுடியாது. இதுதான் இவர்களின் ஆதிப்பண்பு.

அது சரி, நீங்கள் திமிங்கிலம் பற்றிச் சொல்லவில்லையே?

நாங்கள் மூன்று நாட்கள் கடலில் தவித்தபோது திமிங்கிலம் ஒன்றை அண்மையில் கண்டோம். கடல் ஆழத்திலிருந்து மேலே வரும்போது தண்ணீரைச்சீறி அடிக்கும். பின்னர் வேண்டிய காற்றை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு கீழே போய்விடும். அந்த ஆபத்திலும் திமிங்கிலத்தைக் கண்டபோது ஒரு மகிழ்ச்சி இருந்தது. எங்களைப் போல மூச்சுவிடும் இன்னொரு ஜீவராசி அங்கே தோன்றியது துணிச்சலைக் கொடுத்தது. திமிங்கிலம் எங்களைக் காப்பாற்றியிருக்கிறது என்று கஸ் டால்டன் சொன்னார்.

அந்த நீர்ப்பரப்பில் மிக ஆபத்தான நீர்ச்சுழல் ஒன்று இருக்கிறது. அது படகுகளை ஒரேயடியாக உள்ளே இழுத்து மூழ்கடித்துவிடும். எங்கள் படகு நீர்ச்சுழலை அண்மிக்க முடியாதபடி திமிங்கிலம் தடுத்தது என்று சொன்னார். திமிங்கிலங்கள் அப்படி முன்னரும் செய்திருக்கின்றன வாம். அதுதான் உண்மை. மனிதன் திமிங்கிலத்துக்குத் தீமை செய்கின்றான். திமிங்கிலம் அவனைக் காப்பாற்றுகிறது.

“நம்பமுடியவில்லை”என்றேன்.

திமிங்கிலம் ஒன்றையும் எதிர்பார்த்து உதவவில்லை. கஸ் டால்ரனும் அப்படித்தான். கடலில் தப்பிய சம்பவத்திற்குப் பின்னர் என் வாழ்க்கை மாறிவிட்டது. நான் ஒன்றையுமே எதிர்பார்ப்பதில்லை. பிள்ளைகளும் அப்படித்தான். என் மகள் அடிக்கடி சொல்வாள். “விதையை ஊன்றிக்கொண்டே இரு. முளைத்தால் மரம். முளைக்காவிட்டால் உரம்.”

நான் விடைபெற்றேன். நீலோற்பலக் கண்களுடைய பெண்ணும் புறப்பட்டாள். இலங்கையில் பிறக்காவிட்டாலும் இலங்கையின் தேசிய மலர்க் கண்களை அவள் பெற்றிருந்தாள். ஆதிப் பண்பை பின்பற்றுவ தற்கு இன்னொரு தலைமுறை உருவாகிவிட்டது.

(நன்றி - “உலகத் தமிழர்”)

17.08.2016 தீபம் வார ஏட்டில் திரு கனடா ஸ்ரீரத்திரி எழுதிய கட்டுரை

படகோடு ஒரு குடும்பம்! இந்தப் படத்தைப் பார்க்கிறேன் கொஞ்சம் வக்கிரமாகவே நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இப்படத்தில் இருக்கும் தந்தையார் ஒரு வேளை அட்லாந்திக் கடலில் மரணித்திருந்தால் “இந்த மகிழ்ச்சியான குடும்பம் அமைந்திருக்குமா?” என்ற கேள்வி மனதில் எழுகிறது. கனடாவில் உயர் கல்வி கற்கும் இவர் மகள் எமக்குக் கிடைத்திருக்க மாட்டாள். ஓர் அன்பான கணவரை அவளது தாய் கண்டிருக்கமாட்டாள். பலத்த கனவுகளோடு மகளது தங்கை வளர்ந்து கொண்டிருக்க மாட்டாள்.

1986ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 155 அகதிகளை ஏற்றிக் கொண்டு ஜேர்மனியில் இருந்து வந்த கப்பல், பயணிகளை இரண்டு படகுகளில் – லைஃப் போர்ட்களில் இறக்கி விட்டுவிட்டு மாயமாகிவிடுகிறது. ஆகஸ்ட் 9ஆந்தேதி 155 பேரும் அந்த இரண்டு சிறிய படகுகளில் மிதக்கிறார்கள். உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு இரண்டு நாட்கள் கடலில் கழிந்துவிட்டன. ஆகஸ்ட் 11ஆம் தேதியாக மூன்றாம் நாளும் விடிகிறது.

ஒருவேளை அப்போது இப்படி நடந்திருந்தால் எப்படி இருந்திருக்கும்? கடல் கொந்தளிக்க ஆரம்பிக்கிறது. பேரலைகள் எழும்புகின்றன. நியுபவுண்லாந்துக் கரையோரப் பாறைகள் பலி கேட்டு வெறிச் சிரிப்புச் சிரிக்கின்றன. ஒரு பெரிய அலை கிளம்பி இரு லைஃப் போர்ட்டுக் களையும் பாறைமேல் அறைகிறது. மறுநாள் 155 தமிழர்களின் உடல்களும் கடலில் மிதக்கின்றன. எல்லாப் பிணங்களையும் மீட்க முடிந்திருக்கும் என்பதும் சந்தேகமே. “கனடா சென்ற தமிழ் அகதிகள் பலி” என்று தலைப்புச் செய்திகள் மட்டுமே அப்போது எழுந்திருக்கும். கனடாவின் தொலைக்காட்சிகளும், பத்திரிகைகளும் கடலில் அகதிகளின் உடல்கள் மிதப்பதைச் செய்திகளாக்கிவிட்டு அடுத்த செய்தி தேடிப் பறந்திருக்கும். ஏதோ ஒரு விசாரணை இடம் பெற்றிருக்கும் அல்லது இந்த “பைல்” உடனடியாகவே விபத்து என்ற சீல் குத்தப்பட்டு மூடப்பட்டிருக்கும். நம்மைப் பொறுத்தவரை தனி ஈழம் கேட்ட போராட்ட காலத்தில் பலியான அகதிகள் வரிசையில் இந்த 155 பேரும் இடம் பெறுவதோடு இது பற்றிய பேச்சுக்கள் இன்று

மறந்துபோயிருக்கும். இன்று விழாக்கள் ஆரம்பிக்கும்போது நாங்கள் செலுத்தும் அந்த “ஒரு நிமிட மௌன அஞ்சலி”க்குள் “ஈழப் போராட்டத்தால் மடிந்துபோன” என்ற ஒரு வாக்கியத்துக்குள் அவர்களும் அடங்கியிருப்பார்கள்.

ஆனால் அப்படி நடக்கவில்லை!

அதை “அதிஷ்டம்” என்பதா, “விதி” என்பதா, “கடவுளின் கருவை” என்பதா தெரியவில்லை. அந்த 155 பேரும் மீன்பிடிக்கச் சென்ற ஒரு கப்பல் கப்டனின் கண்ணில் பட்டார்கள்.

கடலில் பயணித்தவனுக்குத்தான் கடலின் கோபம் புரியும். இரண்டு சிறிய படகுகளில் உட்கார்ந்து தம்மை நோக்கி உதவிக் கரம் கேட்ட 155 வெளிநாட்டுக்காரர்களைக் கண்டு தலைமை மாலுமி கஸ் டோல்ரனும் மற்றவர்களும் அதிர்ந்துபோனார்கள். கப்டன் உடனடியாகத் தன் கப்பலில் தாம் அதுவரை பிடித்த மீன்கள் எல்லாவற்றையும் தூக்கிக் கடலில் எறியுமாறு உத்தரவிடுகிறார். கப்பலின் பாரத்தைக் குறைக்கிறார். சட்டவிரோதமாகக் கனடாவுள் நுழைந்த அந்த 155 பேரையும் உள்ளே ஏற்றுகிறார். சட்ட விரோதக் குடியேறிகளுக்கு உதவுவது குற்றமே. ஆனால் கப்டன் அதுகுறித்துக் கவலைப் படவில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரை மனிதாபிமானம்தான் முதலில்! கப்பலில் 155 பேரையும் ஏற்றியபின் அவர்களை ஆசுவாசப்படுத்தி, அதன் பின்னரே எல்லைக் காவல் படைக்குத் தகவல் அனுப்புகிறார். ஓர் எல்லைக்காவல் ரோந்துக் கப்பல் வந்து அனைவரையும் பொறுப்பேற்கிறது.

இன்று முப்பது வருடம் கழித்து அன்றைய அந்த 155 அகதிகளும் கனேடியர்களாக மாறி வளமாக வாழ்கிறார்கள். அவர்களது வருகையின் பின்னர்தான் அதுவரை இருந்த அகதிக் கொள்கைகள் பல அப்போது ஆட்சியில் இருந்த பிரைன் மல்லோணி அரசினால் திருத்தப்படுகின்றன. பலருக்கும் கனடாவின் கதவு திறக்கப்படுகிறது. ஏராளமான தமிழர்கள் அகதிகளாகக் கனடாவிற்கு வருவதற்குப் பாதை திறக்கப்படுகிறது. கனடாவில் இன்று தமிழர்கள் அதிகமாக வாழ்கிறோம் என்றால் அதற்கு இந்தக் கப்பலின் வருகையும் மிக முக்கியமானதாகும். அதை உணர்ந்ததால்தான் கனடியத் தமிழர்

பேரவை கப்பல் வருகையின் 25ஆவது ஆண்டை நினைவுறுத்தி அதை ரொறன்ரோவில் கொண்டாடியிருந்தது. பின்னர் இந்த ஆண்டு 30ஆவது ஆண்டு நிறைவை நியுபவுண்லாந்து சென்று அங்கு கொண்டாடி இருக்கிறது.

இரண்டுநாள் கொண்டாட்டம், ரொறொன்ரோவிலிருந்து நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் நியுபவுண்லாந்துக்குப் பயணித்தார்கள். பயணித்தவர்களில் 155 பேராக 1986ஆம் ஆண்டு வந்து உயிர் தப்பியவர்களில் சிலரும் அடக்கம். வந்தவர்கள் தம்மைக் காப்பாற்றிய கப்டன் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். உடல் நலம் குன்றி நடக்கமுடியாத நிலையில் இருக்கும் கப்டன் கஸ் டோல்ரன் தன் “முன்னாள் பயணி”களைக் கண்டு கண்கலங்கி நின்றார். அவரை அணைத்தும், கன்னத்தில் முத்தமிட்டும் உயிர் தப்பியவர்கள் தங்கள் அன்பைக் காட்டினார்கள். தனது உயிரைக் காத்த அவரின் காலைத் தொட்டு வணங்கியும் ஒரு தமிழன் மரியாதை செலுத்தினான்! இதைத் தொலைக்காட்சிப் படங்களாகப் பார்த்த எனக்கும் கண் கலங்கியது. வாழ்வின் இறுதிக் கட்டங்களில் இருக்கும் அந்த மனிதரின் வாழ்நாள் இந்த நன்றி தெரிவிப்பால் முழுமையடைந்திருக்கும் என்றே கருதுகிறேன். வாழும்போதே கௌரவிப்பதென்பது எத்துணைப் பெரிய விடயம். அதைச் செய்திருக்கும் கனடியத் தமிழர் பேரவைக்கு ஒரு ஈழத்தமிழனாக நன்றி சொல்லத் தோன்றுகிறது.

இந்தச் சம்பவம் குறித்த செய்திகளைக் கனடாவின் தொலைக்காட்சிகள் நாள் முழுவதும் திருப்பித் திருப்பிக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. தொலைக்காட்சிகளின் இணையப் பக்கத்திற்கும் சென்று பார்த்தேன். இக்காட்சி பற்றிப் பின்னூட்டம் இட்ட கனடியர்கள் எல்லாருமே நெகிழ்ந்திருந்தது தெரிந்தது. ஒரு தமிழனாக, பெருமையாக இருந்தது,

நாம் நமது சூழ்நிலைக்கேற்ப நமது இயல்பு கெடாமல் – சூழ்நிலையில் கரைந்து போகாமல் மேன்மையுடன் வாழவும், அதனைச் சரியாகப் பிரதிபலிக்கவும் வேண்டியே இறைவனால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். சூரியனின் கதிர்கள் எல்லாப் பொருட்கள் மீதும் படுகின்றன. ஆயினும் ஒரு நீர்த்துளி அந்த ஒளியைப் பிரதிபலிக்கும். அப்படி ஒரு சிறிய நீர்த்துளியாக மாறி ஒரு சிலரால்தான் அன்பையும், நன்றியறிதலையும், மரியாதையையும் பிரதிபலித்துப் பிரகாசிக்க முடியும். இந்நிகழ்வில் பல

நீர்த்துளிகள் தென்படுகின்றன. அத்தனையும் முத்துக்களாக மிளர்கின்றன.

இந்த நன்றிகூறும் நிகழ்வைத் தத்தம் விருப்பு வெறுப்புக்கமையக் குறைகூறும் தமிழர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் ஏதோ குறைபாடு இருப்பதாகவே நான் கருதுகிறேன்.

17.08.2016 தீபம் வார ஏடிபிஸ்

திருஜெனிட் நூபாஸபிள்ளை எழுதிய கட்டுரை - I

கனடாவின் கிழக்குக் கோடி மாகாணமான நியுபவுண்லாந்து மாகாணத்தின் ஆழ்கடலிலே உயிருக்குத் தத்தளித்த 155 தமிழர்கள் அப்பகுதி மீனவர்களால் 1986ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 11ஆம் திகதி காப்பாற்றப்பட்ட சம்பவம் நடந்து முப்பது வருடங்கள் கழிந்ததை நினைவுட்டி நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டாட்டங்கள் நடைபெறுவதைக் குறித்துக் கடந்த வாரம் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

இக் கொண்டாட்டங்களுக்காகக் கடந்த புதன்கிழமையன்று ரொறண்டோவிலிருந்து 50இற்கு மேற்பட்டவர்களும், வியாழனன்று 50இற்கு மேற்பட்டவர்களுமாகப் புறப்பட்டு வந்து நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் சென் ஜோன்ஸ் நகரில் கூடினர்.

கனடியத் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஹரி ஆனந்தசங்கரியும் அவரது குடும்பமும், கனடியத் தமிழர் பேரவைத் தலைவர் உட்பட பலநிலை உறுப்பினர்களும் அவர்கள் குடும்பங்களும், கனடியத் தமிழ் வர்த்தக சம்மேளனத் தலைவரும் அவ்வமைப்பின் பல முக்கியஸ்தர்களும், 1986ஆம் ஆண்டில் அச்சம்பவம் நடக்கும்போது உதவி புரிந்த தமிழ் அமைப்புக்களின் தலைவர்கள். வழக்குரைஞர்களும் மட்டுமல்ல, இவர்களுடன் 86ஆம் ஆண்டு காப்பாற்றப்பட்ட முன்னாள் அகதிகளும் அவர்களது குடும்பத்தினரும், மற்றும் 86ஆம் ஆண்டு அச்சம்பவத்தின்போது பிரதமர் பிரைன் மல்கோனியின் அரசாங்கத்திலே குடிவரவு ராஜாங்க அமைச்சாராகப் பதவி வகித்த கௌரவ கெரி வெயினர் அவர்களும் வந்திருந்தனர்.

அனைவரும் வியாழக்கிழமை காலை ஒன்றுகூடிச் சென் ஜோன்ஸ் நகரிலில் இருக்கும் ஷெரிட்டன் ஹோட்டலில் இருந்து புறப்பட்டு, 1986ஆம் ஆண்டு 155 தமிழர்களையும் ஆழ்கடலிலே கண்டு காப்பாற்றிய தலைமை மாலுமி கஸ்டோல்ரன் அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றனர். இவர்களின் இப் பயணத்தைக் கனடாவின் மைய ஊடகங்கள் பலவும் பின்தொடர்ந்தன. தலைமை மாலுமி கஸ்டோல்ரனின் வீட்டை இவர்கள் அண்மித்தபோதே இந்நிகழ்வு நியுபவுண்லாந்தின் பரபரப்புச் செய்தியாகவும் மாறிக்கொண்டது. வீட்டைக் குழுவினர்

அடைந்தபோது அங்கு 155 தமிழர்களையும் காப்பாற்றிய கப்பலில் இருந்த ஏனையவர்களும் அங்கு காத்துக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும் பல ஊடகவியலாளர்களும் காத்திருந்தனர்.

தம்மைக் காப்பாற்றியவர்களைக் காப்பாற்றப்பட்ட தமிழர்கள் கண்டதும் உணர்ச்சி மயமாகி ஆரத்தழுவிக்கொண்டனர். ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டனர். இருபகுதியினரும் கலங்கி நின்ற காட்சி அங்கு குழுமியிருந்த அத்தனைபேரையும் உலுக்கியது.

அதன்பின் காப்பாற்றப்பட்டவர்கள் தலைமைமாலுமி கஸ்டோலர்ன் அவர்களது வீட்டிற்குள் சென்று, வயோதிபம் காரணமாக நடக்க முடியாத நிலையில் இருந்த கஸ்டோலர்னைக் கண்டனர். கண்டதும் கண்ணீர்விட்டு, கன்னத்தில் முத்தமிட்டு அவர்கள் கலங்கினின்றது ஒரு மாபெரும் காவியத்தின் ஒரு காட்சிபோல இருந்தது. அங்கு குழுமியிருந்த அத்தனை பேருமே உணர்ச்சிப்பெருக்கால் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தனர் என்றால் அது மிகையில்லாத கூற்று. மேலும் காப்பாற்றப்பட்டவர்கள் தங்கள் நன்றியறிதல்களைச் சில பரிசுப் பொருட்களைக் கையளிப்பதன் மூலம் தெரிவித்துக் கொண்டனர். மகிழ்ச்சியும் சோகமுமாக இரு பகுதியினரும் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டனர்.

இக்காட்சியை ஒளிபரப்பிய மையத் தொலைக்காட்சிகளும் சரி, இதுபற்றி எழுதிய மையப் பத்திரிகைகளும் சரி இக்காட்சியானது மிகவும் உணர்ச்சி மேலிட்டதொரு நிலையில் இருந்தது என்பதை ஒருமித்துக் குறிப்பிட்டு வர்ணித்திருந்ததைக் கவனித்தேன். அதுமட்டுமல்ல. இதைப்பற்றிப் பின்னர் என்னுடன் பேசிய முன்னாள் அமைச்சர் கெரி வெயினர் அவர்கள் அக்காட்சி தன்னை மிகவும் உலுக்கிவிட்டதாகவும், நன்றி மறவாத தமிழ்ச் சமூகம் குறித்துச் சிந்தித்துத் தானும் உணர்ச்சி மயமானதாகவும் தெரிவித்தார்.

155 பேரையும் காப்பாற்றியவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்ததன்பின், குழுவினர் அனைவரும் சென்ஜோன்ஸ் பிரதான துறைமுகத்திற்கு வந்தனர். அங்கே 1986ஆம் ஆண்டு நடுக்கடலிலிருந்து 155 பேரையும் கரைக்கு ஏற்றி வந்த எல்லைப்பாதுகாப்புக் கப்பலான வியனார்ட் ஜே கௌலி என்ற பெயரைக் கொண்ட அந்த ரோந்துக் கப்பல்

இவர்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. அக்கப்பலின் அடிவாரத்திலே ஒரு பத்திரிகையாளர் மாநாடும் கனேடியத் தமிழர் பேரவையினரால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. முப்பது வருடங்களுக்கு முன் இக்கப்பலில் மாலுமியாகப் பணிபுரிந்து இன்று கனேடியக் கரையோரக் காவற்படை உதவி ஆணையாளராகப் பதவி உயர்ந்திருக்கும் வேட் ஸ்பூரில் அவர்களின் தலைமையில் இப்பத்திரிகையாளர் மாநாடு ஆரம்பமானது.

உதவி ஆணையாளர் வேட் ஸ்பூரில் தனது ஆரம்ப உரையில் 155 தமிழர்கள் காப்பாற்றப்பட்ட இந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்ற சம்பவத்தில் தானும் பங்கெடுத்ததையிட்டும் மிகவும் பெருமைப்படுவதாகத் தெரிவித்தார். அவரது உரையின் பின் பேசிய கனேடிய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கரி ஆனந்த் சங்கரி இந்த 155 தமிழர்களும் 86ஆம் ஆண்டு காப்பாற்றப்பட்டமையும், அகதிகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டமையும், இன்று அவர்கள் கனேடியர்களாக மகிழ்ச்சி பொங்க வாழ்வதும் கனடாவின் சிறப்பிற்கு ஒரு பெரும் எடுத்துக்காட்டு என்றார்.

கனேடியத் தமிழர் பேரவையின் சார்பில் இந்நிகழ்வை ஒழுங்கமைத்த திரு சாருஸன் கணபதிப்பிள்ளை பேசியபோது, கனேடிய வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்தச் சம்பவம் நடக்கும்பொழுது தான் பிறந்திருக்கவில்லை. ஆனால் பின்னர் இந்த சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் தான் ஆராய்ந்து அறிந்தபோது வியந்து கொண்டதாகத் தெரிவித்தார். 155 தமிழர்களும் காப்பாற்றப்பட்ட அடைக்கலம் தரப்பட்டமை கனேடிய விழுமியங்களுக்கும், கனேடிய மக்களின் தாராள மனப்பான்மைக்கும் ஒரு சான்றாக இருக்கிறது என்பதை ஒரு கனேடியப் பிரஜையாக, ஒரு கனேடியத் தமிழனாக தான் நன்கு புரிந்து கனடா குறித்து பெருமைப்படுவதாகக் குறிப்பிட்டார். அதுமட்டுமல்ல இந்நிகழ்வு நியுபவுண்லாந்து மக்களின் விருந்தோம்பலை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது என்றும் தெரிவித்தார்.

இந்தப் பத்திரிகையாளர் மாநாட்டிற்கும் கனடாவின் மைய ஊடகங்கள் மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் செய்திகளைத் தந்தன.

இப்பத்திரிகையாளர் மாநாட்டைத் தொடர்ந்து வியனாட். ஜே. கௌலி

என்ற பெயரைக் கொண்ட அந்த ரோந்துக் கப்பலைச் சுற்றிப்பார்க்க ஒரு விசேட சந்தர்ப்பம் அனைவருக்கும் கிட்டியது. உதவி ஆணையாளர் வேட் ஸ்பூரில் அங்கு சென்ற அனைவருக்கும் கப்பலின் எல்லாத்தளங்களையும் சுற்றிப் பார்க்க அனுமதி அளித்து அழைத்துச் சென்றார். கப்பல் குறித்த விளக்க உரையுடன் அனைவரும் கப்பலைச் சுற்றிப் பார்த்தனர். காப்பாற்றப்பட்ட தமிழர்கள் இப்போதுதான் முதன் முறையாக முப்பது வருடங்களின் பின்னர் இக்கப்பலின் ஏனைய பகுதிகளைக் காண்கிறார்கள் என்பதையும் அவர் அங்கு மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறிப்பிட்டார்.

கப்பலுள் சென்ற போது தாம் அமர்ந்திருந்த பகுதிக்கு வந்ததும் காப்பாற்றப்பட்ட தமிழர்கள் நெகிழ்ந்து உருகியதை என்னால் காணக்கூடியதாக இருந்தது. கப்பல் சுற்றிப் பார்க்கும் நிகழ்வுடன் அன்றைய பொழுதுக்கான நிகழ்ச்சிகள் முடிவுக்கு வந்தன.

மறுநாள் நடந்தவை இன்னும் சுவாரஸ்யமாக இருந்தன. வரலாற்றுப்பதிவாக அமைந்துவிட்டன

24.08.2018 தீபம் வார ஏட்டில்

திரு. டேவிட் யூபாலிள்யை எழுதிய கட்டுரை - 2

கடந்த வார இதழிலே நியுபவுண்லாந்து மாகாணத்திலே கனடியத் தமிழர்கள் ஒன்றுகூடிக் கடலிலே தத்தளித்த தமிழர்களைக் காப்பாற்றிக் கரை சேர்த்த நியுபவுண்லாந்து மக்களுக்கும், அவர்களுடன் கூட நின்று உதவிய கனேடிய அதிகாரிகளுக்கும், அரசியல்வாதிகளுக்கும் நன்றி கூறி நடைபெற்ற முதலாம் நாள் நிகழ்வுகளைப் பார்த்தோம். இந்நிகழ்வுகளுக்கு நியுபவுண்லாந்து ஊடகங்களும் கனேடிய மைய ஊடகங்களும் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தின் வெளிப்பாட்டை இரண்டாம் நாள் எங்கள் எல்லோராலும் பூரணமாக உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

நாங்கள் நின்ற ஷெறாட்டன் ஷெறாட்டலில் இரண்டாம் நாள் பொழுது விடிந்த பொழுது எங்கள் அறைகள் எங்கும் விநியோகிக்கப்பட்ட நியுபவுண்லாந்து மாகாணத்தின் பிரபல தினசரியான “டெலிகிராப்” பத்திரிகை அதன் தலைப்புச் செய்தியாக இந்நிகழ்வைத்தான் பிரசுரித்திருந்தது.

நாங்கள் மட்டுமல்ல, அந்த ஷெறாட்டலிலே இருந்த அத்தனை விருந்தினர்களும் இந்தப் பத்திரிகைச் செய்தியைப் பார்த்து எங்களுடன் பேச முண்டியடித்ததைக் கண்டு, நாங்கள் பிரமித்துப் போனோம். முப்பது வருடங்களுக்கு முந்தைய ஒரு நிகழ்வுக்காக இப்படி ஒரு நன்றி சொல்லும் நிகழ்வா என்று எங்களையெல்லாம் பாராட்டி அவர்களும் ஆனந்தத்தில் திளைத்ததைக் கனடியத் தமிழர்கள் எல்லோருக்கும் கிடைத்த ஒரு பெரிய கௌரவம் என்றே நான் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

அதே தினம் எம்முடன் வந்தவர்கள். தாம் பாதையில் நடந்தபோதும், நகரத்து மக்கள் வலியவே வந்து தங்களைப் பாராட்டிச் சென்றதை எல்லோரும் கதை கதையாகச் சொன்னார்கள். அது மட்டுமல்ல. எம்மில் சிலர் நகரத்தில் உள்ள ஒரு உணவகத்திற்கு மதிய உணவிற்காகச் சென்றபோது அவர்கள் கேட்காத உணவு, பானங்கள் மேசைக்கு வந்தன. இதைக் குறித்து அவர்கள் தங்களுக்கு உணவு பரிமாறுபவர்களிடம் கேட்டபோது, “உங்கள் மேசைக்கப்பால் இரண்டு

மேசை தள்ளியிருந்த நியுபவுண்லாந்து மக்கள் உங்களுக்காக என்னிடம் இதைக் கொடுக்கச் சொன்னார்கள். அதுதான் பரிமாறினோம்” என்றார்கள். இதைக் கேட்டபோது அவர்கள் எல்லோரும் எப்படியான ஓர் அன்பு மழையிலே தாங்கள் எல்லோரும் நனைந்திருக்கின்றோம் என்பதைப் புரிந்து பூரித்துப் போனதை எங்களிடம் வந்து சொன்னபோது எங்கள் எல்லோருக்கும் இந்த நன்றி கூறும் நிகழ்வு எவ்வளவு தூரம் நியுபவுண்லாந்து மக்களைப் பாதித்திருக்கிறது என்பது துல்லியமாகத் தெரியவந்தது.

அன்று முழுவதும் இப்படியான நிகழ்வுகள் பலவற்றை நாங்கள் எதிர் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. இதற்கிடையே கனேடிய மைய ஊடகங்கள் மேலும் சில எங்களைத் தொடர்பு கொண்டு கடலிலே காப்பாற்றப்பட்ட தமிழர்களைத் தாங்களும் பேட்டிகாண வேண்டும், “ஒழுங்கு செய்ய முடியுமா?” என்று அன்புடன் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

இப்படியாக இரண்டாம் நாள் பகல் பொழுது முழுவதும் நியுபவுண் லாந்து மக்களின் அன்பு மழையில் நனைவதும், கனடியத் தேசிய ஊடகங்களின் அன்பான அழைப்புக்களுக்கு முகம் கொடுப்பதுமாக இனிதே கழிந்தது.

மூன்றாம் நாளன்று தமிழர்களைக் காப்பாற்றிய நியுபவுண்லாந்து மக்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும், அன்றைய அரசியல்வாதிகளுக்கும் நன்றி பாராட்டி ஓர் இரவு விருந்துபசாரத்தையும் இந்நிகழ்வை ஒழுங்கு செய்த கனடியத் தமிழர் பேரவை ஒழுங்கு செய்திருந்தது.

நியுபவுண்லாந்து மாகாணத்தின் தலை நகரமான சென் ஜோன்ஸ் நகரிலே இருக்கும் ஒரு மிகப் பிரபலமான அருங்காட்சியகத்திலே இந்த நிகழ்வு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.

இயற்கை வனப்புடன் கூடிய இடத்திலே அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்தின் கரையோரத்திலே அமைக்கப்பட்டிருந்த இந்த அருங்காட்சியகம் இரவு நேரத்திலே ஒரு ஜொலிக்கும் கட்டடமாக இருந்தது என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும்.

இப்படியான ஒரு பிரசித்தி பெற்ற இடமாக இருந்தபோதிலும் எங்களுக்காக ஒருமிகக் குறைவான செலவிலே இந்த இடம்

எங்களுக்குத் தரப்பட்டிருந்தது. அன்று மாலை 5.30 மணி அளவிலேயே அழைக்கப்பட்டிருந்த விருந்தினர்கள் குழுமத் தொடங்கி விட்டனர்.

கனடியப் பிரதமர் ஜஸ்ரின் ட்ரூடோ சார்பிலே நியுபவுண்லாந்தின் முக்கிய அரசியல் பிரமுகரும், மத்திய அமைச்சருமான ஜூடி பூட்டி, முன்னைய மலேசியா அரசாங்கத்திலே குடிவரவுத்துறை ராஜாங்க அமைச்சராக இருந்த கெரி வெயினர் அவர்கள், கனேடிய எல்லைப்பாதுகாப்பின் அட்லாந்திக் பிரதேசத்திற்குப் பொறுப்பான உதவி ஆணையாளர் வேட் ஸ்பூரில் அவர்கள், கப்பலிலே வந்த தமிழர்கள் காப்பாற்றப்பட்டபொழுது அவர்களுக்கு உதவிய செஞ்சிலுவைவச்சங்க அதிகாரிகள், கனடியத் தமிழ்ப்பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஹெரி ஆனந்த சங்கரி அவர்கள், கனடியத் தமிழர் பேரவையின் தலைவர் உட்படப் பல கனடியத் தமிழர் பேரவை முக்கியஸ்தர்கள், கனடிய வர்த்தக சம்மேளனத்தின் தலைவர் உட்பட அதன் முக்கியஸ்தர்கள் மற்றும் கடலிலே காப்பாற்றப்பட்ட தமிழர்கள், அவர்கள் குடும்பங்கள், அவர்கள் காப்பாற்றப் பட்டபொழுது அவர்கள் விடுதலைக்காகவும் நல்வாழ்வுக்காகவும் குரல்கொடுத்த அன்றைய கனடிய தமிழ்த் தலைவர்கள் மற்றும் இங்கிருந்து இந்நிகழ்வுக்காகச் சென்ற ஏனைய கனடியத் தமிழர்கள் எல்லோரும் இந்த விருந்துக்காக ஒன்றாகக் கூடினர். மிகவும் உற்சாகமான சூழ்நிலையிலேயே விருந்துக்கான ஆரம்ப உபசரிப்பு அபரிமிதமாக இருந்தது.

விருந்து இடம்பெற்ற அருங்காட்சியகத்தின் உத்தியோகத்தர்களும் மிகவும் உற்சாகத்துடன் இந்த விருந்துபசாரத்தை நடத்த உறுதுணை புரிந்தனர். இந்த விருந்திலே பல சுவாரஸ்யமான சம்பவங்கள் இடம் பெற்றிருந்தன.

31.08.2016 வார ஏட்டில்

திரு. டேவிட் பூபாலிள்ளை எழுதிய கட்டுரை - 3

கடந்தவார “தீபம்” இதழில் நியுபவுண்லாந்து மாகாணத்தின் சென் ஜோன்ஸ் நகரின் இயற்கை வனப்புடன் கூடிய இடத்திலே, அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்தின் கரையோரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த அருங்காட்சியகத்தில் ரொறன்ரோவில் இருந்து சென்றிருந்த நாம் கூடியிருந்தது பற்றிப் பார்த்திருந்தோம். இந்த விருந்து இடம்பெற்ற அருங்காட்சியகத்தின் உத்தியயோகத்தர்களும் மிகவும் உற்சாகத்துடன் இந்த விருந்துபசாரத்தை நடத்த உறுதுணை புரிந்தனர் என்றும் சொல்லி இந்த விருந்திலே நடந்த பல சுவாரஸ்யமான சம்பவங்களுடன் மீண்டும் அடுத்தவாரம் சந்திப்போம் என முடித்திருந்தேன். ஆனால் அதற்கு முன் இந்த வாரம் இன்னொரு சுவாரஸ்யமான சம்பவத்தைச் சொல்லிவிட வேண்டும்.

கடந்த வார இறுதியிலே மிக வெற்றிகரமாக நடந்து முடிந்த கனடியத் தமிழரின் இரண்டாவது “தெருவிழா” வைப் பற்றி நீங்கள் விபரமாக அறிந்திருப்பீர்கள். இலட்சக்கணக்கான மக்கள் உற்சாகத்துடன் அலை அலையென வந்து கலந்து சிறப்பித்த இந்த விழாவிலே நியுபவுண் லாந்து மாகாணமும் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பிடித்து விட்டது. “இதென்ன ரொறன்ரோத் தமிழர் தெருவிழாவில் நியுபவுண்லாந்து மாகாணமா?” என்று நீங்கள் யோசிப்பது எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் இந்த விழாவிலே கதாநாயக அந்தஸ்துப் பிடித்த படகு ஒன்றைத்தான் நான் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன்.

ஆம் 1986ஆம் ஆண்டிலே தமிழர்கள் இரண்டு படகுகளில் நியுபவுண்லாந்துக் கடலில் மிதந்தார்களே. அவற்றில் ஒரு படகுதான் தமிழர் தெருவிழாவிற்குக் கனேடியத் தமிழர் பேரவையினரால் கொண்டு வரப்பட்டுக் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டது. அலையென வந்த மக்களிடையே அந்தப் படகு தமிழர் தெருவிழாவில் மிதந்தது மனதை மயக்கும் ஒரு காட்சியாக எனக்குத் தென்பட்டது.

விழாவிற்கு வந்தவர்கள் அனைவரும் இந்தப் படகினைக் கண்டு மனம் உருகிப் போயினர். அதிக விபரம் தெரியாதவர்களும் அதுபற்றிய

விளக்கங்களைப் படித்து அறிந்து கொண்டனர். பின்னர் அந்தப் படகுடன் தாமும் நின்று படம் எடுத்ததைப் பார்க்கும்போது அது ஒரு கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. விழாவிற்கு வந்திருந்த மாற்று இனத்தவரும் அதேபோலவே இப்படகினைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். 30 வருடங்களுக்குப் பின்னர் காப்பாற்றப்பட்ட தமிழர்கள் நியுபவுண்லாந்து சென்று அங்கு நன்றி பாராட்டிய விபரங்களையும் அறிந்த மாற்றின மக்கள் நெகிழ்ந்து போயினர்.

படகில் வந்த தமிழர்களுக்கு மொன்றியாலில் இருந்து சென்று உதவி புரிந்த ஈழத்தமிழர் ஒன்றியத் தலைவர் பொன்னுச்சாமி அவர்கள் படகின் அருகே மூன்று நாட்களும் இருந்து பார்வையாளர்களுக்கு விபரங்கள் பலவற்றையும் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். அத்துடன் ரொறன்ரோவில் இருந்து சென்று உதவி புரிந்த தமிழீழச் சங்கத்தின் அருளையா அவர்களும் அங்கு வந்துநின்று சிறப்புத்துக் கொண்டிருந்தார். அத்துடன் படகில் வந்து காப்பாற்றப்பட்ட சில தமிழர்களும் அவர்களது பிள்ளைகளும் கூட அங்கு நின்று மேலதிக விபரங்களைத் தந்து கொண்டிருந்தார்கள். பலரும் இந்தப் படகைக் கண்டபின்னர்தான் 155 பேரும் எப்படியான உயிராபத்துடன் கனடா வருவதற்குத் தம் உயிரைப் பணயம் வைத்தனர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டனர். கனடா ஒரு மனிதாபிமான நாடு என்பதைப் புரிய வைக்க இந்தச் சம்பவம் ஒரு பெரும் உதாரணம் என்பதே பலரது கருத்தாகவும் இருந்தது.

ஒன்ராறியோ முதல்வர், ரொறன்ரோ மேயர், அமைச்சர் மக்கெலம் எனப் பல அரசியல் பிரமுகர்களும் அந்தப் படகைப் பார்த்தும், உயிர் தப்பிய “முன்னாள் அகதி”களின் கதைகளைக் கேட்டும் உளம் உருகினர். அரசியல் பிரமுகர்கள்கூடத் தங்களின் பேச்சுக்களின் இடையே இப்படகினைக் குறித்தும் பேசி அன்று அகதிகளாக வந்த இத் தமிழர்கள் இன்று கனடாவில் சிறப்புடனும், வளமுடனும் வாழ்வதைக் குறிப்பிட்டு மெச்சி வாழ்த்தினர்.

அது மட்டுமல்ல CTV, CBC, City News, CP24 உட்படப் பல தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களும் இந்தக் கப்பலைத் தொலைக் காட்சிக்காகப் படம் எடுத்து இதை ஒரு முக்கிய காட்சிப் பொருளாகக் காட்டி மூன்று நாட்களும் செய்திகளைத் தந்து கொண்டிருந்தன.

அதுமட்டுமல்லாமல் நியூபவுண்லாந்திலிருந்தும் பல விருந்தினர்கள் தமிழர் தெருவிழாவிற்கு வந்திருந்தனர். அவர்கள் தம் மாகாணம் தமிழர்களிற்குச் செய்த மனிதாபிமான உதவி ஒன்றாறியோ மக்களுக்குத் தெரிவிக்கப்படும் விதத்தைக் கண்டு பேருவகை அடைந்தனர். கனேடியத் தமிழர்சமூகமும், தமிழர் தெருவிழாவும் நியூபவுண்லாந்து மக்களின் இதயத்திற்கு மிக நெருக்கமானவையாக இருப்பதாகவும் உணர்ச்சி பொங்கக் கருத்துப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

தமிழருடைய கலை கலாசார, பண்பாட்டு விழுமியங்களைச் சக கனேடிய மக்களுடன் பகிர்வதற்காக நடத்தப்பட்ட இந்த மாபெரும் தமிழ்த் தெருவிழாவிலே தமிழர்களின் நன்றி மறவாமையைச் சொல்லும் ஒரு காட்சிப் பொருளாகச் சிறப்புடன் அமைந்திருந்தது இந்தப் படகு என்பதை இங்கே குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும்.

தமிழ்க் கனடியர்கள் வாழ்வில் மட்டுமல்ல, கனடா வரலாற்றிலும் ஒரு பெரும் மாற்றத்தை உருவாக்கிய சம்பவத்தின் சாட்சியே இந்தப் படகாகும் என்பதைத் தமிழர் தெருவிழாவிற்கு வந்த பலரும் புரிந்து கொண்டார்கள்.

35 வறுடங்களுக்கு ஸுன் ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சி

[குஸவர கியுபக் ஈழத்தமிழர் ஒன்றியம், மொன்றியல்.]

எனது பெயர் பொன்னுச்சாமி செல்வவடிவேல். 1986ஆம் ஆண்டு நான் கியுபெக் மாகாணத்தில் உள்ள மொன்றியல் நகரிலே வாழ்ந்து வந்தேன். அப்போது மொன்றியல் நகரில் தமிழ் அகதிகளாலும், தமிழ் உணர்வாளர்களாலும் “கியுபெக் ஈழத் தமிழர் ஒன்றியம்” என்ற அமைப்பு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு இயங்கி வந்தது. இச்சங்கம் மொன்றியல் நகரில் சென் ஸ்ரீபன் தேவாலயம் வாடகை இன்றி இலவசமாக வழங்கி இருந்த கட்டடத்தில் அலுவலகம் அமைத்து இயங்கி வந்தது. இச்சங்கம் தமிழ் அகதிகள் நலனுக்காகவும், புதிதாகக் கனடாவரும் தமிழ் அகதிகளுக்குத் தேவையான முதல் உதவிகளை வழங்கவும் தாயகத்தில் பல இன்னல்களுக்கிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ் உறவுகளின் அவல நிலையைக் கண்டிய மக்களுக்கு எடுத்துரைப்பதற்குமெனச் செயல் திட்டங்கள் பலவற்றை நடாத்தி வந்தது. 1986ஆம் ஆண்டு நான் இதன் தலைவராகக் கடமை ஆற்றி வந்தேன். அந்தக் காலகட்டத்தில் நான் ஒரு துணி தயாரிக்கும் நிறுவனத்தில் இராசயன ஆய்வுகூடத்தில் ஆய்வு கூட உதவியாளராக வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன்.

1988 ஆகஸ்ட் 12 திகதி

அன்று எனக்கு இரவு 12 மணி முதல் காலை 8 மணி வரையிலான பணிநேரம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. வழமைபோல் இராசயன ஆய்வு கூடத்தில் நான் இரவு 12 மணிக்கு வேலையை ஆரம்பித்தேன். நான் வேலை செய்த தொழிற்சாலையில் இரவு நேரத்தில் “எடி” என்ற ஒரு வெள்ளை இனத்தைச் சேர்ந்தவர் பாதுகாப்புப் பணியாளராக வேலை செய்து வந்தார். இரவு நேரங்களில் “எடி” ரோந்து செல்லும் போது இராசயன ஆய்வு கூடத்திற்கு வரும் போது என்னுடன் பல விடயங்கள் பற்றி உரையாடுவார். அவருக்குத் தெரியும் நான் இலங்கையில் இருந்து வந்து கனடாவில் குடியேறியவன் என்று.

1986ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 12 அதிகாலை 3 மணியளவு

நான் வேலையில் ஈடுபட்டு இருந்தபோது “எடி” அவசரமாக இராசயன

கூடத்திற்கு வந்து தான் வானொலியில் செய்திகள் கேட்டதாகவும் கனடாவின் நியு பவுண்லாந்துத் தீவுக்கு அருகே 155 பேர் மீனவர்களால் காப்பாற்றப்பட்டதாகவும், அவர்கள் சிறிலங்காவிலிருந்து வந்ததாகச் என்றும் சந்தேகப்படுவதாகவும் குடிவரவு இலாகா கூறுகிறார்கள் எனவும் எடி என்னிடம் கூறினார். நான் எடியிடம் தொடர்ந்து வானொலிச் செய்திகளைக்கேட்டு மேலும் ஏதும் தெரியவந்தால் கூறுமாறு வேண்டினேன். நேரம் செல்லச் செல்ல கடலிலே காப்பற்றப்பட்டவர்கள் சிறிலங்காவைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் என்றும் அவர்கள் அகதி நிலை கோரி உள்ளார்கள் எனவும் “எடி” சொல்லி அறிந்து கொண்டேன். உடனடியாக அவர்களுக்கு எங்களாலான உதவிகள் அனைத்தையும் செய்ய முடிவு செய்தேன். அதிகாலை என்றபடியால் உடனடியாக எமது சங்க நிர்வாகிகளுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாத படியால் எனது பணிநேரம் காலை 8 மணிக்கு முடிந்த பின்பு தொடர்பு கொள்ளலாம் என முடிவு செய்தேன். எனது வேலை முடிந்து வீடு திரும்பியவுடன் எமது சங்கத்தின் நிர்வாகிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்து ஒரு சட்டத்தரணியை அமர்த்தி அவரோடு நிர்வாகக் குழுவில் இருக்கும் ஒருவரை உடனடியாக நியுபவுண்லாந்திற்கு அனுப்ப முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

1986ஆம் ஆண்டு 12ஆம் திகதி பகல்

மொன்றியல் நகரில் குடிவரவு சம்பந்தப்பட்ட சட்டத்தரணி திருமதி “யொயஸ் யட்டி” என்பவரை அணுகி எம்முடன் நியுபவுண்லாந்துக்கு உடனடியாகப் புறப்படுவதற்குச் சம்மதமும் பெற்றுக் கொண்டோம். நிர்வாக சபையிலிருந்து யார் நியுபவுண்லாந்து செல்வது என்ற பிரச்சினை எழுந்த போது, எவரும் செல்வதற்குத் தயாராக இல்லாத நிலைமையில், வேறு வழியின்றி நான் போவதற்கு ஒத்துக் கொண்டேன். நான் வேலை செய்த நிறுவனத்தைத் தொடர்பு கொண்டு ஒரு கிழமை லீவு கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் காரணத்தைக் கேட்க உண்மையான காரணத்தைக் கூறினால் லீவு தரமாட்டார்கள் என்று கருதி, குடும்பப்பிரச்சினை எனக் கூறினேன். 3 நாட்கள் மாத்திரம் லீவு தந்தார்கள். உடனடியாக விமானச் சீட்டுகள் ஒழங்கு செய்து நானும் திருமதி யட்டிடும் பிற்பகல் ஒரு மணிக்குப் புறப்படுவதற்குத் தயாரானோம்.

கியூபெக்டும் குடிவரவு அமைச்சர்களும்

1986ஆம் ஆண்டு குடிவரவு அமைச்சராகக் கௌரவ பொத்வா பூசாட் என்ற கியூபெக்கைச் சேர்ந்த பிரஞ்சுக் கனடியர் இருந்தார். உதவிக் குடிவரவு அமைச்சராக, மொன்றியல் நகருக்கு அருகே உள்ள வெஸ்ட் அயிலண்ட் தொகுதியின் பாராளுமன்ற அங்கத்தவரான கௌரவ கெரி வெய்னர் என்பவர் இருந்தார். உடனடியாகக் கௌரவ கெரி வெயினர் தொகுதியில் வசித்த ஒரு தமிழர் மூலம் கனடா வந்துள்ள 155 அகதிகளைத் திருப்பிச் ஸீலங்காவிற்கு அனுப்ப வேண்டாம் என்ற கோரிக்கையை உதவி அமைச்சரிடம் முன் வைத்தார். உதவி அமைச்சரும் தன்னால் இயன்றதைச் செய்வதாக உறுதி அளித்தார்.

மொன்றியல் ஊடகங்களும், அகதிகள் வசூலகச் செய்திகளும்

நானும் திருமதி யடீடும் நியூபவுண்லாந்து செல்ல இருப்பது பற்றி மொன்றியல் ஊடகங்களுக்குத் தெரியவர அவர்கள் எனது தொடர்மாடி வீட்டுக்குப் படை எடுத்தனர். எங்களுக்கோ நியூபவுண்லாந்தில் வந்து இறங்கிய தமிழர்கள் பற்றிய விபரங்கள் தெரியாத படியால் அவர்களுக்கு எங்களால் தகவல்கள் ஒன்றும் அளிக்க முடியவில்லை. நானும் திருமதி யடீடும் மொன்றியல் விமான நிலையத்திற்குச் சென்ற போது அங்கும் தொலைக்காட்சி நிருபர்கள் காத்திருந்து புதிய தகவல் ஏதும் கிடைத்ததா என வினாவினர்.

நியூபவுண்லாந்து சென் ஜோன்ஸ் விமான நிலையம்! மலை நேரம் 8 மணி!

நானும் திருமதி யடீடும் சென் ஜோன்ஸ் விமான நிலையத்தைச் சென்றடைந்த போது கனடியப் பொலிசாரும் சில பத்திரிகையாளர்களும் எமக்காகக் காத்திருந்தனர். கனடியப் பொலிசார் எம்மை நிறுத்தி நாம், ஏன் அங்கு வந்துள்ளோம். எமக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாரும் அந்த கப்பலில் வந்துள்ளார்களா என வினாவினர். நாம் யார் என்ற விபரத்தைக் கூறியவுடன் எம்மைச் செல்ல அனுமதித்தனர். கப்பலில் வந்த அகதிகள் 155 பேரும் சென் ஜோன்ஸில் உள்ள மெமோரியல் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் விருதியில் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தனர். எங்களைச் சிபிசி தொலைக்காட்சி நிருபர் ஒருவர்

தன் காரில் அழைத்துச் சென்று பல்கலைக்கழக விருதியில் விட்டார். விருதிக்கு வெளியே 10க்கு மேற்பட்ட தொலைக்காட்சிக் குழுவினரும் சிலர் கமெராக்களுடனும் காத்து இருந்தனர். அவர்கள் விருதிக்குள் செல்வதைத் தடுக்கப்பலத்த பொலிஸ் பாதுகாப்புப் போடப்பட்டிருந்தது. பொலிசாரிடம் அனுமதி பெற்று நாம் உள்ளே சென்ற போது 146 ஆண்கள், 3 பெண்கள் 5 சிறுபிள்ளைகள் இருப்பதைக் கண்டோம். வெகு பயத்துடன் காணப்பட்ட அவர்கள் எம்மை நம்ப மறுத்து, நாங்கள் உளவு பார்க்க வந்திருப்பவர்கள் போன்ற தோரணையில் உரையாடினார். நானும் திருமதி. யடீடும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு நாங்கள் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வந்தவர்கள் என்பதை உணர்த்தினோம். பின் ஒருவாறு அவர்கள் எங்களை நம்பி ஏற்றுக் கொண்டனர். தாங்கள் மொழி பெயர்ப்பாளர்களாகக் கனடிய அரசாங்கத்தால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு வந்த, தமிழர்களால் கூடாத முறையில் நடாத்தப்பட்ட படியால் தான் அப்படி நடந்தாகக்கூறி மன்னிப்புக் கேட்டனர். கனடியக் குடிவரவு அதிகாரி ஒருவர் எங்களை அகதிகளுடன் மாணவர் விருதியில் தங்க அனுமதி அளித்தார். இரவு முழுவதும் கப்பலில் வந்தவர்கள் தாம் எவ்வாறு உயிர் பிழைத்து மீனவர்களால் காப்பாற்றப்பட்டுக் கரை சேர்ந்தனர் என்ற கதைகளைக் கூறினர்.

ஆகஸ்ட் 13, 1988 மாணவர் விடுதி

காலை முதலே தொலைக்காட்சி, பத்திரிகையாளர் விருதிக்கு முன் கூடி உயர்வான இடங்களிலும், சிலர் மரங்களிலும் ஏரியும் கப்பலில் வந்தவர்களைப் படம் பிடிக்கவும் பேட்டி எடுக்கவும் காத்திருந்தனர். நிலைமை மோசமாகலாம் எனக் கருதி ஒருவரையும் வெளியே செல்ல அனுமதிக்கவில்லை. சில பத்திரிகையாளர் பொலிஸ் பாதுக்காப்பை மீறி விருதிக்குள் நுழையப் பார்த்தனர். இவற்றைச் சமாளிக்கச் செஞ்சிலுவைச் சங்கப் பிரதிநிதிகளுடனும் கனடியக் குடிவரவு அதிகாரிகளுடனும் கலந்து ஆலோசித்து அன்று பிற்பகல் செஞ்சிலுவைச் சங்கக் கட்டடத்தில் ஒரு பத்திரிகையாளர் மகாநாடு ஒழுங்கு செய்வதாக அறிவித்தல் விடப்பட்டது.

ஆகஸ்ட் 14, 1988

பிற்பகல் செஞ்சிலுவைச் சங்கக் கட்டடம் சென் ஜோன்ஸ்,

நியூபவுஸர்லாந்து

கப்பலில் வந்தவர்களில் 20 ஆண் பெண்களும் நானும் திருமதி. யபீட்டும் செஞ்சிலுவைச் சங்கக் கட்டடத்திற்குச் சென்றபோது கனடிய அமெரிக்க சர்வதேச ஊடகங்களின் பிரதிநிதிகள் குவிந்து இருந்தனர். கப்பலில் வந்தவர்களுக்காகக் கதைப்பதற்கு திரு. விஜயநாதன் என்பவர் தயார் எனக் கூறி முன் வந்தார். ஊடகவியலாளர்களின் கடுமையான கேள்விக் கணைகளைச் சாமாளிக் க முடியாது மிகவும் கஷ்டப்பட்டோம். திரு. விஜயநாதன் வெகு துணிவுடன் விவாதம் புரிந்தார். அந்தக் காலகட்டத்தில் உலகில் பெரிய சம்பவங்கள் ஒன்றும் நடைபெறவில்லை என்ற காரணத்தால் கப்பலில் 155 பேர் வந்திருங்கியது. பெரிய விடயமாக உருவெடுத்தது.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பிறகு கனடாவிற்கு வந்த முதல் அகதிக் கப்பல் என்ற படியால் இது கனடியர்களால் வெகு உன்னிப்பாகக் கவனிக்கப்பட்டது.

ஆகஸ்ட் 15, 1986

செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் உதவியாலும் கனடிய அரசாங்கத்தின் உதவியாலும் அகதிகள் வெகு திறம்படக் கவனிக்கப்பட்டனர். செஞ்சிலுவைச் சங்கம் போடுவதற்கு உருப்புக்கள், மற்றும் உபகரணங்களை வழங்கியது. மருத்துவ பரிசோதனைகளும் செய்யப் பட்டன. கனடிய அரசாங்கம் திறமான சுவையான உணவும் வழங்கியது. குடிவரவு இலாகா ரொறன்ரோவிலிருந்து மேலும் தமிழ் மொழிபெயர்ப் பாளர்களை வரவழைத்துத் துரிதமாக விசாரணைகளை மேற்கொண்டனர். கனடியப் பிரதமராக விருந்த கௌரவ மல்ரோனி அவர்கள் எதிர்க்கட்சிகளின் எதிர்ப்பை மீறியும், சொந்தக் கட்சியின் அங்கத்தவர்கள் எதிர்ப்பை மீறியும் கப்பலில் வந்த தமிழ் அகதிகள் திருப்பி அனுப்பப்பட மாட்டார்கள் என அறிவித்தார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் கொன்சவேட்டிவ் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தது. லிபரல் கட்சி எதிர்க்கட்சியாக இருந்தது. லிபரல் எதிர்க்கட்சிப் பேச்சாளர் தமிழ் அகதிகளை வெளியேவிட வேண்டாம் எனவும் தடுப்பு முகாமில் போடுமாறும் பாராளுமன்றத்தில் உரை ஆற்றினார். தான் இதற்குச்

சம்மதிக்க மாட்டேன் எனக்கூறப் பிரதமர் மல்ஹோனி அவர்கள் வெளியே விடப்படுவார்கள் என்றும், அரசாங்கச் செலவில் அகதிகள் மொன்றியல், ரொறன்ரோ நகர்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுவார்கள் எனவும் அறிவித்தார்.

ஆகஸ்ட் 17, 1986

தமிழ் அகதிகள் அனைவருக்கும் ஒரு வருட மினிஸ்டேர்ஸ் பெர்மிட்டும், வேலை செய்வதற்கு அனுமதியும் வழங்கப்பட்டன. கனடிய அரசாங்கம் 155 பேர் செல்லக் கூடிய விமானம் ஒன்றை வாடகைக்கு அமர்த்தி, அது மொன்றியல் நகருக்குச் செல்ல விரும்பிய 93 பேரையும் ரொறண்டோ நகருக்குச் செல்ல விரும்பிய 61 பேரையும் ஏற்றி முதலில் மொன்றியல் புறப்பட்டது. குடிவரவு இலாகா அதிகாரி ஒருவர் என்னையும் வாடகை விமானத்தில் செல்ல அனுமதி அளித்தார். நானும் கப்பலில் வந்த 93 பேரும் மொன்றியல் நகருக்குக் கொண்டு வரப்பட்டோம்.

டோவால் விமான நிலையம் மொன்றியல்

தமிழ் அகதிகள் மொன்றியல் வருவது கேள் விப் பட்டு பெருந்தொகையான தமிழ் மக்கள் அவர்களை வரவேற்க விமான நிலையத்தில் கூடினர். அகதிகளை விமான நிலையக் கட்டடத்துக்குள் வர விட்டால் நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போய்விடும் எனக் கருதி விமான நிலைய அதிகாரிகள் அகதிகளைக் கட்டடத்துக்குள் கொண்டு வராமல் பேருந்துகள் ஒரு தரைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு, மொன்றியல் நகருக்குச் செல்ல ஒழுங்குகள் செய்தனர். இதற்கிடையில் மொன்றியல் நகரில் இயங்கி வரும் “சன் யுத் ஓகைசேசன்” என்ற அமைப்பு அகதிகள் அனைவரையும் ஓர் இரவு இலவசமாக மொன்றியல் நகரில் தலை சிறந்த இரு ஒட்டல்களில் தங்க ஒழுங்கு செய்து இருந்தனர். அகதிகள் குயுன் எலிசபெத் ஒட்டலிலும் கொலிடே இன்னிலும் முதலிரவு தங்கினர். அன்றிரவு பத்திரிகையாளரின் கடுமையான வேண்டுகோளுக்கு இணங்கக் கப்பலில் வந்த சிலரைப் பேட்டி காணப் பத்திரிகையாளர் மகாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது.

அதில் கப்பலில் வந்தவர்கள் கூறுவது போல இந்தியாவில் இருந்து வரவில்லை அவர்கள் ஜேர்மனியில் இருந்துதான் வந்திருக்கிறார்கள்

என்ற பிரச்சினைகள் கிளப்பப்பட்டன. ஆனால் கப்பலில் வந்தவர்கள் தாங்கள் இந்தியாவில் இருந்து வந்ததாகவே கூறினார்.

ஆகஸ்ட் 18, 1986 கியுபெக் அரசாங்கக் குழுவரவு இலாகாக் கட்டம்.

கியுபெக் அரசாங்கம் கப்பலில் வந்தவர்களுக்கு ஒரு சலுகையை அறிவித்தது. கப்பலில் வந்தவர்கள் மற்ற நாட்டு அகதிகளுடன் சேர்ந்து “கெல்த் காட்டுக்கும் வெல்பெயர்” எடுக்க தேவையான பத்திரங்களுக்கும் விண்ணப்பிக்கத் தேவை இல்லை என்றும் கப்பலில் வந்த தமிழ் அகதிகளுக்கு விசேட ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளது எனவும் அறிவித்தனர். அடுத்த நாளே அனைவருக்கும் கெல்த்காட்டும் வெல்பெயர் எடுக்கப் பத்திரங்களும் வழங்கினர்.

இதற்கிடையில் கப்பலில் வந்தவர்கள் தாங்கள் முதலில் இந்தியாவில் இருந்து வந்ததாகக் கூறியது உண்மை இல்லை என்றும் தாம் முன்பு ஜேர்மனியில் அகதி நிலை கோரியதாகவும், தாம் அங்கே மிகவும் கேவலமான முறையில் நடத்தப் பட்டதாகவும், கியுபெக் ஈழத்தமிழர் ஒன்றியத்தினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட பத்திரிகையாளர் மகாநாட்டில் கூறினர். இதைக் கேள்விப்பட்ட சில கனடியர்கள் இவர்கள் பொய் கூறிவிட்டார்கள். இவர்களைக் கனடாவில் வைத்து இருக்க வேண்டாம். திருப்பி அனுப்பி விடுங்கள் என்று குரல் எழுப்பினர். ஆனால் பிரதமர் மலரோனி இவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். கப்பலில் வந்த அனைவரும் அகதிகளாகக் கனடாவில் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டனர். ஒருவர் கூட இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படவில்லை.

AUGUST 11 1986

CHANGED GUS DALTON'S LIFE

My father, Gus (Augustine), was a kind person with a magnetic personality who was devoted to his family. He was a responsible, loving, generous, thoughtful, and supportive father and husband. He did everything possible to make his family happy. His life was about taking care of his family and helping those in need. He was known for his kindness, hospitality, storytelling, humour and for standing up for what he believed was right. He was a hard worker and his favourite job was fishing. He would not have retired if his health had not deteriorated.

My dad always stood up for what he believed was right. For example, in the early 1960's, dad secured a job in Labrador working with the local Indigenous people. He became upset when he found out the Indigenous men had to wait until they, the white men, were finished eating in order to eat their meal. Dad brought this issue to the attention of his supervisor and asked, "Why do these men have to wait until we are finished our meal to eat?" The supervisor said he did not know why but he did not think it was right either, but he was following orders he was given.

August 11, 1986 was the day that changed my Dad's life. This was the day 155 Tamil refugees from Sri Lanka appeared out of the fog. The day before the rescue, Dad woke to tell mom he had a dream about rescuing people on the water. The premonition became reality, the next night that is exactly what happened. From that day forward, Dad was known for rescuing the Tamils and everyone wanted to hear his version of the story.

This is my recollection of how the rescue transpired. Upon seeing the people through the fog both in shock and in rescue mode, Dad went into action. He knew it was real but he could

hardly believe what he was seeing. Two small boats overloaded with people sitting helplessly on the cold Atlantic Ocean. Someone in the crew called out to ask where they were from, but no one answered. Dad started strategizing and knew what he had to do to move the people out of the two boats safely. He did not have time to think about who the people were or where they came from or why they were in lifeboats. Dad just went into action to save them. He ordered his crew to take a piece of rope and make a barrier around the sides of his boat. Once this task was done, he then reversed his boat very slowly to position it between the two small boats in order not to capsize them. The small boats were then secured to both sides of his boat to create balance. It was a precarious situation considering their location and the overcrowded boats. When this was done, he instructed the crew to offload the codfish caught in their traps that morning to reduce the weight in the boat in order to take aboard as many people as possible. Once his boat was up to capacity, he instructed his crew to put the rope barrier back in place. This barrier was to demonstrate that he could take no one else onboard. In the meantime, Dad had called on neighboring boats to come and assist. When they arrived, they took aboard the remaining people that were still in the lifeboats. In the meantime, Dad had radioed the Canadian Coast Guard's Marine Communications and Traffic Services Centre in Placentia to notify them of the situation. He was instructed not to land the people. He was informed that the Canadian Coast Guard ship would come by in a few hours to pick the people up. While they waited, Dad and his crew distributed all the food and water they had on the boat. Dad told us about a little girl who was among them. Dad said she looked to be around 5 years old. She was in the galley with Dad while he was cooking oatmeal. Dad offered her some oatmeal but she seemed afraid to eat. Dad ate some to show her it was okay to eat then she ate it. Telling this story Dad would get teary-eyed. Dad often wondered what happened to her.

After the people transferred to the Coast Guard ship, Dad and his crew went home to Admiral's Beach. When they arrived at

the wharf, members of the Canadian Security Intelligence Service (CSIS) were waiting to question Dad about the situation. After a few hours of questioning, he was allowed to leave. The days following were intense, with journalists calling to speak with Dad as the rescue became a local, national, and international story. In the early years after the rescue, Dad received a couple of Christmas cards from the Tamils.

In 2011, Dad was contacted by Gary Anandasangaree and the Canadian Tamil Congress (CTC) to plan a celebration in Newfoundland for the 25th anniversary of the rescue. This was the first time that Dad and his crew would be reunited with a couple of the people they rescued. These people were Siva Mehanathan and Baskaran Nadarajah. We invited them to his home in Admiral's Beach where a boat ride and an Irish/Newfoundland party was arranged for the guests. The Canadian Tamil Congress (CTC) also arranged a formal dinner in St. John's for Dad, his crew and their families.

In 2012, Dad was a guest at the CTC's annual Thai Pongal dinner in Toronto where Dad was presented with the Leaders of Change award. Dad was received so kindly by everyone and said, "I feel like I am at home". In 2012, Dad also received the Queens Jubilee Medal.

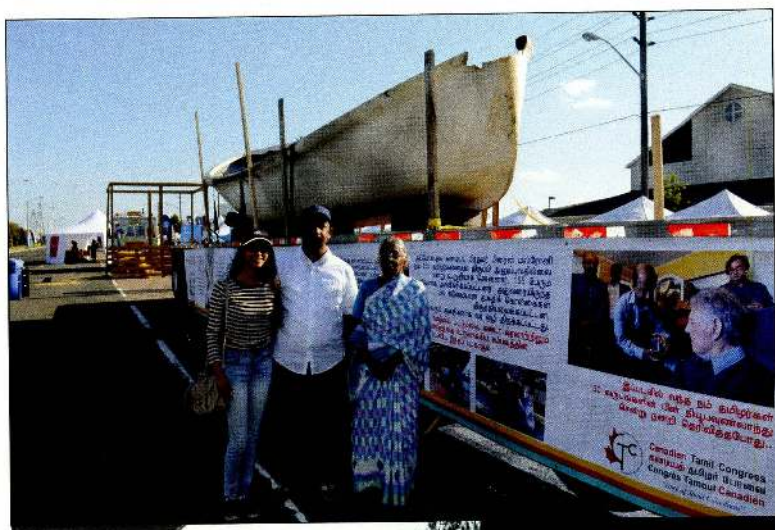
In 2016, four of the 155 rescues along with their families, members of the CTC, and other Tamil Canadians travelled from Toronto to Newfoundland to celebrate the 30th anniversary of the rescue. They were here in Newfoundland to meet Dad, the Fishermen, and Canadian Coast Guard. When they arrived, they travelled from St. John's to Admirals Beach. Cyrus Sundar Singh, a Filmmaker who was documenting the Tamils journey, had found the location of the lifeboats back in 2000. As a result of his research, they were able to reunite with one of the lifeboats. This was the first part of a very emotional reunion especially for Shanmuga (Paul) Puvanendran and Suhapiramam Annalingam because this was their first visit to Newfoundland, as well as, for Baskaran Nadarajah and Siva Mehanathan. This was also their first time

seeing the lifeboats since being rescued. When they arrived in Admiral's Beach, everyone was excited to witness the reunion. Suhapiramam Annalingam presented Dad with a golden anchor shaped pin, representing the rescue and their journey to Canada. This was a very emotional presentation. The CTC also arranged a celebration dinner at The Rooms in St. John's. Later, in 2018, Dad was awarded, posthumous, the Canadian Meritorious Service Medal for rescuing, without hesitation, 155 Tamil refugees.

During this final visit, my Dad's health had deteriorated. Parkinson's disease, Lewy Body Dementia and Glaucoma had robbed him of his once happy face and ability to express his excitement and enthusiasm. He often said to us "they deserved their freedom." My Dad is no longer with us but the friendship and mutual respect will live on forever. We are one family.

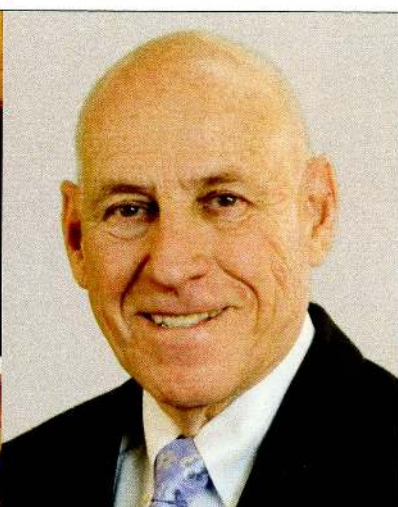
Written by Diane Dalton

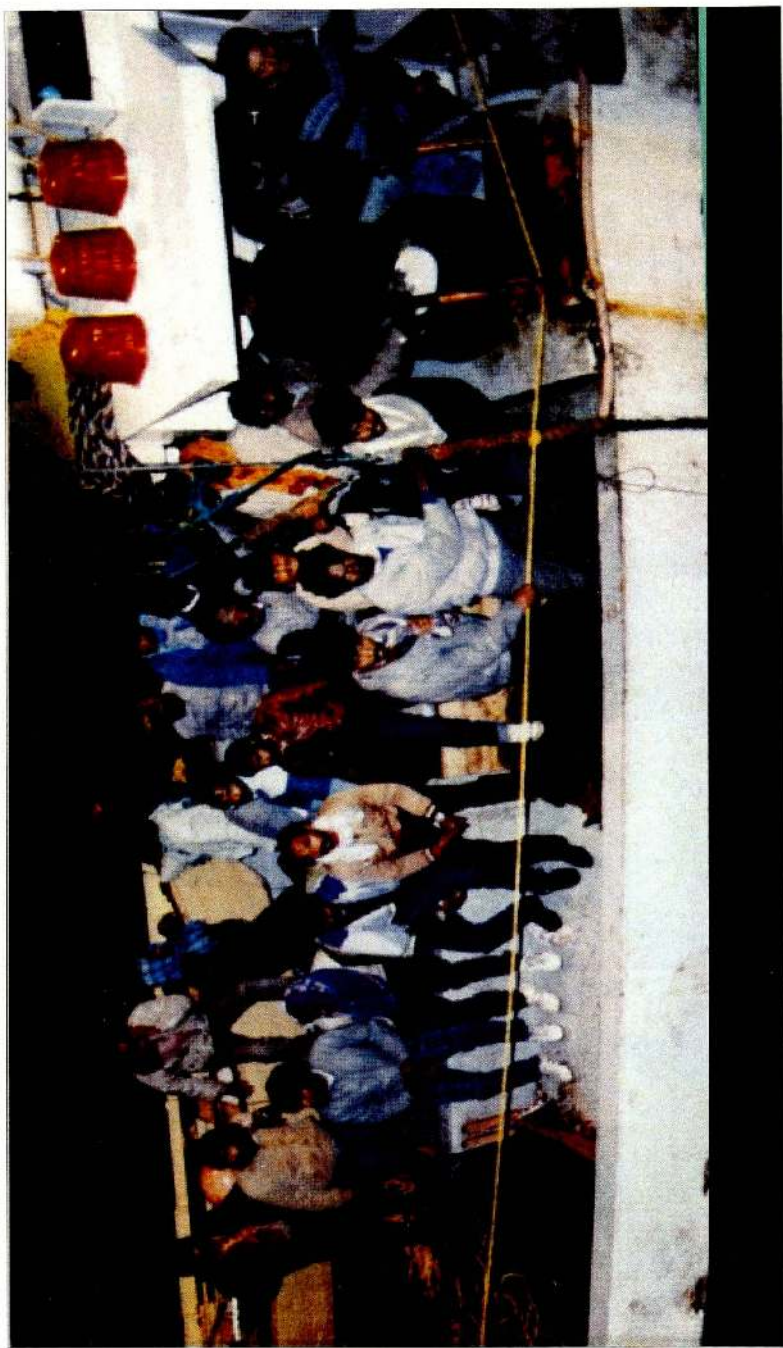

Brian Mulroney
The Then Prim Minister

Gerry Weiner
The then deputy minister of
Immigration & Emigration

TAMILS' BOATS IN CANADA'S HISTORY

Pandit S.V.Panjatcharam

PREFACE

In August 1986 in the Canadian history an important incident occurred. In the Atlantic Ocean 155 Tamil refugees were about to drowned because of the superfluous weight of the life boats they were in. At that time a Canadian fisherman bravely rushed to the scene and rescued them. Then they were brought ashore by the Canadian coastal guard boat and given first aid by the Red Cross. Then those 155 refugees were given the Canadian citizenship and now they have multiplied and living richly in Canada. To intake and absorb these 155 refugees, the then deputy immigration minister Gerry Weiner and Prime Minister Mulroney used this opportunity and changed and modified the immigration law. Since then, the new law helped about 350 000 Tamil refugees and hundreds and thousands of refugees from Syria, Libya, Afghanistan and Ukraine to seek and receive asylum in Canada.

TWO GREAT MIGRATIONS IN TAMILS' HISTORY

The researchers had put forward and presented substantial and considerable doubts about the ancient Tamil migration from Kumari continent many thousands of years before and the midst of the (Lemuria) historic migration of the mankind.

But it is clear and well-known fact that in the last 200 years Tamils have migrated from their Motherland in large quantity to various countries in the world in two phases.

When Europeans were ruling Ceylon and India, about 200 years ago due to poverty, indigence and enticement of Europeans, the Tamils from Tamil Nadu India went to settle in specific countries where Europeans promised that the land of

milk and honey were flourishing. They believed and went with families by thousands in sailing boats and settled in countries like Cuba, Guyana, Fiji, South Africa, Mauritius, Burma, Malaya, Singapore and Ceylon. This is the first massive migration of Tamils in the history.

The second great migration of Tamils of Tamil Eelam is taking place for the last 40 years. This is the result of the planned and tactical massacre and carnage and communal clash unleashed by the Sinhala regimes towards the Tamils in 1958, 1977, and 1983 and in 1985 driving away the Tamils from coastal villages and Islands, and then during the last war in Mullivaikal (2009) where 1 ½ lakhs of innocent Tamils were killed, 90 000 Tamil females were widowed, 35000 disabled and about 24000 Tamils were missing after surrendering to the armed forces. Approximately 10 lakhs of Eelam Tamils emigrated to Canada, Britain, France, Italy, Australia, India, Norway, Germany, Switzerland and more than 50 countries to protect their lives and in fear.

During this escape thousands of Tamils died when the boats they were traveling capsized. In desperation when travelling from country to country they were dumped and packed into cargo and freight containers and hundreds of them died due to suffocation and asphyxia. Some of them died of illness and some frozen to death due to biting cold. Even some Tamils were killed and buried by the human traffickers.

Thousands of Tamils who survived these horror journey and reached Germany were detained in Refugee camps for years. Those refugee camps were similar to jail. They were suffering as they had fallen into the fire from the frying pan.

At this time there was a propaganda from a shipping company in Germany that they will take them to Montreal Canada if

substantial refugees are willing to pay \$ 5000.00. This news gave hope to the disheartened 155 Tamil refugees. Those 155 Tamils paid \$ 5000.00 and started each of their journey by sea on the 1st of August 1986.

A ship with these 155 Eelam Tamils started its voyage from port of Hamburg Germany. The horror and woes they faced during that journey was written as an interview article by the famous author A. Muthulingam and published by the Tamil Nadu magazine "Junior Vikatan" in the name of "THADAM" and was read by more than 50 lakhs of Tamils around the globe. Later it was re published in Canadian "Thamilar Thakaval" annual magazine in 2016 and in "ULAGA THAMILAR" newspaper, then in English journal "VOICE" this article was written by Arabi, Arani and Suhapiramam.

The missed informations about this dangerous journey are compiled, accumulated and presented in this book. This is a historical record and document of the great journey of the Eelam Tamils. The purpose and goal of this article is for the reference and usage of our future generations. It is remarkable that this migration has secured an important place in the history of Canada.

THE UNEXPECTED GOOD SAMARITAN WHO SAVED FROM DEATH

These 155 Tamils from Germany were locked up like congested herd in the basement of a cargo ship. Later it came to the lime light that the ship had no license for sea travel and it was licensed coal carrying ship for the travel only in lakes. That basement of the ship only had one or two light bulbs, inconvenient bathrooms and dusky light. There were no seats in the ship basement they were dumped. Canned food and drinking water were given by the sailor. So, these refugees

facing with predicament in the swaying ship in the Atlantic Ocean spent 10 horrible days and 10 nights in peril.

On the 10th day the ship Captain opened the basement door and packed those 155 Tamils in two life boats which were bound together where those boats capacity were only for 40 people. They were huddling in that small boats and unable to stand. He did not allow to take their belongings with them. Only one life boat had the engine. He told them that Montreal is only 300 meters away and he went away leaving them in those life boats. Because of over weight the sea water was up to the edge of the boat and if anyone of them move, there was a danger that the sea water might flow inside the boat and can capsize.

It was getting dark and the people were desperate and depressed as they had not seen any sign of Montreal as they had travelled more than 300 meters as the captain told. The boats were moving slowly throughout the night and it was dawn and it was raining. They were throwing the rain water from the boat into the sea with small bowls to prevent the boat from drowning.

The day passed by and it was dark again. The passengers screamed when they heard a massive sound and saw a massive and mammoth figure like black mountain arising from the bottom of the sea and submerging. Now the slow-moving boats stopped and were swaying. They realized that they were trapped in an irreversible danger and that was their end of life. They screamed "Help Help" in panic. Some of them cried "God is the refuge". The night passed by and dawned as they were crying and sobbing. As they were exhausted and lost hope, suddenly they were excited when they saw a big boat at a distance in the sea. They tied one of the top wears on a pole and lifted up waved and shouted "HELP HELP". After sometime they realized that the boat was travelling towards

them. They were so excited that they were shedding tears of joy and cheered. They realized it was a fishing boat belonged to a white person. Even the people who cannot speak English raised and waved their hands and shouted "HELP HELP".

The fisherman redeemer was making calls and giving instructions to someone on his cell phone. Then he was dumping the pile of fish from his boat into the sea and while he was doing that, two more big boats were coming towards them doing the same act. Then those 155 Tamils were transferred from the life boats to the 3 big boats at a pace but with lot of attention and care. Now those refugees were confident that they will not die and their fear of life was riddance and now they felt that they were dying of thirst. The rescuers noted that and gave them water in allotment which was kept for the fishermen. Then a big ship arrived at the scene after the SOS call from the fishermen skipper Guz Dalton. Then those 155 passengers were transferred to the ship by a rope ladder.

While climbing on the ladder one passenger fell down onto another passenger Mr. Suhapiramam and he fainted. Then he was transferred into the ship. Then that ship called "Leonard j. Cowley" arrived at the harbor of Newfoundland after sailing 300 Km.

ANXIETY ERASED BY COMPASSION AND SYMPATHY

The arrival of Tamil refugees was flashed as headline news in all Canadian media. An Eelam Tamil Mr. Sylvester Rasaratnam who was studying at the Memorial University of New foundland saw this news and hurried to the port. He called for the ambulance and Mr. Suhapiramam was taken and admitted at the hospital for treatment.

Then those 155 refugees who were wearing the same clothing

for 12 days were given new clothes, food, beverages and medical treatment. The Red Cross workers who arrived there took all the cloths from the refugees, washed dried and handed back to them.

The great savior skipper Guz Dalton who rescued the refugees without any knowledge of whom they were and where they were from was detained in jail for 3 days by the authorities citing the law for bringing alien, illegal immigrants and non-citizens into Canada and this news was flashed in the media. One of the daughters of Mr. Dalton who was studying at university far away hurried to the place of detention, argued, advocated and freed Mr. Dalton.

The driver of the ambulance was in conversation with Mr. Sylvester Rasaratnam who was accompanying Mr. Suhapiramam said that Mr. Suhapiramam had died but he survived by the grace of God.

Among those 155 Tamils, majority of them went to the province of Ontario and to Montreal according to their wishes from Newfoundland. They reached their destinations by plane.

That time Prime Minister Brian Mulroney agreed to grant citizenship to those 155 refugees and the authorities were engaged to enforce this process. But the tribals took counter stand for this action as the refugees were of impunity to the country. Those refugees were disgraced where ever they came to face to face with them. Taking this into consideration, the Govt. of Canada delayed the citizenship process but issued them visitor's visa and accepted them into Canada. Then they were given Permanent Resident ship after 3 years. Then they were subjected to oral test for citizenship and everyone of them was accepted as Canadian citizen.

When it was reported that the senior citizens were disgracing the refugees that they were brought by boats, Mr. Gerry Weiner lashed back at them in public, that the people who entered Canada in time to time by boats were the people who were accusing these refugees.

In the history of a multitude of people who came to Canada to resettle after an interval of 200 years, it was the erstwhile Canadian Prime Minister "Mr. Mulroney" who approved the migration of 155 Tamil refugees for the first time and he is held in high esteem by the Tamil Canadians domiciled in Canada even to date.

In an event that took place in January 2020 organized by the National Council of Canadian Tamils held in Toronto, former Prime Minister Mr. Mulroney was honoured and his daughters received the accolades that was presented. Further, the Tamil institutions such as the Council of Tamil Canadians continue to regard the degree of humanity of Mr. Mulroney wholeheartedly.

Those 155 Tamil refugees having obtained their permanent citizenship in Canada have gained housing facilities, properties, employment opportunities, educational advancements and all basic amenities in Toronto and Montreal. The Council of Tamil Canadians has been working tirelessly in that regard.

Records of compassion in the history of Canada.

The arrival of the Tamil refugees in Canada in the year 1986 which had been a landmark event is being telecast in the English and French media and in the print media with photographs, including the broadcasting the historic event over the radio. Of them, the newspaper "Toronto Star" has been publishing this arrival of these boats every year in the month of August with photographs.

Incumbent Parliamentarian Mr. Garry Anandasangaree together with the Council of Tamil Canadians had taken the effort to visit the home of the great humanitarian Mr. Gus Dalton, to thank him profusely and to wish him for rescuing the precious lives of the 155 Tamils. Mr. Gus Dalton continues to maintain a close relationship with Mr. Garry Anandasangaree.

The arrival of the boats of the refugees had not only been a subject of great interest and concern among the English and the French who are the majority communities in Canada, but also to the hundreds of tribes of migrants of other. During the interaction between skipper of that fishing vessel- Gus Dalton, the Council of Tamil Canadians and Mr. Garry Anandasangaree in the past 24 years after the arrival of those boats, it was decided to commemorate the Silver Jubilee in August 2011, of the rescuing of those boats, in the City of Toronto organized by the Council of Tamil Canadians.

This was highlighted by the leading Newspapers, Television channels and Radio stations.

Accordingly, 'Rescuer' Gus Dalton, his three daughters and his spouse were welcomed in a popular Banquet Hall in Toronto amidst the members of the Council of Tamil Canadians, hundreds of spectators and one of the rescued refugees, were

honoured and hosted. During the event 'Rescuer' Gus Dalton presented Mr. Garry Anandasangaree a replica of a ship brought from Newfoundland.

Tamil tradition of expressing gratitude

Except for a few people out of the 155 people who had been rescued from those refugee boats, are leading a well- settled life in Canada, the others never attended that event.

It was later revealed that those people who did not attend the event had thought for themselves that it would be a disgrace that if the others came to know of their past history of being salvaged and rescued by someone at that time they arrived in Canada. Hence they avoided attending that event.

It is common parents spending to bring up their children, gifting 100 dollars for a wedding of a friend or a relative. These are some of the deeds that are done in anticipation to be repaid or to regain. If a person who had benefited from such gifts or favours, happens to forget those deeds or tend to ignore such matters, such oversight could be at times, may be forgiven by the Almighty.

However, when a person who is totally unknown to us, helps us when we are embroiled in a predicament, not anticipating anything in return from us, irrespective of the losses and calamities that he had to face, is the greatest divine help. This is what is called reciprocating for the gratitude. If those ungrateful people fail to regard that reciprocation or to ignore the timely help or attempt to harm that Good Samaritan, then there shall be no pardon or redemption to them from the Almighty.

This is aptly explained by the great Tamil divine poet – 'Thiruvalluvar' as follows:

“There is however, no redemption for those who blatantly disregard a timely help ignoring to reciprocate their gratitude.” It is an unpardonable act by the almighty or Justice on the part of the 151 Tamil Refugees who failed to show their gratitude to the most noble person- Gus Dalton and his companions who dumped their harvest of fish filled in three boats into the sea, sacrificing the livelihood income of 3 months and informing the Canadian Coast Guard about the boats of the refugees in peril. And without even waiting for their permission to salvage the refugees, not even fearing the punishment that they would face, quickly acted to rescue the 155 human lives. As a result, Gus Dalton was sent to prison by the State. Incidentally, Prime Minister Mulroney who granted refuge to these refugees and the Good Samaritan Gus Dalton including his companions shall be honoured with regard and respect by the whole mankind.

Some of our Tamil brethren betrayed the 'Liberation fighters' who were sacrificing their lives to save the Tamils from the Sri Lankan State Terrorism, to the Governments of the respective countries in which they sought refuge.

That is, having fled the country in fear of the government forces which had been annihilating the Tamils, the Tamils gave false statements accusing the Tigers of committing atrocities, in order to obtain citizenship in those countries which is indeed a crime and ungratefulness on the part of our Tamil asylum seekers.

This was done by the Sri Lankan government in a well-planned manner using the Sinhalese and the Tamil stooges sending them to the countries all over the world. Those people who were sent there gave such statements and induced many innocent refugees to give such statement in those countries which made the world countries to proscribe the Ealam

Liberation movement and to stamp it as a terror organization. This also led to those countries joining hands with the government forces in resorting to the Tamil genocide before and after the Mullivaikkal debacle.

These two types of suicide- seeking Tamils should realize their faults and should come forward having reformed themselves to prevent Tamil genocide in the future safeguarding the future generations making their contributions to the democratic struggle as a remedy for the sins that they had committed towards the Tamil race.

However, during the Silver Jubilee of the arrival of those boats, Tamils in their hundreds who had not been a part of that sea journey including a few refugees participated voluntarily in the event and expressed their heartfelt gratitude to the “Rescuer of the boats” – Gust Dalton and his companions, Gerry Weiner and Prime Minister Mulroney who facilitated in granting refugee status. The act of expressing gratitude and respect filled their hearts with joy boosting the confidence that the grateful Tamil race would rise up again with dignity and honour after gaining liberation.,

The stringent regulations of Immigration in Canada that were in force for more than 200 years before the arrival of the 155 Tamil refugees in 1986 when they landed in the shores of Canada were made flexible by the Mulroney government in order to absorb the 155 refugees into Canada.

As a result of the new laws, an additional 300, 000 Tamils from the Tamil Ealam were able to settle in Canada without any impediments.

This measure also facilitated refugees from Syria and Libiya including many other countries to be accepted into Canada in

many thousands. This enabled Canada to become a multi – cultural country with about 200 ethnicities calling Canada their homeland. As such, the arrival of 155 Tamil refugees in 1986 is viewed as a historic event in Canada.

Misery of Ealam revealed to the world.

The arrival of those boats and the propaganda of that by the Canadian media became instrumental in bringing the fact to light that there is an island nation in the world and that there lives an ethnic race known as “Tamils” which had risen against the Sinhala hegemony that engages in unleashing genocide in a systematic manner against that particular race, which is fighting for its liberation.

Tamils Journey 1986 is to be celebrated in the city of ST. Johns in the Newfoundland State. on 11th – 14th August 2016

The 155 Tamils who undertook a journey in an attempt to reach Canada after a sea voyage of 12 days should have become exuberant, crying out **“Atlast we have arrived in the Canadian city of Montreal”**.

On the contrary, the events that followed were unexpected. What had actually happened?

11th August 1986 was a day which would become unforgettable for those 155 Canadian Tamils. Yes. It was on that day that they gained a new lease of life.

Three days before, those 155 Tamils were made to descend in mid-sea from a cargo ship. They were put on two small life boats that were used in emergency.

“Get into those boats, you will reach the shore of Montreal after travelling a short distance”. Said the captain of that ship and continued his journey leaving them in the middle of the sea.

In the mid -sea, all the 155 people were huddling in those two small boats, unable to even stand up.

That salty cold breeze being surrounded by the misty sea and fog, nothing was visible right around. Three days passed by but there was no sight of the land. The children began to cry uncontrollably.

Women were weeping, the males were dumbfounded in a state of confusion. Huge waves were tossing them and the

small boats could hardly withstand the force of the waves. It was a moment that the souls of the 155 humans were vacillating in fear of death.

Out of the 155 people who were gazing beyond the vast sea, one person was able to spot a speed boat at a distance.

Those 155 people who were in the grip of death began wailing at the top of their voices, waving both their hands. That speed boat was the only hope for those 155 people that would vouch safe their lives.

Those in that speed boats were all fisher folks from the coastal village of St Mary's in Newfoundland. They were going on their routine to engage in fishing. Fortunately, those in that boat had spotted the boats in which the Tamil refugees were travelling.

The fisher folks who were intently looking at the boats became shocked at what they were seeing.

They had never seen in their lives a large number of people including children and women crowded in two small boats amidst the dangerously rough sea in a most vulnerable condition.

If the boats were to be in that weather condition for some more time, the high waves would have hurled them into the sea and the boats would have crashed into pieces hitting against the rocks in the sea.

The captain of the speed boat was shockingly alarmed. He, moved his ship towards the two small boats.

Those in the two small boats saw the speed boat coming towards them. "We are Sri Lankan Tamil refugees. We want to

go to Montreal! please help us!" shouted the refugees as loud as possible in English.

The captain was able only to decipher the few words such as **"Help", "Sri Lanka", "Refugees" and "Montreal"**.

However, were those words the most important words at that moment? No. they were not. The captain was able to understand within no time that every minute that was delayed, would pose danger to those in the boats.

The speed boat approached closer. That hands of the Canadian fisher folks clasped the hands of the Tamil Ealam refugees. The 155 Tamils fighting for their lives were saved and brought to the shore. Not only that, but they were accepted as refugees in Canada. Today it has been 30 years since this breathtaking true incident happened.

The remarkable humanitarian task of the people of Newfoundland and the Canadian Government has become not only indelible in the minds of Tamil Canadians but in the history of Canada.

It is our duty not only to celebrate the Canadian Government and the people of Newfoundland but also to celebrate the day those 155 Tamils who gained new life, travelling to Canada through a new avenue disregarding the dangers involved in it. Our gratitude goes particularly to the captain of the speed boat who instead of thinking it was adequate to inform about the unknown boats to the government with the mind set of "Let the Canadian Navy arrive at whatever the time they wish to", did come forward to rescue the 155 people himself.

As such, The Council of Canadian Tamils has organized a Thanks- giving event in this regard. Hence, the

commemoration of the sea journey of the 155 refugees has been organized on 11th to 14th of August 2016 naming it as **“Tamil Journey 1986”** is to be held in the city of St.Johns in the Newfoundland State to express our gratitude to the people of Newfoundland. Hundreds of us intend to go there. You too are welcome and extend your corporation to us and grace the occasion, thanking them.

A grand banquet hall is also, arranged to commemorate the **“Tamil Journey 1986”** on the 13th of August instant.

Also, a documentary film on **“Tamil Journey 1986”** is to be premiered. Special tribute is to be paid to the ship captain who saved our Tamil compatriots. A memorial too will be erected.

We once again invite you to grace the event.

If at all you are unable to make it to Newfoundland, we earnestly request you to visit the **“Tamil Journey 1986”** exhibition organized in Toronto and to grace the event there.

Together with the newspaper articles and photographs of **“Tamil Journey 1986”** and various documentaries that were telecast during last 30 years will be screened on that day.

In addition, you shall avail an opportunity to meet and greet many of those who were in those boats who undertook that Journey.

Hence all are welcome and do honour the **“Tamil Journey 1986”** which will boost the reputation of the Canadian Tamils.

Shocking facts revealed by 'Rescuer' Gus.

Captain of the fishing vessels Gus Dalton who rescued the 155 Tamil refugees in 1986 from the grip of death in the deep sea and his companions, reside at the coastal area of "Admirals" in the St.Mary's Bay. Having left the Colinet isle, they put up their houses in the beach and were engaging in fishing as their occupation for their livelihood. The house in which Captain Gus lived is one that had been constructed solely with his hands, with his wife and three daughters. That particular fishing settlement appeared as a mini village. The houses were situated within a calling distance sparsely.

However, unlike in the cities where people lived in isolation with no link with each one another, the people in this fishing village lived interacting and helping one another similar to the villages in the Tamil Ealam.

Those villagers had migrated from Ireland and Scotland from the Europe and had resettled in Canada permanently. The life in that village was tough as that coastal area was exposed to natural calamities. Therefore, people like Mr.Gus were united among themselves facing the disasters and lived happily with mutual support.

Four of the 155 people who were rescued from that boat namely Siva-Mahendran, Baskaran-Nadarajah, Bhuvanendran-Shanmuga and Suhapiramam Annalingam with his spouse and 2 daughters went to St. Johns City in the Newfoundland State accompanied by the members of the Council of the Canadian Tamils to participate in the 30th anniversary of the arrival of the Tamil refugees' boats in 1986. That event had been organized by the Canadian Tamil Congress.

All of them flew to Newfoundland and arrived at the Admirals Town after travelling two hours by road, reaching the home of Gus Dalton.

Gus Dalton who had been very active during 1986 aged 50 years who acted heroically in preventing 155 deaths, appeared frail now at the age of 82 years. Mr. Gus was overcome by intense emotion and was in tears when he learnt that the refugees whom he had rescued before 30 years, were visiting him, and when those four rescued refugees grasped his hands and kissed him on his cheek weeping and he too broke down.

When Suhapiramam who was one of the refugees went on his knees supplicating, Mr. Gus blessed him and was overwhelmed. Mr. Gus who had become speechless in pleasant amazement, gradually began to speak.

“On that August 11th when we were at sea, in a very dangerous part, I could hear a loud cry of distress. There is a dangerous maelstrom in that part of the sea and there are stories about ships that had unknowingly entered its vicinity, had been sunk. Apart from that, there are mystic and hunting cries and wailing in the nights of the spirits of those who had been killed in such mishaps, that would send a chill down your spines, which we had observed. It was because of that reason that we waited till dawn and moved towards your direction at daybreak and saved you all.”

We too having had undergone such misfortunes, have now resettled in this village after travelling from Scotland and Ireland. It was those painful experiences through which we learn our lessons, that gave the determinations and drove to save you all. The Tamil refugees recalled about a black mammoth figure emerging from the sea to a height of a

mountain with a loud noise near their boats and disappearing once again into the sea during that dangerous situation

Mr. Gus then disclosed them an alarming information. "It was a huge whale and because it prevented and kept your boats away from the maelstrom, that the 155 of you all were able to escape death".

When the refugees heard this information, they were flabbergasted and dazed for a while totally becoming blank. Mr. Suhapiramam who was one of the four refugees, who had brought with him memorabilia in the shape of an anchor made of gold which he had specially got it made, pinned it on to Mr. Gus's shirt with his hands on which the tattoo of the Anchor was found, and paid his tribute.

The 30th anniversary event celebrated in grandeur.

Of the two boats in which the 155 refugees were stranded in mid sea for two days, one of the boats had been sold by the Coast Guards and its fate was not known.

The other boat was moored in the fishing jetty of Admiral. The four refugees went to that spot and had a look at their boat reminiscing their ordeal. Among them, Mr. Suhapiramam got onto the boat and seated himself in the seat that he had sat on that fateful day and began to sob uncontrollably. The others consoled him to calm him.

On the following day the felicitation ceremony for Mr. Gus was held. The day after, the particular boat was purchased by the Council of Tamil Canadians and was brought to Toronto.

It was put on display in the "Road show" held for 3 days which was organized by the Canadian Tamil Congress. The cynosure in that road show was that salvaged rescue boat.

The people of Toronto, Montreal and Newfoundland including the Tamils together with people of other ethnicities viewed that boat filled with awe. They learnt the history of that boat from the printed notice that was pasted on the boat and from speeches of orators who explained in detail. The people there was amazed to witness the deep gratitude of the Tamils and were in tears appreciating them and they were proud of Mr. Gus Dalton.

The celebrations commemorating 30 years of the arrival of the above refugee boats were held in the following order.

The Tamils who flew from Toronto on the first day on

10.08.2016 landed in the airport, were taken by 3 vans to the residence of Rescuer Mr. Gus Dalton in St. Mary's City where a get-together and a luncheon had been organized.

Thereafter with the permission obtained by Ryerson University student – Cyrus Singh, former Minister of Immigration in 1986 Gerry Weiner together with the refugees who had travelled in the bus and the group from the Council of Canadian Tamils, viewed one of the two rescue boats. They, thereafter, from 2.30 – 4.30 p.m. also viewed the Coastal Guard's ship "Leonard J Cowley" that has transported the rescued refugees to the Port of St. John on the 11th August 1986.

Thereafter on the 3rd day, that is on August 12th, the group went around to visit the Obirenes Boat Ride Center and other cities. The group of people were hosted by Mr. Garry Anandasangaree in the City of Sheraton for a banquet.

On the 4th day on 13th August Saturday a get-together was held with a group of people consisting of two Professors who had arrived from Toronto, Gerry Weiner and Harini from St. John's City and a few others of those in the list of refugees.

The most important event of the 30th year anniversary which commenced at 6 p.m. in which Captain Gus Dalton was the guest of honour, who had been instrumental in writing a new chapter in the history of the Canadian immigration, and his family were honoured with praise. The main event was followed by many cultural events that concluded at 10 p.m.

Compassionate warrior Gus Dalton enters kingdom of God.

Two years after these events, Captain Gus Dalton breathed his last at the age of 84 years on 17th January 2018 in his home.

On hearing the sad news of his demise many Tamils together

with the members of the Council of Tamil Canadians went to Newfoundland and paid their last respects to Mr. Gus Dalton, during which 3 Ministers of the State of Newfoundland too attended his funeral.

On the previous day of his funeral, the last rites were performed with prayers in his native town Admiral and on the following day his funeral was held in the cemetery amidst tributes that were paid.

The National flag of Canada was hoisted at half-mast in the hall of the community center and meals were provided to all attendees.

In the celebrations of “Tamil Thai Pongal” which followed after a few days, the Council of Tamil Canadians observed an emotional event of paying tribute to late Captain Gus Dalton.

It was decided that the gold medal in the shape of an anchor that was presented by one of the refugees in the sea journey – Mr. Annalingam Suhapiramam, and the single boat that was remaining out of the two boats, be placed permanently in the Canadian Museum for public display as historic mementos with descriptions.

From the day the 155 Tamil refugees were rescued during their sea voyage to date, the leading Canadian media such as CBC News, Metro news Canada, the Telegram, CTV News, The Star (By Garry Ananda Sangaree) Maclean's, The Global & Email, Toronto.com and the Sri Lanka TV including the Canadian Tamil newspapers – “Ulaga thamilar”, “ThamilarThagaval”, Thamiar Senthamarai, Dheepam and Suthanthiran, have been giving prominence for that sea voyage in their respective media with news and photographs as their lead articles and stories. It is worth mentioning that particularly the Toronto Star in Canada

has been publishing photographs and articles with regard to this voyage, for the last 33 years on the 11th of August.

Other than this, the Chinese, Korean, Arab, French and Indian Newspapers too publish this news with keen interest, it is revealed.

It is also evident that apart from the Canadian Tamil Congress, hundreds of organizations of other ethnic groups, show much interest with regard to this boat journey.

While this boat journey of the Tamil refugees in 1986 has become the reason for Canada to be the first multi – ethnic country in the world which is being engraved in the golden letters in the Canadian history, there is no doubt that, this event too will be one of utmost importance in the history that is to be bloomed shortly of the liberation struggle written by the Government of Tamil Eelam.

Article - 1

Accepting Tamils 30 years ago changed Canada**By Gary Anandasangaree**

Thursday is a special day not only for Tamil-Canadians and Newfoundlanders, but for all Canadians alike, for it was 30 years ago that 155 Tamil refugees were found drifting off the shores of St. Shotts, Newfoundland by three local fishing boats.

The rescue on that fateful day on Aug. 11, 1986, not only allowed 155 Tamils to start a new life in Canada, but it was also a turning point in Canadian refugee and immigration history.

Capt. Gus Dalton and his crew from Admirals Beach, St. Mary's Bay, Nfld., along with two other fishing trawlers, found two decrepit life boats overfilled with Tamil refugees. They were dropped off at night by an unscrupulous human trafficker, and were told to go west towards Montreal.

Dalton called the Canadian Navy to assist, and each of the boats immediately started dumping their catch of cod, in order to find space in their trawlers to rescue the Tamil refugees. They emptied their canteens, and fed the ever grateful newcomers who were at sea for three days.

The CCG Leonard J. Crowley, a Coastguard patrol vessel, arrived shortly afterward to help. The Tamils were taken to shore in St. John's and then to Memorial University where they received food, lodging and were processed as refugees.

Canada has not always been so welcoming of non-European refugees and immigrants who arrive at our shores. In 1914,

the Komagata Maru arrived in Burrard Inlet on the western coast of British Columbia, carrying 376 passengers from the Punjab, India, comprising mostly Sikh men. They were held at sea for two months before being forced to leave Canadian waters. Upon return to India at least 19 passengers were killed and countless others were imprisoned.

This spring, after 101 years, Prime Minister Justin Trudeau offered an unequivocal and sincere apology in the House of Commons for the Komagatu Maru tragedy.

A tragic echo of this incident occurred in 1939 when 908 Jewish refugees aboard the MS St. Louis were denied entry in Canada. The Jewish refugees returned to Europe where many faced Hitler's death camps.

Canada would not make the same mistake again in 1986 or thereafter.

The Tamil arrival was not without controversy. Like all refugees, they feared the worst, and initially lied about where their voyage originated. They were Tamils, born in Sri Lanka, and faced countless atrocities before they were forced to flee due to the outbreak of the civil war in 1983. Most had sought asylum in Germany, and due to the draconian refugee protection laws in that country, they were looking for a more free and secure place.

Some Canadians were outraged, and accused the refugees of fraud, queue jumping, and were called undesirable. As the controversy heated up, Prime Minister Brian Mulroney muted those who called for the return of the refugees.

He was unequivocal and he spoke for all Canadians when he told the national media, "we are not in the business of turning

away refugees.” Within days, all of the 155 Tamils were settled in Montreal and Toronto, where they started careers, families and new lives.

However, the welcome that awaited the Tamils in 1986 was not there in 2009 and 2010 when 76 Tamils on board the MV Ocean Lady and 492 Tamils on board the MV Sun Sea arrived in British Columbia. Both of these groups were vilified and labelled as terrorists.

The 2011 federal election campaign even used images of the MV Sun Sea to demonize refugees. Due in part to the negativity surrounding the arrival of the MV Ocean Lady and MV Sun Sea, their cases continue to linger in the courts and many of the refugee claimants continue to live in limbo.

Thirty years from their arrival in St. Shott's, the Tamils are returning to Newfoundland, where their Canadian journey started, this time as Tamil- Canadians, who built extraordinary lives to thank the people of this great province and our country for doing the right thing.

They are joined by many members of the Tamil community, from those who were in leadership positions in 1986, to those in leadership positions today, to future Canadian leaders born to refugee parents who put this project together. All of them are coming together to mark a remarkable journey that in many ways defined the 300,000 strong Tamil-Canadian community.

Our country will never be the same again, and collectively our doors should always be open, not just to those who come to our shores, but those taking extraordinary risks to cross other shores in search of refuge. We must understand that people in normal circumstances do not risk their lives - and the lives of

their families - to flee for reasons such as economic stability. They do so out of desperation and as a last resort.

Canadians were moved by the story of Alan Kurdi, the three year old Syrian boy who drowned and was found lying dead on the beach. In recent months, we have taken the right steps in welcoming 25,000 Syrian refugees, but much work needs to be done, and Canada must do more to help those in dire need.

We thank the great people of St. Mary's Bay, Newfoundland, for their generosity and we thank Canadians across the country who open their hearts whenever the need arises. Equally, as Canadians, we should commit to never repeating our history of turning away those who come to our shores seeking refuge, and we should commit to doing more for those escaping turmoil.

(Gary Anandasangaree is the Member of Parliament for Scarborough-Rouge Park)

Article - 2

Thursday, August 11th, 2016

Dear Gus Dalton,

I am not sure how to start this letter, there are so many thoughts and emotions running through my head that words are unable to express my gratitude. I would like to start by saying thank you. Thank you for everything. I will never forget what you did; not only for me but for all 155 Tamils that you saved on August 11th, 1986.

Coming back to Newfoundland after thirty years means so much to me, but it is also overwhelming thinking about that dreadful journey. The events that took place still surprise me today, it is unbelievable how much I was willing to sacrifice and the great measures I was willing to go just to a better life for myself. I still vividly remember the moment we all saw your ship at a distance, it was the first thing we had seen in a couple of days. At that moment it felt like all our hope was restored and that we had a chance to survive. I remember someone in the lifeboat taking off their shirt and waving it to get you attention while the rest of us cried out to you for help wishing you would notice and thankfully you did. As your ship started to approach our life boat I can truly say that I have never felt so much relieved in my entire life. Once we started to board the patrol ship Leonard J. Cowley, I thought to myself, I made it and I'm alive and it's all thanks to you and your crew Gus. I am very much appreciative to all the wonderful people who were there to help and welcome us into Canada. You gave not only me but every person on the lifeboats a second chance at life.

I risked my life in hopes of a better life for my family and me and because of you Gus I received that and much more. After coming to Canada I was given countless opportunities and

achieved many things that I wouldn't have been able to do elsewhere. I was able to sponsor my mother, my three sisters and my brother whom have their own families and are living joyously. I also got married, sponsored my wife and had two daughters all because of your help I was able to provide them with all with great lives.

Every year on August 11th I am reminded of the fact that this day is what changed my life and how thankful I am to have crossed paths with you. Each year I wished to make the trip to Newfoundland to come see you, but was unable too under many circumstances. Therefore I am grateful to have the honor of meeting you after thirty years and introducing my family to the incredible man who saved my life. My children appreciate everything they have and you are one more thing they need to be grateful for because you are the one who provided them with this life. If it wasn't for you they would not be standing here today and if our boat was sent back they would have completely different lives. I appreciate your act of kindness more than you know.

Thank you Gus for everything you did for us. You are an extraordinary man and the courage and support that you showed us that day is what allowed the world to see that there was people suffering in Sri Lanka. You lent us a helping hand and did not judge us based on religion, ethnicity or the colour of our skin and for that I admire you. You will always and forever have a special place in my heart and the magnitude of the word thanks does not mount to the fact that you saved my life.

Sincerely
Suhapiramam Annalingam

Article - 3

1986 Tamil Refugee Rescue

OH ADMIRALS BEACH, ADMIRALS BEACH IS A FISHING PORT UP IN ST. MARYS BAY, WHERE PEOPLE LEFT COLINET ISLAND AND WENT IN THERE TO STAY. THEY MADE THEIR HOMES ALONG THE SHORE AS YOU CAN PLAINLY SEE AND EARNED THEIR LIVING BY FISHING AND GOING OUT TO SEA. IT WAS ON A SUMMERS MORNING, I CAN'T RECALL THE DAY THAT CAPTAIN GUS DALTON HEADED OUT THE BAY. HE WENT OUT TO THE SHAGROCKS HIS NETS TO ATTEND ROLLING IN THE EVENING AND LISTENING TO THE SAND. THEY WERE HAULING THEIR NETS CONTENTED AND JOKES WERE PASSED AROUND WHEN CAPTAIN GUS SAID TO HIS CREW "I HEAR A SCREAMING SOUND." HE WAITED FOR A LITTLE WHILE AND THE VOICES THEY HEARD ONCE MORE AND THINKING THAT THEY WERE ROLLING ON THE SHORE FOR I AM LOOKING FOR MY NETS AND THE WIND IS SHIFTING AROUND AND TO THEIR SURPRISE AND BEFORE THEIR EYES THIS IS WHAT THEY FOUND. TWO LIFEBOATS TIED TOGETHER DRIFTING ALL AROUND WITH PEOPLE SITTING IN THEM. IT'S A WONDER THEY WEREN'T DROWNED. WITH CAREFUL HANDS THEY TIED THEIR BOATS TO THEIR SMALL VESSELS SIDE TO KEEP THEM FROM DRIFTING IN THE WIND AND TIDE. THE LANGUAGE THAT WERE USING THEY DID NOT UNDERSTAND. BUT THEY KNEW THEY WERE FOREIGNERS FROM SOME DISTANT LAND. IT WAS IN THOSE SMALL BOAT GALLEYS SOME FOOD THAT THEY DID EAT LIKE BREAD AND BEANS AND OTHER THINGS LIKE RICE AND CREAM OF WHEAT. HE CALLED THE BOATS TO COME AND HELP AND JUST LIKE ALL THE REST FOR THE PEOPLE THEY WERE HUNGRY AND THEY WERE IN DISTRESS. IT BEING A SHORT TIME AFTER WHEN THE

BOATS CAME ON HAND AND TOOK THE PEOPLE FROM THE BOATS AND BROUGHT THEM TO THE LAND. IT'S A CREDIT TO GUS DALTON BELONG TO ADMIRALS BEACH AND ALSO TO HIS BROTHER THE FIRST OF THEM TO REACH. AND TO ALL OTHER FISHERMEN WHO STAYED THERE ALL AROUND IN CASE THE WIND WOULD INCREASE AND SOMEONE MIGHT BE DROWNED. I WONDER WHERE THOSE PEOPLE ARE AND DID THEY UNDERSTAND THE KINDNESS OF THOSE FISHERMEN FROM THE SHORES OF NL. WE CAN'T SAY MUCH ABOUT THEM FOR IT HAPPENED HERE BEFORE WHEN OUR SISTERS CAME FROM FOREIGN LANDS WAY BACK IN THE DAYS OF YORE. THEY CAME OVER HERE IN FROM IRELAND, SCOTLAND AND ALONG THE IRELAND SHORE, TO SETTLE DOWN IN NEWFOUNDLAND NOT GOING BACK ANYMORE.

AUTHOR: Clar Dalton
Traditional Newfoundland Folklore

Article - 4

Emotional return to N.L. for Tamils rescued 30 years ago

155 Tamil refugees were found adrift in St. Mary's Bay Aug. 11, 1986

There were hugs and tears in Admiral's Beach as a group of former Tamil refugees, who were found adrift in St. Mary's Bay 30 years ago, returned to the area to be reunited with their rescuers.

The drama -- then and now -- is being made into a film by documentary maker Cyrus Sundar Singh, who accompanied former refugees and their families to Newfoundland.

The return journey started in Holyrood, where the group saw the lifeboats that brought them to the province on Aug. 11, 1986, a sight that was overwhelming for some.

Four of the Sri Lankans visiting Thursday were among 155 Tamils found adrift near St. Shott's by a local skipper, Gus Dalton.

The "boat people" had sought freedom on a cargo ship that dumped them about 300 kilometres off the coast of Newfoundland, and by the time Dalton's crew discovered them three days later, they were dehydrated and starving.

It was Dalton they most wanted to see Thursday, and they and assorted family and friends crammed into his Admiral's Beach home to pay homage.

"Thank you for saving our lives. Thanks a lot, thanks a lot," they said one by one, as the group presented Dalton with a gift -- an anchor-shaped pin.

"You're the one who pulled me in the boat first," said Puvanendran Shanmuga.

"I still remember the cup of water you gave,"

Dalton, who's getting on in years and has difficulty talking, was happy to see the Sri Lankans. "I'm glad they come," he said.

"I was just amazed that they remembered, that it means so much to them," said Dalton's daughter, Bernadette Dalton.

"They never forgot who picked them up and who welcomed them to Canada when they first arrived."

She said her father never doubted that helping was the right thing to do.

"It sort of reflects who Dad is, I think. He's always been welcoming. He's been there for everybody," she said.

Former refugees, Tamils from Sri Lanka, revisited one of the life-boats they crammed into on St. Mary's Bay 30 years ago.

Most of the Sri Lankans settled in Montreal and Toronto. The group that returned to St. Mary's Bay on Thursday said one of the four children rescued, who was six months old at the time, is now a doctor. Another is an engineer.

The visit to Newfoundland also included a tour of the coast guard ship Leonard J. Cowley, which brought the Tamils to St. John's in 1986, and a meeting with the assistant commissioner for Atlantic Canada, Wade Spurrell, who was a junior crew member on the Cowley 30 years ago.

Article - 5

Tamil former refugees rescued off Newfoundland make emotional return

ST. JOHN'S, N.L. -- A handful of Tamil refugees who were found starving and nearly without hope aboard open lifeboats 30 years ago off Newfoundland returned Thursday to visit the rescuers who helped bring them to safety.

Organizer Sarujan Kanapathipillai said the 30th anniversary commemorations were not only for the four refugees who returned with their families.

About 85 of the 110 people who came to Newfoundland this week have no direct connection to the events of August 11, 1986, he said.

It was a key moment for all Tamil Canadians.

"It touched all of us .. most of us came as refugees," said Kanapathipillai, 29, who wasn't even born when this group of refugees arrived and has no familial connection to the event. He was simply moved by the story.

The two 10-metre-long open lifeboats carrying about 155 refugees were found in St. Mary's Bay by fishing boat captain Gus Dalton. He, and other Newfoundland captains who joined him, threw out their catches to make room for the men, women and children who had been drifting for three days after being dropped off by a larger ship.

Kanapathipillai said Tamils say the generosity of Newfoundlanders -- and the federal government's willingness

to take in the refugees despite opposition among some Canadians -- are part of "what we identify as Canadian values."

"You form a culture by the stories you celebrate and this is a story we celebrate," said Kanapathipillai, a Toronto IT consultant.

Kanapathipillai said the Tamils had lost hope after being adrift and without food, and expected to die. One woman talked of throwing herself and her newborn baby overboard to bring a quick end to the misery, before Dalton arrived, he said.

"We want to celebrate and encourage the kindness and generosity the fishermen showed. The fishermen and so many others, but it started with the fishermen."

The Tamils sought refugee status because of persecution in Sri Lanka, and told the RCMP they paid \$3,000 to \$5,000 US to be taken to Canada or the United States.

On Thursday, a group of former refugees and their families went to Holyrood, where one of the lifeboats is still being used. There were tears as two of the onetime refugees sat in the boat and remembered the harrowing journey.

They visited Dalton at his Admiral's Beach home, and also visited the Canadian Coast Guard ship Leonard J. Cowley, which brought them to St. John's.

Kanapathipillai, the son of a Tamil refugee, said the recent arrival of 25,000 Syrians in Canada as of Feb. 29 had particular resonance for his people.

Article - 6

Tamil 'boat people' returning to St. Mary's Bay 30 years after rescue by local skipper

Thursday, Aug. 11, 2016 marks a fascinating anniversary for Newfoundland and Labrador.

On that date 30 years ago, two boatloads of Tamil refugees were found drifting off the Avalon Peninsula.

This August, five of the refugees who arrived on the lifeboats will travel back to Newfoundland – for the first time since then – to reunite with Gus Dalton, their rescuer.

They will be accompanied by documentary maker Cyrus Sundar Singh who plans to “capture the moment.”

Singh will chronicle the anniversary as part of a film he is making about the strange sight skipper Dalton came across in St. Mary's Bay three decades ago.

“It turned out to be 155 Tamil/Sri Lankan refugees who had sought freedom on a cargo ship which had then unceremoniously dumped them about 200 miles off the coast of Newfoundland,” said Sundar Singh.

“These people were told they would be in Montreal in four hours.”

“At that time they were adrift for three days without food and water. They were starving. They were dehydrated.”

After three days of drifting aimlessly on the North Atlantic, the refugees were spotted through the fog by Dalton and his

fishing crew, who arranged a rescue effort.

“So he called in a whole bunch of his contemporaries and it was four fishermen all together and their people who helped bring all these people, rescued them and brought them to shore,” Sundar Singh.

Admiral's Beach fishermen Gus Dalton was the first person to spot the two lifeboats adrift off the Avalon Peninsula. He coordinated the rescue effort with the Canadian Coast Guard.

At the time, the rescue made international headlines.

Once on land, Sundar Singh said the refugees were welcomed, fed and given medical care in fine Newfoundland fashion.

“They feed you first and then they take care of you and (they) ask questions later.”

The reception the Tamils got wasn't as warm from everyone, though.

Some people weren't too happy to suddenly have these “boat people” show up on Canada's shores.

Moving to mainland

There was a backlash inside the governing Conservative party at the time, as well as among some Tamils already in Canada who thought the new refugees were jumping the line.

Sundar Singh said it was the prime minister at the time who ultimately quelled the unrest.

"Brian Mulroney, to his credit, actually came out and stood up and fought for them and said, '155 refugees who show up on our shores aren't going to change the face of Canada,' and that we shouldn't be worried and we should accept them."

After staying for only a few days at Memorial University while they were processed, the Tamils were given special dispensation allowing them to stay and work in Canada.

They then travelled to Montreal and Toronto to begin their new lives.

Most of the Tamil refugees were brought to shore aboard the fisheries patrol ship Leonard J. Cowley. About 55 others were rescued by Admiral's Beach Fisherman Gus Dalton, who spotted the boats adrift on the North Atlantic.

Today, most of the refugees are living in Toronto. Sundar Singh said there was already a Tamil enclave established in the Cabbagetown area of the city in those days and over the years many of the refugees that arrived on those two lifeboats have gravitated there.

"So most of the 155 people stayed, they became citizens, they became part of our fabric. I would say a third have done extremely well, a third has done quite well and the other third are, you know, maybe, struggling with what they had faced and continue to face."

Sundar Singh lives in the same neighbourhood in Toronto. Over the years, he became familiar with their story. Then the Gemini award-winning director, producer and composer decided to document the 30th anniversary of their arrival in Canada.

Giving back

One of the Tamils who will travel to Newfoundland on Aug. 11 would like to make a special presentation while he's here.

After the refugees were processed in St. John's and were moving on to their new homes on the mainland, they were given cheques by the government to allow them to buy some things to start their new lives.

However, one Tamil man got work shortly after arriving in Montreal.

"So he didn't need his cheque. So he actually has this uncashed cheque that he still has with him. He has never cashed that cheque," said Sundar Singh.

He is now trying to arrange some sort of reverse cheque presentation, to allow the man to return the cheque to the Government of Canada when he's back in Newfoundland.

Article - 7

Tamil refugees revisit N.L. rescuers 30 years later

In 1986, 155 Tamil refugees saw the Leonard J. Cowley as one of their saviours. Thursday, 30 years to the day after their rescue, some of those refugees and their families were given a VIP tour of the Canadian Coast Guard Vessel in St. John's.

It was part of Tamil Journeys 1986, a series of events to mark the rescue of the refugees.

Fleeing persecution, they had fled Sri Lanka and made their way to Europe and thereafter, a cargo ship across the Atlantic.

Despite the promise of safe passage to a new life, the refugees were forced into the lifeboats and set adrift off the coast of Newfoundland on Aug. 9, 1986.

Days later, Capt. Gus Dalton and his crew on the Atlantic Reaper, spotted the lifeboats near St. Shott's. Later the refugees were taken about the Cowley and brought to St. John's

Thursday's event was just part of a multi-day celebration marking the anniversary.

Earlier Thursday, the Tamil contingent visited Dalton at his home, in Admiral's Beach.

At the Coast Guard Base in St. John's later Thursday afternoon, Canadian Coast Guard Assistant Commissioner Wade Spurrell welcomed the refugees back to where they'd first

made landfall 30 years ago.

“On a personal note, 30 years ago I was the chief officer on the Leonard J. Cowley and was aboard the night we picked everybody up. So on behalf of my shipmates at that time who took part in the rescue and recovery I'd like to welcome the people who came back 30 years later,” Spurrell said. “The men and women of the Canadian Coast Guard often have a chance to help mariners and people in distress on the water, very seldom 30 years later do people come back to see us, so this is very remarkable for us.”

Among the other speakers was Aarani Suhapiramam - whose father Annalingam Suhapiramam was among those rescued — who read from a letter her father had written for Dalton.

“The events that took place still surprises me today as unbelievable how much I was willing to sacrifice and the great measures I went through just to survive and build a better life. I still vividly remember the moment we saw your ship at a distance. It was the first thing we'd seen in a couple of days. At that moment I felt like that all our hope was restored and we had a chance to survive,” she said, reading her father's letter. “Once we boarded the patrol ship I thought to myself 'I made it and I'm alive and it's all thanks to you and your crew Gus. ... You gave every person on this lifeboat a second chance at life.

“Every year, on Aug. 11, I am overwhelmed with the fact that this day changed my life and how thankful I am that our paths crossed.

Article - 8

Just over 30 years ago, 23-year-old Shannuga Baul and 154 other Tamil refugees stepped into a pair of German lifeboats and an uncertain future.

For navigation, they had nothing but the ship's captain's vague instructions: go that way, and you'll be in Montreal.

On Saturday, Aug. 27, Baul, now 53, stood next to that same boat - retrieved earlier this month from a St. Mary, Newfoundland fisherman's dock - on a stretch of Markham Road in Scarborough, as Tamilfest 2016 kicks off.

The boat is a piece of Tamil-Canadian - and Canadian - history: one of the first two boats of Tamil refugees from Sri Lanka, who found safe harbour on the shores of Canada.

"Still now after I see that boat, sometimes I can't even sleep," Baul said. "I wake up in the middle of the night, thinking about the ocean."

Baul was rescued from that ocean after three days by fishermen from St. Mary in Newfoundland, and then the Canadian Coast Guard. The arrival in the town wasn't what they expected - Montreal was a long journey to the west - but the community gathered around the newcomers in a way that Baul and other Canadians didn't forget.

On the 30th anniversary of their arrival - Aug. 11, 2016 - Baul joined about 100 other Tamil refugees on a trip back to St. Mary's, to say thank you and let the townspeople who'd helped them let them know what that meant.

Chris Duke, of St. John's City Wide Taxi, wasn't around when that happened. But his company helped provide transportation for the refugees at the time and also helped move the boat to Toronto.

"I'm a little young but there's very few days you can go to work and be so emotional," he said. "There were days that I was literally hiding tears behind sunglasses. We took them out to the vessel and there were what seemed to me to be tears of jubilation - they're bittersweet, inspirational."

Baul did eventually make it to Montreal, but he didn't stay there long. He's a long-time Scarborough resident now, with two children - one who's graduated law school and is off to London, England to continue her studies, and a son who's off to visit India soon.

He wasn't the only one on hand at Tamilfest for whom the boat had special significance.

Aarani Suhapiramam, 16, owes her life to it. Her father was there alongside Baul.

"It's pretty crazy, because if he hadn't come on this boat and survived, I wouldn't have been born," she said. "It's pretty nice being able to see his journey."

The lifeboat will be staying in Scarborough. Canadian Tamil Congress President Raj Thavaratanasingham said the congress has purchased the boat - and after the festival this weekend, it will be warehoused until the community can either place it in a museum, or, eventually, display it at a Tamil Community Centre.

"It's not only Tamil Canadian history, it's Canadian history," he

said. "It was one of the first lifeboats that came to this shore and it has not been turned away."

Tamilfest, one of Scarborough's largest-ever street festival will close Markham road south of Steeles Avenue until Sunday evening. More than 100,000 people are expected to attend the festival.

Article - 9

How a Newfoundland fisherman became godfather to a generation of Tamil-Canadians

In 1986, Gus Dalton led a rescue of more than 150 refugees. It was the spark that brought large numbers of Tamils to Canada.

After three days of drifting in a cramped lifeboat in the middle of the Atlantic, Siva Mehanathan was on the brink of despair. The 22-year old Tamil farmer clutched a small picture of two Hindu gods and prayed as the lifeboat bobbed in the inky water. "I thought, 'We're gonna Mehanathan, who had chosen to leave war-torn Sri Lanka for a better life in the West. 'That's what I was thinking to myself, but I don't tell anybody'".

It was Aug. 11, 1986, and Mehanathan was among 155 Tamil refugees dumped by human traffickers in two lifeboats from a German me km off the coast of Newfoundland, in an area locals consider the graveyard of the Atlantic.

The sea was calm and shrouded with fog that August morning as captain Gus Dalton set off from Admirals Beach in St. Mary's Bay in Newfoundland aboard his fishing trawler, the Atlantic Reaper. He and his men had been fishing for cod all day when Dalton spotted team of people waving frantically in the distance, about 10 km off the fishing port of St. Shott's.

What he did next would alter the course of Canadian immigration history and forge a bond between himself and thousands of Tamil generations to come.

Dalton, a third-generation Irish immigrant from a family of lighthouse keepers and fishermen on Great Colinet Island (which was resettled in 1960) quickly began to strategize and

put his seamanship skills to work.

Canada's failing refugee system is leaving thousands in limbo

In his thick brogue, Dalton ordered his fishermen to dump their catch to make room on the boat. He radioed other fishermen for assistance and called the Canadian Coast Guard. He tied the lifeboats to either side of his vessel so it wouldn't tip and began taking on women, children and the sick.

Other fishermen also arrived to help, including Dalton's brother, Alban.

At the time, the rescue garnered international headlines, including a story in the New York Times and a front-page story in this magazine the rescue is celebrated as a remarkable moment in Canadian history. But the refugees' arrival wasn't without controversy. They changed their story about where they had sailed from-first it was Asia, but it was later discovered it had been from Germany. The newcomers faced social stigma which added to their struggle to settle in a new country, says Gary Anandasangaree, a Tamil-Canadian and the MP for Scarborough-Rouge Park, who recalled Tamils being heckled at the employment office and bullied in the schoolyard.

But while imperfect, it was the spark that led to large numbers of Tamils arriving in Canada. Today they are a population of 300,000, concentrated in Toronto and Montreal. "In the '80s and '90s, Tamils represented one of the top groups to arrive in Canada, both as sponsored family members and as refugees," says Anandasangaree.

Early last month, Dalton received word he would be formally recognized by the Queen. He was getting a Governor General's Meritorious Service Medal, which recognizes Canadians for exceptional deeds that bring honour to the country. Dalton didn't get a chance to receive it in Jan. 15 at age 87.

The Canadian Tamil Congress issued a tribute, calling Dalton a "true Canadian hero," adding that his "legacy will always be intertwined with Tamil Canadian history." (One of the lifeboats has been obtained by the group and is displayed at the annual Tamil-Canadian festival in Scarborough)

Anandasangaree added his voice to the chorus of online condolences: "With his deed, he helped 155 families take shape in Canada, and Tamil community in ways that no one ever has," he wrote on Facebook.

While life has gone on for Mehanathan-he owns a jewelry shop in Scarborough and has three children-Dalton's harrowing rescue has never been forgotten and is a well-known parable in his household.

His daughter Ommira, a 19-year-old Trent University student, recalls it as a lesson in faith: "As soon as he saw Gus, he said, "God has seen my pray. He's blessed me with this miracle right now. He has always taught us as kids to stay hopeful and be faithful to God as well," she says.

How Canada became the crown jewel of smuggling destinations

Over the years, Ommira and her parents went to meet Dalton twice-once for the 25th anniversary of the rescue and again in August 30th reunion. "It felt like they were old friends meeting

up,” Ommira says, adding that both men were crying, “The first thing my dad said was, “Thank you, and Gus gave my dad a hug. He was speechless. There was so much going on that he just gave my dad a hug, which is a re to accept a thank you.”

At Dalton's funeral on Jan. 20, more than 400 people packed the small white church perched over the bay in Admirals Beach-triple 4 people who live in the tiny fishing port. Mehanathan sat in the fourth row, weeping as Dalton's loved ones shared stories of the mild-3 fisherman's lifelong kindness and magnanimity.

“It was hurting my heart that this guy is gone,” says Mehanathan. “He was my godfather. If he didn't see us, then we wouldn't have had chance at life. He gaved a second it to us.”

January 2, 2017

THE JOURNEY BACK

By: Arabi & Aarani Suhapiramam

Over thirty years ago in mid-August 155 Tamils embarked upon a journey with much hope and promise. However, that journey took quite a drastic turn when they were stranded in the middle of the Atlantic Ocean in two life boats holding onto dear life. Thankfully on August 11th, 1986 they were all rescued by Gus Dalton and his fellow crew members.

Amongst these people was our father Suhapiramam Annalingam. Over the years we have heard bits and pieces about our dad's journey to Canada, but never really knew the full extent or the dangerous that followed. Through our experience this summer we were able to learn a lot about our father, and the obstacles he had to overcome in order to provide our family and us with a privileged life here in Canada.

Every year on August 11th our father is reminded of how thankful he was to have crossed paths with Gus Dalton and his crew. Our father says that it's still comes as a surprise to him of how much he was willing to sacrifice and the great measures he was willing to go in order to survive and build a better life for himself. This summer when our father was reminded of his journey a lot of suppressed thoughts and emotions he had buried within him came to surface. Slowly he provided us with details about his experience and the events that took place.

He told us that the lifeboats in which they were in had the capacity to care about 10-15 people however, there was 75

people in one boat and 80 people in the other. Thus, making these boats tightly packed and very much overloaded. The water rested just under the rim of the boat so even the slightest movement would allow water to enter the boat and possibly cause it to tip. Therefore, everyone on board remained as still as physically possible. However, the weather did not make this task any easier. Whenever, it rained the water would start to fill the boat making it much heavier and very much unbalanced. To prevent it from sinking everyone had to work together to remove the water. Due to their inability to make drastic movements they decided to solve their problem by passing around a plastic cup. One person would scoop the water in a cup and pass it down the line until it reached the person at the edge of the boat who would pour it back into the ocean. This long process continued until no water remained and they did the same every time it rained.

He also mentioned that on one of the nights they saw a whale near the boat. They could hear it breathing and were terrified of the thought of it sinking the boat. However, after so many years when visiting Gus Dalton he revealed the truth about the whale. The whale that they saw and heard was not there was a whirlpool nearby and helped steer the boats in a different direction saving their lives.

Another incident that our father shared with us was about how he got hurt in the process of being rescued. Everyone was being moved from the life boats onto the Leonard J Cowley with the use of a rope ladder. One at a time everyone climbed up the rope. When it was our dad's turn to go up someone who was halfway up slipped and fell, landing on our dad. The man who fell on our dad stepped on his chest making it difficult for him to breath. He went unconscious and was rushed to the emergency and later recovered. Alongside

these incidents a serious of other events also took place. Therefore, it was important for him to acknowledge the person who helped them in their time of need.

When it came to our knowledge that the Canadian Tamil Congress (CTC) was honouring Gus Dalton and his crew in Newfoundland, we knew we had to attend. We were very delighted to go and see everything our dad had always told us about, especially he's hero Gus Dalton. Upon our arrival in Newfoundland our father got the opportunity to meet with all the incredible individuals who assisted in welcoming him and all the Tamils into Canada. One of the first people we were introduced to was Ponnuchamy uncle who on that day flew in from Montréal to help. Whom to this day has held onto all the documents, pictures and video coverage's in hopes of sharing this remarkable story. We later met Gerry Weiner who at the time was the Minister of immigration. He was one of the key pillars that supported the notion of these Tamil refugees being allowed into Canada. While having a discussion with him he told us that on that day he got a phone call from Brian Mulroney and was informed of the situation. His immediate response was to allow the refugees into Canada and not turn them back. The support and assistance that was received from every individual was very much appreciated.

Later on our way to Gus Dalton's house we stopped to see one of the lifeboats that was found. Once we approached the boat, we realized that it looked much different in person than it did in photographs. Our father was also a little suspicious because it didn't look similar to what he recalled. Later we were informed that the boat had many owners and was modified over the years. The moment our father got into the boat he sat down and while looking inside the boat he realized that the floor of the boat still remained the same. While sitting

in the boat he was reminded of his terrifying journey that he had spent years trying to forget. All of the emotions he had hidden was at the point where he could no longer contain it. This was the first time we had witnessed our father cry, especially to this extent. While crying our father told us that if he wasn't rescued that day it would have been thirty years since he died. He remained emotional and quite sensitive until we arrived at Gus Dalton house.

When we arrived we noticed that he lived in a small house and had such an ordinary life but to our father he was much more than just an ordinary man he was a hero, someone who changed his life. Once we got out of the bus we were greeted by all the crew members that helped during the rescue alongside his family and friends. Our father was very nervous because after all these years he was finally going to meet the man who saved his life. As our father entered the house he didn't know what to expect, the moment he saw Gus he was instantly in shock because the man he remembered was a strong young fisherman but the man he saw was old and very much ill, which was difficult for him to see. When they both made eye contact with each other they felt an instantaneous connection; although this was their first time meeting both in that moment shed a tear. Our father wrote him a letter about how thankful he was and how greatly his life was impacted after being rescued. We also gave him an anchor shaped medal as a token of our appreciation. We then spent some time in his home and during this time we noticed he had framed the magazine cover from that day, which showed us that this day was equally as important to him as it was to our father. Later his daughter even brought out the sweater he had worn that day and showed us, it was nice to know he cherished those memories. Our father was very happy after being able to visit Gus and it meant so much to him.

After visiting Gus Dalton that day we woke up the next morning to warm welcomes from the Newfoundland community. Wherever we went people greeted us and shared with us what they had remembered from that day. One day when we were going out for dinner, our taxi driver said he knew us and heard about our story. He even mentioned that he was friend with Gus's daughters and shared with us what a great family they were. Later when we went whale watching we met a man who said that he was the one who served food to everyone when they arrived. It was heartwarming to see that people from all parts of Newfoundland came out to help.

The night after, at the Gala was another chance for us to thank all those who were involved. It was a special night with performances, food, and heartfelt stories from crew members, and the people who helped. It was a great opportunity for us to meet those we didn't have a chance to before. Sitting at our table were two women from Red Cross. They mentioned that they had just began working for Red Cross when this event took place. They said they took the clothes worn by the refugees who arrived and washed them in their own homes then brought them back. It was a kind and genuine deed they had done and for that we thank them.

On our last day in Newfoundland we were fortunate enough to spend some time with Gus in which he shared stories from that day. He started by saying that when he first spotted the lifeboats he thought they were ghosts, and that he was imagining it. But as he got closer he realized that there were people inside, and that they needed his help. Gus said he didn't approach the boats instantaneously because he knew the weight of his ship would tip the boats. Instead he called for help and tried to maneuver his ship slowly in order to reach them in a safe manner. When asked what made him want to help, Gus told us it was because of his personal experience. He said when he was younger he was forced to leave his

hometown where he grew up and move elsewhere. So when he saw these two small life boats full of people crying out for help his immediate response was to help because he knew the hardship of fleeing your home. Gus also told us that he provided everyone with a very little amounts of water because they were all dehydrated and hadn't eaten in several days. He said it wasn't good for them to intake lots of water all at once so he only gave them a limited amount of water to satisfy their thirst. Nevertheless, thirty years later our father was able to return that small favour by giving him water when he was unable to get it himself. Although we didn't get to spend a great amount of time with him, the time we did spend was of great value.

Once we returned back home the life boat we saw in Newfoundland was bought and transported to Toronto to be displayed at Tamil Fest. Thus, giving everyone the opportunity to view the boat and recognize it as a part of Tamil Canadian history. While talking to people at Tamil Fest, a man came to our dad and asked if he recognized him. My dad recognized him as the owner of a store he used to visit. The man then immediately said "don't you remember me, I took you to the hospital." My dad was very surprised and wanted to know more details of what had happened after he fell unconscious. The man said he was one of the students who came from Memorial University to translate. He explained to our dad that he was the one who came with him to the hospital. He also added that when he was being taken to the hospital it seemed as though he was already died. He told our dad he was at the hospital for about a week, which was shocking because our dad thought he spent only a day at the hospital. Soon after another person who came to Tamil Fest asked our dad the same question, do you remember me? Our father responded by saying "no", and the man said he was one of the people who travelled with him on the boat. Our dad told us that it was

hard for him to remember everyone from thirty years ago especially when they never really got the chance to interact. The man tried to refresh our dad's memory by telling him that he was the one who sang on the boat and immediately our dad remembered. Our father told us that he was a memorable man because when everyone was in a bad state and had lost all hope he's singing is what kept people fair-minded. The most important thing that took place at Tamil Fest was our dad got the opportunity to show his mother the boat. Something he has been trying to do for years but unable to under many circumstances. Finally being able to show his mother how he got to Canada made him overjoyed. The reason being he was the first person in his family to leave Sri Lanka in search of a better life. So once he arrived in Canada he was able to sponsor his mom, three sisters, and brother and provide them with a better life.

Overall, this experience to both of us has been an incredible one. It was the best way for us to fully understand and appreciate everything in our lives. Our father has taught us that anything is possible by being a living example of what hard work and perseverance looks like. We learned from our father's journey that every negative experience makes way for something amazing, it's just a matter of pushing through the pain, and overcoming obstacles because in the end everything will be alright. We live in one of the greatest countries in the world and are so proud to be Canadians and this is all thanks to Gus Dalton and his crew. He lent them a helping hand and did not judge them based on religion, ethnicity or the colour of their skin and for that is what makes him an extraordinary man.

Jes4.

